•OOOK.3

KING

OF

GREE0

V._ • *tS '

•••' 4*:

THE MULTI-MILLION COPY BESTSELLING AUTHOR

HUANG

Cuprins

K

I

N

G

o

F

G

R

E

E

D

THE MULTI-MILLION COPY BESTSELLING AUTHOR

ANA
HUA

NG

Ana Huang este o autoare de bestselleruri *New York Times, USA Today, Publishers Weekly* şi numărul 1 pe Amazon. Ea scrie

romane de dragoste new adult şi contemporane cu eroi delicios de alfa, eroine puternice şi o mulţime de abur, anxietate şi leşin presărat în.

Pasionată de călătorii, îi place să includă destinaţii

frumoase în poveştile sale şi nu va refuza niciodată un bun chai latte.

Când nu citeşte sau nu scrie, Ana este ocupată să viseze cu ochii deschişi şi să caute pe Yelp următorul ei restaurant preferat.

Tot de Ana Huang

SERIA REGII PĂCATULUI

0 serie de standalones interconectate Regele Mâniei Regele Mândriei Regele

lăcomiei

SERIILE TWISTED

0 serie de standalones interconectate

Dragoste răsucită Jocuri Twisted Ură răsucită Minciuni întortocheate

DACĂ IUBIREA

SERIES

Dacă ne vom mai întâlni vreodată (Duet Book 1) Dacă soarele nu apune niciodată (Duet Book 2) Dacă dragostea ar avea un preţ (Standalone) Dacă am fi fost perfecţi (Standalone)

K

I

N

G
OF

G

R

E

E

D

AN

A

HU

AN

G **x**

PIA
TKU
S

PIATKUS

Publicat pentru prima dată în 2023 de Bloom Books,
Un imprint al Sourcebooks Publicat pentru prima dată în Marea Britanieîn 2023 la editura Piatkus

O fişă de catalog CIP pentru această carte este disponibilă la British Library

ISBN 978-0-349-43636-4

Piatkus O amprentă a Little, Brown Book Group Casa Carmelitană 50 Victoria Embankment Londra EC4Y 0DZ

O companie Hachette UK

www.hachette.co.uk

www.littlebrown.co.uk

Să-ţi cunoşti valoarea şi să nu te mulţumeşti niciodată cu mai puţin decât meriţi

Playlist

M ► H

Omul de un milion de dolari ***Lana Del Rey***
Rece
Maroon 5 feat. Future

Aceeaşi dragoste veche ***Selena Gomez***

iubeşte-mă mai tare **Ariana Grande & The Weekend**
Neapreciat
Preţuieşte

PIATKUS

***Doar dă-mi un motiv* Pink feat. Nate Ruess**
Dansând cu un străin ***Sam Smith & Normam***
***Fără tine* Mariah Carey**
Dragostea nu costă nimic ***Jennifer Lopez***
Noi aparţinem împreună ***Mariah Carey***
***Renaștere* Selena Gomez**
Două minţi ***Nero***
Te pierd ca să mă iubeşti ***Selena Gomez***
Amor, te iubesc ***Marisa Monte***

PIATKUS

Cuprins

PIATKUS

CAPITOLUL 1

Alessandra

CÂNDVA, CÂNDVA, MI-AM IUBIT SOŢUL

Frumuseţea lui, ambiţia lui, inteligenţa lui. Florile sălbatice pe care le culegea pentru mine în drum spre casă după o tură la cimitir şi sărutările blânde pe care le dădea peste umărul meu când refuzam cu încăpăţânare să ţin cont de ceasul deşteptător.

Dar a fost odată ca niciodată cu mult timp în urmă, iar acum, când îl priveam intrând pe uşă pentru prima dată după săptămâni, tot ce simţeam era o durere adâncă şi plictisitoare în locurile în care odinioară locuia dragostea.

„Ai ajuns devreme acasă”, am spus, deşi era aproape de miezul nopţii. „Cum a fost la serviciu?”

„Bine.” Dominic şi-a dat jos haina, dezvăluind un costum gri imaculat şi o cămaşă albă impecabilă. Amândouă făcute la comandă, ambele costând peste patru cifre. Doar ce era mai bun pentru Dominic Davenport, aşa-numitul Rege al Wall Street-ului. „Munca era muncă.”

Mi-a dat un sărut superficial pe buze. Un miros familiar de citrice şi lemn de santal mi-a periat simţurile şi mi-a făcut inima să se strângă. Purta aceeaşi apă de colonie de când i-o dăruisem cu un deceniu în urmă, în timpul primei noastre călătorii în Brazilia.Obişnuiam să găsesc loialitatearomantică, dar noul cinic din mine mi-a şoptit că era doar pentru că nu se putea deranja să găsească un parfum nou

Lui Dominic nu-i păsa de nimic care nu-i aducea bani.

Şi-a aruncat privirea peste paharele de vin mânjite de ruj şi peste resturile de mâncare chinezească la pachet de pe măsuţa de cafea. Menajera noastră era în vacanţă, iar eu eram în mijlocul curăţeniei când Dominic a venit acasă.

„Ai avut prieteni la tine?”, a întrebat el, părând doar marginal interesat.

„Doar fetele.” Eu şi prietenii mei sărbătorisem o piatră de hotar financiară pentru mica mea afacere cu flori presate, care se apropia de aniversarea de doi ani, dar nu m-

am deranjat să împărtăşesc această realizare cu soţul meu. „Trebuia să ieşim la cină în oraş, dar am rămas în casă în ultimul moment”.

„Sună bine.” Dominic trecuse deja la telefonul său. Avea o politică strictă de interzicere a e-mailurilor, aşa că probabil verifica bursele asiatice.

Mi s-a format un nod în gât.

Era la fel de chipeş ca prima dată când l-am văzut în biblioteca colegiului nostru. Păr blond închis, ochi albaştri, o faţă sculptată cu o expresie semipermanentă de meditaţie. Nu era un chip care să zâmbească uşor, dar îmi plăcea asta la el. Nu exista falsitate; dacă zâmbea, era serios.

Când a fost ultima dată când vreunul dintre noi a zâmbit celuilalt aşa cum o făceam înainte?

Când m-a atins ultima oară? Nu pentru sex, ci pentru afecţiune ocazională.

Nodul se strângea mai tare, restricţionând fluxul de oxigen. Am înghiţit pe lângă el şi mi-am forţat buzele să se curbeze în sus. „Apropo de cină, nu uita de excursia noastră din acest weekend. Avem o rezervare vineri seară în DC”.

„Nu o voi face.” A apăsat ceva pe ecran.

„Dom.” Vocea mea s-a întărit. „Este important.”

De-a lungul anilor, am suportat zeci de întâlniri ratate, călătorii anulate şi promisiuni încălcate, dar aniversarea de zece ani de la nunta noastră a fost unică. A fost de neratat.

Dominic a ridicat în cele din urmă privirea. „Nu voi uita. Promit.” Ceva a sclipit în ochii lui. „Zece ani deja. E greu de crezut.”

„Da.” Obrajii mei s-ar putea să se crape de la forţa zâmbetului meu. „Este.” Am ezitat, apoi am adăugat: „Ţi-e foame? Pot să încălzesc nişte mâncare şi poţi să-mi povesteşti despre ziua ta.”

Avea prostul obicei de a uita să mănânce atunci când lucra. Cunoscându-l, nu se atinsese de nimic în afară de cafea de la prânz. Obişnuiam să-i vizitez biroul şi să mă asigur că mănâncă atunci când era la început, dar aceste vizite au încetat după ce Davenport Capital a luat avânt şi el a devenit prea ocupat.

„Nu, am de rezolvat nişte treburi de clienţi. 0 să iau ceva mai târziu.” Era din nou la telefon, cu fruntea încruntată într-o încruntare adâncă.

„Dar...” Credeam că ai terminat cu munca pe ziua de azi. Nu de asta eşti acasă?

CAPITOLUL 3

Mi-am muşcat întrebarea. Nu avea rost să întreb lucruri la care ştiam deja răspunsul.

Dominic nu terminase niciodată cu munca. Era cea mai pretenţioasă amantă din lume.

„Nu mă aştepta treaz. Voi fi în biroul meu pentru o vreme.” Buzele lui mi-au atins obrazul în timp ce trecea pe lângă mine. „Noapte bună.”

Era deja plecat când i-am răspuns. „Noapte bună.”

Cuvintele au răsunat în sufrageria noastră palatină şi goală. Era prima noapte în care mă trezisem să-l văd pe Dominic venind acasă de săptămâni întregi, iar conversaţia noastră se încheiase înainte de a începe cu adevărat.

Am clipit pentru a respinge o înţepătură jenantă de lacrimi.Şi ce dacăsoţul meu se

simţea ca un străin?eu mă simţeam uneori ca o străină pentru mine însămi când mă priveam în oglindă.

La sfârşitul zilei, eram căsătorită cu unul dintre cei mai bogaţi oameni de pe Wall Street, locuiam într-o casă frumoasă pentru care majoritatea oamenilor ar fi ucis şi deţineam o afacere mică, dar înfloritoare, care făcea ceea ce îmi plăcea. Nu aveam niciun motiv întemeiat să plâng.

Adună-te.

Am respirat adânc, mi-am îndreptat umerii şi am luat cutiile goale de mâncare la pachet de pe măsuţa de cafea. Până când am terminat de curăţat, presiunea din spatele ochilor mei dispăruse ca şi cum nu ar fi fost niciodată acolo.

Dominic

¿ML

Exista o veche zicală care spunea că lucrurile rele se întâmplă în trei, şi dacă nil aş fi fost atât de dispreţuitoare faţă de superstiţii, aş fi crezut-o după acest spectacol de rahat al unei zile.

în primul rând, o defecţiune tehnică ridicolă ne-a resetat sistemele de e-mail şi de calendar în acea dimineaţă, iar noi am petrecut ore întregi pentru a pune totul în ordine.

Apoi, unul dintre cei mai buni comercianţi ai mei a demisionat pentru că era „epuizat” şi „şi-a găsit adevărata vocaţie” ca profesor de yoga, printre toate lucrurile.

Acum, cu o oră înainte de închiderea pieţelor americane, a apărut o ştire potrivit căreia o companie în care aveam o poziţie importantă era investigată de Comisia pentru valori mobiliare şi schimburi. Acţiunile erau în cădere liberă, ceea ce însemna că valoarea poziţiei noastre scădea de la minut la minut, iar planurile mele de a pleca mai devreme s-au dezintegrat mai repede decât hârtia de şerveţel într-o maşină de spălat. în calitate de director general al unui conglomerat financiar important, nu mi-am permis luxul de a delega gestionarea crizei.

„Vorbeşte cu mine.” Paşi vioi m-au dus de la biroul meu până la şedinţa de urgenţă a personalului, trei uşi mai jos, în treizeci de secunde.Muşchiimeis-au încolăcit atât de tare, încât era un miracol că nu au avut crampe Pierdusem

milioane în câteva minute şi nu aveam timp să bat câmpii.

„Se zvoneşte că SEC se va ocupa de asta.” Caroline, şefa mea de personal, a urmat cu uşurinţă ritmul meu. „Noul preşedinte vrea să facă o primă impresie strălucitoare. Ce mod mai bun de a face asta decât să se confrunte cu una dintre cele mai mari bănci din ţară?”.

Pentru numele lui Dumnezeu. întotdeauna începătorii erau cei care se prăbuşeau în primul an ca un taur într-un magazin de porţelanuri. Aveam o relaţie bună cu vechiul preşedinte, dar cel nou era un nenorocit de ghimpe în coasta mea, şi era acolo doar de
trei luni.

Mi-am verificat ceasul în timp ce am împins uşa spre sala de conferinţe a directorilor. Trei şi un sfert. Trebuia să zbor la DC cu Alessandra la ora şase. Dacă ţineam şedinţa scurtă şi conduceam direct la aeroport în loc să mă opresc mai întâi acasă, aşa cum plănuisem iniţial, încă mai puteam ajunge la timp.

La naiba. De ce a trebuit preşedintele să strice lucrurile la aniversarea mea de nuntă, dintre toate zilele?

M-am aşezat în capul mesei şi mi-am luat bricheta. Era ceva instinctiv în acest moment; nici măcar nu a trebuit să mă gândesc la asta. „Dă-mi numerele.”

Gândurile legate de DC şi de zborurile viitoare s-au topit în timp ce aprindeam şi stingeam bricheta, în timp ce echipa mea dezbătea argumentele pro şi contra de a renunţa la poziţia noastră în bancă sau de a face faţă furtunii. Nu era loc pentru preocupări personale în situaţii de urgenţă, iar greutatea solidă şi reconfortantă a argintului mi-a concentrat gândurile asupra sarcinii de îndeplinit în locul şoaptelor insidioase care îmi aglomerau creierul.

Erau mereu acolo, umplându-mi capul cu îndoieli, cum ar fi faptul că eram la o decizie greşită de a pierde totul.Cum am fost şi voi fi mereu ţinta tuturor glumelor, copilul adoptatpropria mamă biologică l-a abandonat şi care a picat de două ori clasa a şasea

„Elevul problemă”, se lamentau profesorii mei.

„Idiotul”, râdeau colegii mei de clasă.

„leneşul”, a suspinat consilierul meu de orientare.

Vocile au fost mai puternice în perioadele de criză. Am domnit peste un imperiu de mai multe miliarde de dolari, dar am mers pe holuri în fiecare zi cu perspectiva unei prăbuşiri care atârna deasupra mea.

Pe. Oprit. Pornit. Oprit. Viteza crescută a mişcărilor mele se potrivea cu bătăile inimii mele în creştere.

„Domnule.” Vocea lui Caroline a tăiat prin zumzetul din urechile mele. „Care este verdictul tău?”

Am îndepărtat prin clipire amintirile nedorite care se ascundeau în colţurile conştiinţei mele. Camera a revenit în centrul atenţiei, dezvăluind expresiile

neliniştite şi aşteptate ale echipei mele.

Cineva scosese o prezentare cândva în ultimul minut, chiar dacă eu am spus în repetate rânduri că urăsc prezentările de diapozitive. Partea dreaptă era plină de un amestec reconfortant de diagrame şi cifre, dar partea stângă conţinea câteva puncte lungi şi punctuale.

Propoziţiile înotau în faţa mea. Nu arătau bine; eram sigură că creierul meu adăugase unele cuvinte şi ştergea altele. Ceafa mi se încălzea, în timp ce bătăile inimii mele trosneau cu atâta furie, de parcă ar fi încercat să îmi străpungă pieptul şi să scoată cuvintele de pe ecran dintr-o singură lovitură.

„Ce am spus despre formatul de prezentare?” Abia mă auzeam din cauza zgomotului.

Se înteţea cu fiecare secundă, şi doar strângerea dureroasă a brichetei mă împiedica să mă desfac. „Nu. Bullet points.”

Am rostit cuvintele, iar în încăpere s-a aşternut o tăcere mormântală.

„îmi pare rău, domnule.” Analistul care prezenta diapozitivele a pălit până la transluciditate. „Asistentul meu...”

„Nu dau doi bani pe asistenta ta.”unnemernic , dar nu aveam timp să mă simt prost pentru asta Nu când mi se întorcea stomacul şi o migrenă îşi făcea deja loc în spatele tâmplei.

Pe. Oprit. Pornit. Oprit.

Mi-am întors capul şi m-am concentrat asupra graficelor. Schimbarea de focalizare, combinată cu pocnetul brichetei, m-a liniştit suficient de mult pentru a gândi din nou limpede.

SEC. Acţiuni în scădere. Ce să facem cu poziţia noastră.

Nu puteam scăpa pe deplin de sentimentul că, într-o zi, o voi da în bară atât de tare încât voi distruge tot ce aveam, dar acea zi nu va fi astăzi.

Ştiam ce am de făcut şi, în timp ce îmi expuneam strategia pentru a ne menţine poziţia, mi-am alungat orice altă voce din cap – inclusiv pe cea care îmi spunea că uit ceva al naibii de important.

CAPITOLUL 3

Alessandra

NU VENEA.

M-am aşezat în sufragerie, cu pielea rece ca gheaţa în timp ce priveam minutele trecând. Era trecut de ora opt. Trebuia să plecăm la DC cu două ore în urmă, dar nu-l mai văzusem şi nici nu mai avusesem veşti de la Dominic de când plecase la serviciu în acea dimineaţă. Apelurile mele intraseră în căsuţa vocală şi refuzam să dau de biroul lui ca o cunoştinţă oarecare care cerşea un minut din timpul marelui Dominic Davenport.

Eram soţia lui, la naiba. Nu trebuia să-l urmăresc sau să ghicesc unde se află. Dar nu trebuia să fiu un geniu ca să-mi dau seama ce făcea acum.

De lucru. întotdeauna lucrează. Chiar şi la aniversarea de zece ani. Chiar şi după ce am subliniat cât de importantă era această călătorie.

în sfârşit, aveam un motiv întemeiat să plâng, dar nu mi-a venit nicio lacrimă. Mă simţeam doar... amorţită. 0 parte din mine se aştepta ca el să uite sau să amâne, şi nu era asta cea mai tristă parte?

„Doamna Davenport!” Menajera noastră, Camila, a intrat în cameră, cu braţele încărcate cu lenjerie proaspăt spălată. Se întorsese aseară din vacanţă şi îşi petrecuse ziua făcând ordine în apartament. „Credeam că aţi plecat deja.”

„Nu.” Vocea mea suna ciudat şi gol. „Până la urmă, nu cred că voi merge nicăieri în acest weekend.”

„De ce...” S-a pierdut, ochii ei de vultur observând bagajele de lângă canapea şi strângerea mea cu degetele albe pe genunchi. Faţa ei rotundă şi matroană s-a înmuiat cu un amestec de simpatie şi milă. „Ah. în cazul ăsta, o să vă pregătesc cina. Moqueca. Preferata ta, hmm?”

în mod ironic, tocăniţa de peşte a fost ceea ce mi-a făcut vechea mea menajeră din copilărie când aveam inima frântă din cauza unui băiat. Nu-mi era foame, dar nu aveam energie să mă cert.

„Mulţumesc, Camila.”

în timp ce ea se grăbea spre bucătărie, eu încercam să fac ordine în haosul care mi se învârtea prin creier.

Să ne anulăm toate rezervările sau să aşteptăm? Este pur şi simplu întârziat sau nu mai merge deloc în excursie? Chiar vreau să merg în această excursie acum, chiar dacă el o face?

Dominic şi cu mine trebuia să ne petrecem weekendul în Washington, unde ne-am cunoscut şi ne-am căsătorit. Aveam totul planificat – cină la restaurantul nostru de la prima întâlnire, un apartament la un hotel de tip boutique confortabil, fără telefoane sau muncă. Trebuia să fie o călătorie pentru *noi.* Pe măsură ce relaţia noastră se destrăma pe zi ce trecea, am sperat că ne va apropia din nou. Să ne facă să ne îndrăgostim aşa cum o făcusem cu o viaţă în urmă.

Dar mi-am dat seama că era imposibil, pentru că niciunul dintre noi nu mai era aceeaşi persoană care fusese. Dominic nu mai era băiatul care şi-a făcut o sută de tăieturi de hârtie făcând versiuni origami ale florilor mele preferate de ziua mea, iar eu nu mai eram fata care plutea prin viaţă cu stele şi vise în ochi.

„încă nu am bani să-ţi cumpăr toate florile pe care le meriţi”, a spus el, sunând atât de solemn şi formal încât nu m-am putut abţine să nu zâmbesc la contrastul dintre tonul lui şi borcanul cu flori de hârtie colorată din mâinile lui. „Aşa că le-am făcut eu în loc.”

Mi s-a tăiat respiraţia în gât. „Dom...”

Trebuie să fi fost sute de flori acolo. Nu am vrut să mă gândesc cât timp i-a luat să le facă.

„La mulţi ani, amor.” Gura lui a zăbovit pe a mea într-un sărut lung şi dulce. „într-o zi, o să-ţi cumpăr o mie de trandafiri adevăraţi. îţi promit.”

Şi-a ţinut promisiunea, dar de atunci a mai încălcat încă o mie de promisiuni.

Un firicel sărat s-a strecurat în cele din urmă pe obrazul meu şi m-a şocat din stupoarea mea îngheţată.

M-am ridicat în picioare, cu respiraţia mai slabă cu fiecare pas, în timp ce mă îndreptam rapid spre cea mai apropiată baie. Camila şi personalul erau prea ocupaţi ca să observe căderea mea de nervi tăcută, dar nu puteam suporta gândul de a plânge singură în sufragerie, înconjurată de bagaje care nu duceau nicăieri şi de speranţe care fuseseră spulberate de prea multe ori pentru a se reface cum trebuie.

Atât de, atât de prost.

Ce m-a făcut să cred că seara asta va fi diferită? Aniversarea noastră a însemnat probabil la fel de mult pentru Dominic ca o cină întâmplătoare de vineri seara.

Durerea surdă s-a ascuţit în cuţite când am încuiat uşa de la baie în urma mea. Reflecţia mea s-a uitat fix în oglindă. Păr şaten, ochi albaştri, piele bronzată. Arătam la fel ca întotdeauna, dar abia mă recunoşteam. Era ca şi cum aş fi văzut

un străin purtându-mi faţa.

Unde era fata care se împotrivise viselor de modeling ale mamei sale şi insistase să meargă la facultate? Care şi-a trăit viaţa cu o bucurie fără scuze şi un optimism nestăvilit şi care a părăsit odată un băiat pentru că a uitat ziua ei de naştere? Acea fată nu ar fi stat niciodată să aştepte un bărbat. Ea avusese scopuri şi vise, dar undeva pe parcurs, acestea au căzut pe marginea drumului, consumate de gravitatea ambiţiei soţului ei.

Dacă îi făceam pe plac, dacă organizam cinele potrivite cu oamenii potriviţi, dacă îmi făceam legăturile potrivite, îi eram de folos.Anii în care l-am ajutat să îşi îndeplinească visele au însemnat că nu am trăit – am servit un scop

Alessandra Ferreira a dispărut, fiind înlocuită de Alessandra Davenport. Soţie, hostess, socialite. Cineva definit doar prin căsătoria *cu* Dominic Davenport. Tot ceea ce făcusem în ultimul deceniu fusese pentru el, iar lui nici măcar nu-i păsa îndeajuns încât să mă sune şi să-mi spună că va întârzia la aniversarea noastră nenorocită de zece ani.

Barajul a explodat.

0 lacrimă solitară s-a transformat în două, apoi în trei, apoi într-un potop întreg, în timp ce mă afundam pe podea şi plângeam. Fiecare frângere de inimă, fiecare dezamăgire, fiecare bucată de tristeţe şi resentimente pe care le adăpostisem s-au revărsat într-un râu de durere mărginit de furie. Am înăbuşit atât de multe de-a lungul anilor încât mă temeam că mă voi îneca sub valurile propriilor mele emoţii.

0 gresie rece şi dură mi-a săpat în spatele coapselor. Pentru prima dată după o veşnicie, mi-am permis să *simt şi,* odată cu asta, a venit o claritate orbitoare.

Nu mai puteam să fac asta.

Nu puteam să-mi petrec restul zilelor făcând mişcări şi prefăcându-mă că sunt fericită. Trebuia să preiau din nou controlul asupra vieţii mele – chiar dacă asta însemna să o distrug pe cea pe care o aveam în prezent.

Eram goală şi fragilă, un milion de bucăţi sfărâmate care mă dureau prea tare ca să le ridic.

în cele din urmă, plânsul meu a încetinit, apoi a dispărut cu totul şi, înainte de a mă putea pune la îndoială, m-am ridicat de pe podea şi m-am întors în hol. Penthouse-ul cu temperatură controlată menţinea o temperatură perfectă de şaptezeci şi trei de grade pe tot parcursul anului, dar mici frisoane îmi cutremurau corpul în timp ce luam ceea ce aveam nevoie din dormitor. Restul lucrurilor esenţiale pentru mine erau deja împachetate şi mă aşteptau în sufragerie.

Nu mi-am permis să mă gândesc. Dacă aş fi făcut-o, m-aş fi speriat şi nu-mi puteam permite asta în această etapă.

0 strălucire familiară mi-a atras atenţia când am tras mânerul valizei în sus. M-am uitat fix la verigheta mea, o durere proaspătă sfâşiindu-mi pieptul în timp ce clipea la mine într-un aparent îndemn de a mă răzgândi.

Am ezitat pentru o fracţiune de secundă înainte de a-mi fixa maxilarul, am scos

inelul de pe deget şi l-am aşezat lângă fotografia de nuntă a mea şi a lui Dominic de pe şemineu.

Apoi am făcut în sfârşit ceea ce trebuia să fac cu mult timp în urmă.
Am plecat.

Dominic

„ÁLE!" VOCEA MEA A RĂSUNAT ÎN TOT APARTAMENTUL „Sunt acasă."

Tăcere.

Mi-am coborât sprâncenele. Alessandra stătea de obicei în sufragerie până la ora de culcare, iar pentru ea era prea devreme să se culce. Şedinţa mea de urgenţă de la serviciu se transformase într-o a doua şedinţă de urgenţă după ce mai mulţi investitori sunaseră, panicaţi de scăderea acţiunilor. Totuşi, era doar opt şi jumătate. Ar fi trebuit să fie aici, dacă nu cumva ieşise din nou cu prietenii ei.

Mi-am aruncat haina pe bradul de bronz de lângă uşă şi mi-am desfăcut cravata, încercând să ignor senzaţia că ceva nu era în regulă. Era greu să gândesc cum trebuie în timpul căderii mele de adrenalină alimentată de muncă.

Era cât pe ce să fac un atac de cord prima dată când Alessandra a ieşit în club cu Vivian şi nu mi-a spus. Am venit mai devreme acasă, nu am văzut-o şi mi-am imaginat ce era mai rău. Am sunat fiecare persoană din cartea mea de telefon până când, în sfârşit, m-a sunat înapoi şi m-a asigurat că este bine.

Am pus mâna pe telefonul mobil doar ca să-mi amintesc că murise în acea după-amiază. Nu avusesem timp să îl încarc în tot acest haos.

La naiba.

„Ále!" Am strigat din nou. „Unde eşti, *amor?'*

încă nu am primit niciun răspuns.

Am traversat sufrageria şi am luat-o pe scări spre etajul doi. Cu patruzeci de milioane de dolari se puteau cumpăra destul de multe avantaje în Manhattan, inclusiv o intrare privată cu liftul, douăsprezece mii de metri pătraţi repartizaţi pe două etaje şi privelişti superbe care cuprindeau râul Hudson la sud, podul George Washington la nord şi New Jersey la vest.

Abia dacă am observat ceva. Nu aveam să locuim aici pentru totdeauna; eram deja cu ochii pe un apartament mai mare şi chiar mai scump, care era în curs de dezvoltare de către Archer Group. Nu conta faptul că îmi petreceam doar o mică parte din timp acasă. Proprietatea imobiliară era un simbol, iar dacă nu era cea mai bună, nu o voiam.

Am deschis uşile de la apartamentul principal. Mă aşteptam să o văd pe Alessandra ghemuită în pat sau citind în zona de relaxare, dar erau la fel de goale ca şi camera de zi.

Ochii mei au aterizat pe valiza de lângă dulap. Era cea pe care o luam de obicei pentru călătoriile scurte. De ce?

Sângele meu s-a transformat în gheaţă.

DC. Aniversare. Şase seara. Nu-i de mirare că toată seara am umblat cu un sentiment de groază iminentă. Uitasem de aniversarea nunţii noastre nenorocite.

„La naiba. „Mi-am scos telefonul doar ca să-mi amintesc că era mort.

0 nouă litanie de înjurături s-a revărsat în timp ce deschideam diverse sertare, căutând un încărcător, în timp ce conversaţia noastră de miercuri seară se repeta în mintea mea.

Dom. Este important.

Nu voi uita. Promit.

0 spaimă groasă şi vâscoasă îmi rodea stomacul. Mai ratasem întâlniri şi înainte.Nu eram mândru de asta, dar urgenţele de ultim moment erau în natura muncii mele, iar Alessandra părea întotdeauna să le accepteuşurinţă Aveam o senzaţie apăsătoare că de data aceasta era diferit, şi nu doar pentru că era aniversarea noastră.

în cele din urmă am găsit un încărcător şi mi-am conectat telefonul. După ceea ce a părut o eternitate, acesta s-a încărcat suficient pentru a se aprinde.

Şase apeluri pierdute de la Alessandra, toate primite între orele 17 şi 20. De atunci, nimic.

Am încercat să o sun înapoi, dar a intrat direct în căsuţa vocală. Am mai muşcat un blestem şi am trecut la a doua cea mai bună opţiune: prietenii ei. Nu aveam numerele lor de telefon, dar, din fericire, cunoşteam pe cineva care le avea.

„Sunt Dominic”, am spus brusc când Dante a răspuns la apelul meu. „Vivian este acolo? Trebuie să vorbesc cu ea.”

„Bună seara şi ţie”, a trasat el. Dante Russo era un prieten, un client de lungă durată şi directorul general al celui mai mare conglomerat de lux din lume. Cel mai important, era căsătorit cu Vivian, de care Alessandra se apropiase destul de mult în ultimul an. Dacă cineva ştia unde se află soţia mea, ea era aceea. „Spune-mi de ce, mai exact, ai nevoie să vorbeşti cu Vivian atât de târziu într-o vineri seara?”.

O urmă de suspiciune i s-a strecurat în voce. îşi proteja cu înverşunare soţia,

ceea ce era ironic, având în vedere că nu voise deloc să se căsătorească cu ea atunci când se logodiseră iniţial.

„Este vorba despre Alessandra.” Nu am furnizat alte detalii. Căsătoria mea nu era treaba lui.

O scurtă pauză a întâmpinat răspunsul meu. „Aşteptaţi.”

„Alo?” Tonul elegant şi dulceag al lui Vivian a plutit pe linie două secunde mai târziu.

„Alessandra este cu tine?” Am sărit peste amabilităţi şi am trecut direct la subiect. Nu-mi păsa dacă ea credea că sunt nepoliticos; mă interesa doar să-mi găsesc soţia. Era târziu, ea era supărată, iar New York-ul era plin de oameni nesuferiţi. Putea fi pierdută sau rănită chiar acum.

Mi s-a răsucit stomacul în noduri.

„Nu”, a spus Vivian după mult prea mult timp. „De ce?”

„Nu e acasă şi nu-i stă în fire să fie plecată atât de târziu.” Am sărit peste partea cu aniversarea nunţii. încă o dată, căsnicia noastră nu era treaba nimănui altcuiva decât a noastră.

„Poate că e cu Isabella sau Sloane.”

Isabella şi Sloane. Celelalte prietene ale Alessandrei. Nu le cunoşteam la fel de bine ca Vivian, dar nu conta. Aş fi vorbit cu afurisita aia de doamnă cu pisici care adormea mereu în holul nostru dacă ar fi avut vreo bănuială despre locul unde se afla Alessandra.

Din păcate, Isabella şi Sloane nu ştiau nici ele unde se află Alessandra, iar apelurile mele după ce am închis cu ele au intrat din nou în căsuţa vocală.

La naiba, Ále. Unde eşti?

M-am îndreptat din nou spre parter şi aproape că m-am izbit de Camila.

„Domnule Davenport!” Ochii ei s-au mărit. Uitasem că se întorsese din vacanţă. „Bine aţi venit...”

„Unde este?”

„Cine?”

„Alessandra.” Numele a ieşit printre dinţii strânşi. Suna ca un afurisit de disc stricat, dar Camila trebuie să fi fost aici când a plecat.

„Ah. Doamna Davenport a fost destul de supărată din cauza zborului pierdut.” Buzele strânse ale menajerei mi-au spus exact ce credea despre întârzierea mea. „I-am făcut supa ei preferată pentru a o înveseli, dar când m-am întors din bucătărie, era deja plecată.”

„Nu ai auzit-o plecând.” Vocea mea era plată. Rece.

„Nu.” Ochii Camillei au sărit în stânga şi în dreapta.

Mi-a plăcut destul de mult femeia. Era competentă, discretă şi una dintre angajatele preferate ale Alessandrei, dar dacă îmi ascundea ceva şi Alessandra ar fi fost rănită...

Am rămas nemişcată. „Te întreb pentru ultima oară”, am spus încet. Sângele

mi-a răsunat în urechi, aproape înecându-mi cuvintele. *„Unde este soţia mea?'*

Un tremur a trădat nervii Camillei. „Chiar nu ştiu, domnule. După cum am spus, am ieşit şi ea dispăruse. Dar când am căutat-o...” A scos ceva din buzunar. „Am găsit asta pe şemineu.”

Un diamant familiar i-a strălucit în palmă. Verigheta de nuntă a Alessandrei.

0 senzaţie de greaţă şi de acru s-a răspândit în stomacul meu.

„Aveam de gând să o pun în camera ta”, a spus Camila. „Dar având în vedere...”

„Când?”

„Acum o jumătate de oră.”

Răspunsul nici nu-i ieşise complet din gură când am luat inelul şi am trecut pe lângă ea spre lift, pulsul meu bătându-mi cu un amestec de teamă, panică şi altceva pe care nu puteam să-l numesc.

O jumătate de oră. Era ora nouă, iar ultimul apel al Alessandrei către mine fusese la opt, ceea ce însemna că Camila găsise inelul nu la mult timp după ce plecase. Nu putea să fi mers prea departe.

Mâna mea s-a închis în jurul diamantului. Nu l-ar fi dat jos decât dacă...

Nu. Era supărată, aşa cum avea dreptul să fie, dar o voi găsi, îi voi explica şi totul va reveni la normal. Alessandra era cea mai înţelegătoare persoană pe care o cunoşteam; m-ar fi iertat.

Diamantul mi-a săpat o canelură dureroasă în palmă.

Totul va fi bine. Trebuia să fie aşa. Nu-mi puteam imagina o altă alternativă.

CAPITOLUL 5

Alessandra

în loc să mă duc la casa unuia dintre prietenii mei, m-am cazat la **lin hotel şl am plătit săptămâna CU** bani gheaţă. Nu am vrut ca Dominic să-mi dea de urmă prin intermediul cărţii mele de credit. Din fericire, aveam proprii mei bani de la Floria Designs şi previziunea de a ascunde acasă un pachet de urgenţă atunci când afacerea a luat avânt. A fost suficient pentru a acoperi hotelul şi pentru a mă ţine până când am aflat ce să fac.

A fost plecarea fără un cuvânt calea laşă de ieşire? Probabil că da. Dar aveam nevoie de timp de gândire, motiv pentru care nici eu nu mi-am anunţat imediat prietenii.

îmi închisesem telefonul după ce plecasem de la apartament şi l-am lăsat închis în timp ce despachetam, făceam duş şi încercam să nu mă gândesc la ultimele ore sau la durerea ascuţită din piept.

„Dom!” Am râs când Dominic a intrat în duş şi şi-a înfăşurat braţele în jurul taliei mele din spate. „Trebuia să comanzi room service.”

„Am comandat room service.” Gura iui a trecut pe umărul meu şi a urcat pe gâtul meu. în ciuda aburului care tulbura baia, pielea de găină de plăcere mi se făcea pielea de găină. „Dar am decis că vreau mai întâi desertul.”

„Şi dacă nu sunt de acord?” Am tachinat. „Poate că vreau să urmez ordinea normală a lucrurilor. Nu toţi putem încălca regulile.”

„în acest caz...” Gura iui Dominic a ajuns la colţul buzelor mele. 0 mână îmi pipăia sânul, în timp ce cealaltă se scufunda pe îndelete între picioarele mele. Plăcerea a intrat în spirală în stomacul meu şi nu mi-am putut reţine un oftat uşor. „Va trebui să găsesc o modalitate de a te convinge, nu-i aşa?”.

Am închis ochii, lăsând apa fierbinte să-mi spele lacrimile. Eram la kilometri şi ani depărtare de prima noastră escapadă de weekend ca şi cuplu, dar aproape că puteam să simt puterea fantomatică a îmbrăţişării lui. Făcusem sex de două ori sub duş; când am ieşit, mâncarea de la room service era rece, dar nici măcar nu ne păsa. Am devorat

mâncarea ca şi cum ar fi fost proaspăt făcută.

Am stat în duş mai mult decât ar fi trebuit, dar apa, căldura şi emoţiile din timpul nopţii au conspirat pentru a mă trage în jos. în momentul în care capul meu a atins perna, am fost inconştient.

Când m-am trezit în dimineaţa următoare şi mi-am deschis în sfârşit telefonul, aveam zeci de mesaje, apeluri şi mesaje vocale ratate de la prietenii mei şi de la Dominic. Probabil că a luat legătura cu ei după ce a venit acasă şi a constatat că lipsesc.

Am trimis un mesaj rapid pe chat-ul de grup asigurându-mi prietenii că sunt bine şi că le voi spune totul mai târziu, înainte de a respira adânc şi de a deschide căsuţele vocale ale lui Dominic.

Inima mi s-a strâns instantaneu la auzul vocii lui, care devenea din ce în ce mai panicată cu fiecare mesaj.

Dominic: Unde eşti?

Dominic: Âle, asta nu e amuzant.

Dominic: îmi pare rău că am pierdut zborul. A apărut o urgenţă la serviciu şi a trebuit să mă ocup de ea. încă mai putem face restul călătoriei.

Dominic: La naiba, Alessandra. înţeleg dacă eşti supărată, dar măcar spune-mi că eşti bine. Eu nu... fut.

Un şir de înjurături se amesteca cu zgomotul inconfundabil al ploii pe beton din fundal. Timestamp-ul mesajului indica ora 3:29 a.m. Ce naiba făcea afară atât de târziu?

Te căutam.

Mi-am zdrobit gândul cât de repede mi-a apărut, în parte pentru că nu credeam că noul Dominic ar face aşa ceva şi în parte pentru că mă durea prea tare să cred că *ar* face-o.

Ultimul său mesaj a fost transmis în urmă cu două ore, la ora 6:23 a.m.

Dominic: Sună-mă înapoi. Te rog.

Strânsoarea din pieptul meu a devenit insuportabilă. Nu eram pregătită să-l înfrunt, dar somnul înlăturase ceaţa emoţională de noaptea trecută, iar disperarea din vocea lui mi-a erodat jurământul anterior de a-l evita până când aveam un plan. Era mai bine să-l văd şi să smulg plasturele, ca să spun aşa, decât să las nesiguranţa să se agraveze.

„Violet Hotel." Nu i-am dat ocazia să vorbească când a răspuns. „Lower East Side."

Am încheiat apelul, cu stomacul plin de nervi. Nu luasem cina aseară, dar gândul la mâncare îmi făcea stomacul să se revolte şi mai tare. Cu toate acestea, am forţat să dau jos câteva amestecuri de fructe de pădure din minibar. Aveam nevoie de energie. Dacă era un lucru la care Dominic se pricepea, acela era să convingă oamenii să facă ceea ce voia el.

Deja îmi puneam la îndoială alegerile. în lumina strălucitoare a zilei, degetul meu inelar părea imposibil de gol, iar decizia mea de a pleca părea imposibil de pripită. Ar fi trebuit să aştept şi să vorbesc cu Dominic înainte de a pleca? Dacă...

Cineva a bătut la uşă.

Stomacul meu s-a ridicat din nou. Am regretat brusc că i-am spus unde mă aflam, dar era prea târziu.

E ca şi cum ai scoate un plasture. Termină odată cu asta.

Cu toate acestea, nici un discurs de încurajare internă nu m-ar fi putut pregăti pentru priveliştea care mă aştepta când am deschis uşa.

„Oh, Doamne." Un oftat a scăpat înainte să mă pot abţine.

Dominic arăta ca naiba. Părul ciufulit, cămaşa mototolită, pete purpurii epuizare sub ochi. Hainele îi erau lipite de corp, iar pantofii lui, de obicei imaculaţi,arătaude parcă ar fi trecut printr-o cursă cu obstacole Tough Mudder.

„Ce..." Nu am apucat să-mi termin întrebarea înainte ca el să mă apuce de braţe şi să -şi treacă ochii peste mine.

„Eşti bine." Uşurarea a îndulcit asprimea vocii. Părea fie că îşi revenea după o răceală cumplită, fie că strigase toată noaptea.

„Sunt bine." *Fizic.* „De ce eşti ud?"

Picura apă pe toată podeaua. Cu toate acestea, l-am tras înăuntru şi am închis uşa în urma noastră. Era un hotel liniştit, dar nu voiam să risc ca oamenii să ne vadă sau să ne audă. Manhattan era o insulă mică, iar societatea din Manhattan era şi mai mică.

„M-a prins ploaia." Ochii lui Dominic au măturat camera şi s-au oprit asupra valizei mele deschise. „Şi e greu să vezi băltoace la patru dimineaţa."

„De ce naiba te plimbai prin Manhattan la patru dimineaţa?"

Ochii lui neîncrezători s-au îndreptat din nou spre ai mei. „Mă întorc acasă de la serviciu şi îmi găsesc soţia dispărută şi verigheta ei în buzunarul afurisitei noastre de menajeră. Nu-mi răspunde la telefon şi niciunul dintre prietenii ei nu ştie unde este. Am crezut că tu..." A respirat adânc şi a eliberat-o într-o expiraţie lungă şi controlată. „M-am dus în locurile tale obişnuite până când mi-am dat seama că toate erau, bineînţeles, închise la o oră atât de târzie din noapte. Aşa că mi-am pus echipa de securitate să măture oraşul în timp ce eu am verificat cartierele tale preferate. Doar pentru orice eventualitate. N-am ştiut..."

Mi s-a oprit respiraţia la imaginea mentală a lui Dominic rătăcindstrăzile în ploaie în căutarea mea Era atât de incongruent cu bărbatul rece şi dezinteresat cu care mă obişnuisem, încât aproape că părea că inventează un basm în loc să spună adevărul.

Dar dovezile erau acolo şi mi-au trimis un nou val de durere paralizantă prin piept.

Dacă i-ar păsa atât de mult tot timpul. Dacă n-ar fi fost nevoie să plec pentru a dezgropa o bucată din persoana de care mă îndrăgostisem.

„Când ai ajuns acasă?" Am întrebat în linişte.

Roşul tern îi colora pometţii. „Opt şi jumătate."

La două ore şi jumătate după ora de plecare programată. M-am întrebat dacă a

uitat de aniversarea noastră sau dacă şi-a amintit, dar a ignorat-o oricum. Nu mă puteam hotărî ce era mai rău, dar nu conta. Rezultatul final era acelaşi.

„Nu am vrut să pierd zborul”, a spus Dominic. „A fost o urgenţă la serviciu. întrebaţi-o pe Caroline. SEC...”

„Asta e problema.” îngrijorarea mea de mai devreme s-a topit, fiind înlocuită de o epuizare familiară. Nu cea care a urmat unei nopţi nedormite, ci cea construită în ani de zile de auzit aceeaşi scuză. *„întotdeauna* există o urgenţă la serviciu. Dacă nu e vorba de SEC, e vorba de bursă. Dacă nu e bursa, e vreun scandal corporatist. Indiferent
despre ce este vorba, întotdeauna este pe primul loc. înaintea mea. înainte de *noi.”*

Maxilarul lui Dominic s-a încleştat. „Nu pot ignora aceste lucruri”, a spus el. „Oamenii depind de mine. *Miliarde de* dolari depind de deciziile mele. Angajaţii şi investitorii mei...”

„Dar eu? Eu nu contez ca oameni?”

„Bineînţeles că da.” Părea nedumerit.

„Şi când mă bazam pe tine să apari aşa cum ai promis?” Emoţia mi-a înfundat gâtul. „Asta era mai puţin important decât o corporaţie de miliarde de dolari care probabil că va fi bine dacă îţi iei ¿ynweekend liber?”

Tăcerea încordată a crescut ca o ciupercă şi aproape că ne-a sufocat până când a vorbit din nou.

„îţi aminteşti ultimul nostru an de facultate?” Privirea lui Dominic a ars în a mea. „Abia ne vedeam în afara şcolii pentru că trebuia să am trei slujbe doar pentru a acoperi cheltuielile de bază. Mâneam nenorociţi de ramen instant la întâlnirile noastre pentru că nu-mi permiteam să te scot în oraş la restaurante frumoase. A fost mizerabil şi mi-am promis că, dacă voi reuşi vreodată să ies, nu voi mai fi niciodată în situaţia asta.Nu vom mai fi în situaţia asta. Şi nu am fost.”

A făcut un gest între noi. „Uită-te la noi. Avem tot ceea ce am visat vreodată, dar singura modalitate de a le *păstra este* să-mi fac treaba. Penthouse-ul, hainele, bijuteriile. Toate astea dispar dacă...”

„La ce bun toate astea dacă nu te mai *văd niciodată*?” Frustrarea mea a ajuns la punctul culminant. *„Nu-mi pasă* de apartamentul de lux, de haine sau de avion. Aş prefera să am un soţ. Unul adevărat, nu unul doar cu numele.”

Poate că nu am înţeles pentru că proveneam dintr-o familie înstărită şi, prin urmare, nu am putut niciodată să empatizez pe deplin cu obstacolele pe care Dominic a trebuit să le depăşească pentru a ajunge acolo unde se afla. Poate că am fost prea departe de realitate pentru a înţelege miza jocului de pe Wall Street. Dar mă cunoşteam pe mine însămi şi ştiam că aş fi fost de o mie de ori mai fericită mâncând ramen cu el în camera lui de cămin decât participând la vreo gală elegantă îmbrăcată în bijuterii şi cu un zâmbet fals.

Ochii lui Dominic s-au întunecat. „Nu este atât de simplu. Nu am o familie bogată pe care să mă pot baza dacă lucrurile se duc de râpă, Ále”, a spus el aspru.

*„Totul*depinde de mine.”

„Poate, dar tu eşti Dominic Davenport. Eşti un *miiiardañ* îţi poţi permite un weekend liber. La naiba, ai putea să te retragi chiar acum şi să ai destui bani pentru a trăi în lux pentru tot restul vieţii!”

Nu a înţeles. Mi-am dat seama după privirea încăpăţânată din ochii lui.

Lupta a sângerat din mine, iar epuizarea mea s-a întors de zece ori. Vocea mea a scăzut până la o şoaptă. „A fost aniversarea noastră de zece ani.”

Gâtul lui Dominic s-a îndoit cu o înghiţitură grea.Putem pleca deacum”, a spus el „Mai avem aproape două zile întregi. încă mai putem să ne sărbătorim aniversarea aşa

cum ne-am propus.”

Oricât am încercat să-i explic, nu înţelegea *de ce sunt* supărată. Nu era vorba de lucruri fizice, tangibile, cum ar fi zborurile şi rezervările la cină. Era vorba despre o neconcordanţă fundamentală între valorile noastre şi ceea ce consideram important pentru o relaţie bună. Eu credeam în timpul de calitate şi în conversaţie; el credea că banii pot rezolva totul.

întotdeauna a fost ambiţios, dar obişnuiam să cred că va ajunge la un punct în care se va mulţumi cu ceea ce are. Mi-am dat seama acum că acel punct nu exista. Niciodată nu va avea suficient. Cu cât dobândea mai mult – bani, statut, putere – cu atât îşi dorea mai mult, în detrimentul a orice altceva.

Am scuturat încet din cap. „Nu.”

Nu ştiam care era planul meu când m-am trezit în acea dimineaţă, dar acum era foarte clar.

Chiar dacă m-ar fi ucis, chiar dacă cel mai simplu lucru ar fi fost să cad în braţele lui şi să mă scufund în amintirea a ceea ce am fost, trebuia să merg până la capăt. Eram deja o coajă a mea. Dacă nu ieşeam cât mai puteam, mă dizolvam în praf, nimic mai mult decât o colecţie de timp pierdut şi vise nerealizate.

Strălucirea încăpăţânată din ochii lui Dominic a dispărut, fiind înlocuită de confuzie. „Atunci vino acasă cu mine. Vom discuta despre asta.”

Am scuturat din nou din cap, încercând să respir printre acele care îmi înjunghiau inima. „Nu mă mai întorc.”

S-a liniştit. Confuzia s-a topit în realizare, apoi în neîncredere. „Ále...”

„Vreau să divorţez.”

Dominic

VREAU SĂ DIVORŢEZ.

Cuvintele se învârteau în jurul nostru ca un nor de fumuri otrăvitoare. Teoretic, înţelegeam ce înseamnă, dar nu le puteam înţelege.

Divorţul însemna despărţire. Despărţire însemna separare. Iar separarea era pur şi simplu imposibilă. Era ceva ce li se întâmpla altor oameni, nu nouă.

Verigheta ei mi-a făcut o gaură în buzunar.

„Nu-mi vine să cred că m-am căsătorit cu cineva căruia îi place îngheţata cu

CAPITOLUL 6

mentă şi ciocolată", am spus în timp ce Alessandra sorbea un bol cu îngheţata ei preferată. „Ştii că practic mănânci pastă de dinţi, nu?"

„Pastă de dinţi delicioasă." Zâmbetul ei răutăcios m-a lovit direct în stomac. Eram căsătoriţi de exact o săptămână, două zile şi douăsprezece ore, şi încă nu-mi venea să cred că era a mea. „Ştiai despre gusturile mele în materie de desert înainte de nuntă, aşa că nu te poţi plânge acum. Mă tem că ai rămas cu mine şi cu ciocolata mea cu mentă pentru totdeauna."

Pentru totdeauna.

Conceptul părea ridicol în urmă cu un an. Nimic nu a duratpentru totdeauna Oamenii, locurile, relaţiile... totul avea o dată de expirare.

Dar, pentru prima dată în viaţa mea, mi-am permis să cred pe cineva atunci când mi- a spus că va rămâne.

Mâna mea a găsit-o pe a ei şi ne-am împletit degetele. „Promiţi?"

Faţa ei s-a înmuiat. Din punct de vedere tehnic, ar fi trebuit să ne uităm ia cel mai recent film de acţiune, dar exploziile erau un simplu zgomot de fond în acest moment. „Promit."

0 uşă s-a trântit pe hol, iar amintirea s-a stins la fel de repede cum a apărut.

Zbuciumul din urechile mele a revenit. „Nu vorbeşti serios."

Alessandra s-a uitat pur şi simplu la mine, cu ochii strălucitori de lacrimi nevărsate, dar cu faţa plină de o hotărâre liniştită.

Doamne, de ce era cravata mea atât de strânsă? Nu puteam să respir cum trebuie.

Am întins mâna să o desfac, dar degetele mele nu au găsit decât bumbac umed. Nici o cravată, doar o menghină în jurul gâtului meu şi un pumn care îmi sugruma plămânii.

„Nu mi-ai spus niciodată." Mi-am lăsat braţul, întrebându-mă unde naiba am greşit. „Nu mi-ai spus nimic despre toate astea până acum."

Oare am ratat mai multe întâlniri decât ar fi trebuit în ultimii ani? Da. Am vorbit cu Alessandra la fel de mult ca înainte? Nu. Dar asta era natura construirii unui imperiu, şi credeam că ne înţelegem unul pe celălalt. Eram împreună de atât de mult timp; nu aveam nevoie să ne reasigurăm constant unul pe celălalt de relaţia noastră.

„Ar fi trebuit să o fac." Alessandra şi-a întors privirea. „A fost vina mea. Am ţinut totul pentru mine când ar fi trebuit să-ţi spun cum mă simţeam. Nu e vorba doar de o excursie sau de o cină. Nu este vorba nici măcar despre o duzină de călătorii şi cine. Este vorba despre ceea ce reprezintă lipsa lor." Ochii ei s-au întâlnit din nou cu ai mei, iar inima mi s-a răsucit la durerea pe care am văzut-o în ei.Oare chiar fusesem atât de orb încât nu observasem cât de nefericităfusese în tot acest timp? „Mi-ai spus clar, în repetate rânduri, că nu sunt o prioritate."

„Nu este adevărat."

„Nu-i aşa?" Mi-a aruncat un zâmbet trist. „Ştii ce mă întrebam în fiecare seară

când stăteai din nou până târziu la birou? Mă întrebam, dacă ar fi o urgenţă la serviciu şi acasă în acelaşi timp, pe cine ai alege. Pe mine sau pe investitorii tăi?”

Zumzetul s-a intensificat. „Ştii că te-aş alege pe tine.”

„Asta e chestia. Eu nu ştiu.” 0 lacrimă i-a alunecat pe obraz. „Pentru că nu m-ai ales pe mine. Nu de foarte, foarte mult timp.”

între noi s-a aşternut tăcerea, punctată de respiraţiile mele rapide şi de ticăitul asurzitor al ceasului din colţ. Orice răspuns pe care l-aş fi putut avea a fost zdrobit sub greutatea lacrimilor ei.

Sărăcie. Eşecul. Sabotaj. îndurasem destule de-a lungul anilor şi supravieţuisem, dar s-o văd pe Alessandra plângând era singurul lucru care mă putea îngenunchea. De fiecare dată.

„Mi-am găsit atâtea scuze pentru tine, atât în faţa prietenilor mei, cât şi în faţa mea, dar nu mai pot să o fac.” Vocea ei a scăzut până la o şoaptă. „Ne-am agăţat de ceva ce nu mai există şi trebuie să renunţăm. Amândoi vom fi mai fericiţi.”

Fiecare silabă îmi ştirbea din calmul pe care îmi construisem timp de un deceniu. 0 armată de emoţii m-a invadat – furie, ruşine şi o disperare feroce pe care nu o mai simţisem de când eram un adolescent care se lupta să plece din oraşul meu natal uitat de Dumnezeu.

Nu trebuia să mai simt niciunul dintre aceste lucruri, la naiba. Eram un afurisit de director executiv, nu un băiat neajutorat, fără familie şi fără bani pe numele său. Dar

când m-am confruntat cu perspectiva de a o pierde pe Alessandra...

Panica mi-a cuprins pieptul. „Chiar crezi că vom fi mai fericiţi dacă divorţăm? Că eu voi fi mai fericită fără tine? Ăştia suntem *noi.”* Cuvântul mi s-a smuls din gât, crud şi încărcat de emoţii. *„Tu şi eu. Pentru totdeauna.” Tu şi cu mine. Pentru totdeauna.*

Plânsul tăcut al Alessandrei mi-a sfâşiat inima. M-am întins spre ea, iar când s-a retras, ruptura s-a transformat într-o prăpastie în toată regula.

„Nu face asta mai greu decât trebuie să fie.” Cuvintele abia se auzeau. „Te rog.”

Mâna mi-a căzut pe o parte, în timp ce pumnul se strângea mai tare în jurul plămânilor mei. Nu ştiam cum am ajuns aici, dar nu aveam de gând să plec fără să lupt.

„Am dat-o în bară ieri”, am spus. „Şi am mai greşit de multe ori înainte de asta. Dar eu sunt încă soţul tău şi tu eşti încă soţia mea.”

închise ochii, lacrimile îi curgeau pe faţă ca un şuvoi liniştit şi constant. „Dom...”

„0 să rezolvăm asta.” Gândul de a trăi fără ea era de neînţeles, ca şi cum i-ai cere unei inimi să nu mai bată sau stelelor să renunţe la noapte. „Promit.”

A trebuit să o facem.

Poate că nu am exprimat acest lucru atât de mult pe cât ar fi trebuit, dar Alessandra a fost o parte indelebilă din mine. A fost din momentul în care am pus ochii pe ea cu unsprezece ani în urmă, deşi nu am ştiut asta la momentul respectiv.

Fără ea, nu existam eu.

Dominic
¿ML

Acum unsprezece ani

„NU AM NEVOIE DE 0 DĂDACĂ.”

„Nu este o dădacă”, a spus cu răbdare profesorul Ehrlich. „Ea este un meditator. Una dintre cele mai bune, de fapt. A lucrat cu mai mulţi elevi cu dislexie...”

„Nici eu nu am nevoie de un meditator.” Gândul că un atotştiutor care îmi vorbeşte cu condescendenţă în fiecare săptămână mă făcea să-mi vină să mă târăsc din piele. Ajunsesem atât de departe pe cont propriu, nu-i aşa?

în copilărie nu am avut meditatori, iar profesorii mei au fost mediocri în cel mai

bun caz, distructivi în cel mai rău caz. Cu toate acestea, iată-mă aici, stând în biroul unui economist de top de la prestigioasa Universitate Thayer, la mai puţin de un an distanţă de a primi dubla diplomă în economie şi afaceri. Practic, puteam deja să simt gustul banilor şi al libertăţii.

Profesorul Ehrlich a oftat. Era obişnuit cu încăpăţânarea mea, dar ceva din tonul lui a făcut ca burta să mi se strângă de nelinişte.

„Ai nevoie de unul”, a spus el, cu o voce blândă.”Literatura englezăşi compoziţia este o cerinţă de bază Ai picat-o deja o dată şi este oferită doar în toamnă. Dacă o pici din nou în acest semestru, nu vei absolvi.”

Pulsul mi-a crescut, dar mi-am păstrat o expresie neutră. „Nu voi da greş. Am învăţat din greşelile mele.”

Nu înţelegeam de ce a trebuit să iau engleza în primul rând. Voiam să intru în finanţe, nu în afurisita de editură. Eram foarte bun la orele de economie şi asta era ceea ce conta cu adevărat.

„Poate, dar aş prefera să nu risc.” Profesorul Ehrlich a suspinat din nou. „Ai o minte strălucită, Dominic. Nu am mai întâlnit pe nimeni cu un asemenea talent natural pentru numere, iar eu predau de zeci de ani. Dar talentul nu te va duce departe. 0 diplomă Thayer îţi deschide uşi, dar pentru a o obţine, trebuie să respecţi regulile. Vrei să ajungi mare pe Wall Street? Trebuie să absolvi mai întâi, şi nu poţi face asta dacă insişti să-ţi alegi mândria în locul viitorului tău.”

Mi s-au albit încheieturile degetelor în jurul cotierelor.

Poate din cauza fricii de a pierde când eram atât de aproape de linia de sosire, sau poate pentru că profesorul Ehrlich era singurul profesor căruia îi păsa vreodată de mine.

Orice ar fi fost, m-a forţat să-mi înghit dezgustul instinctiv faţă de sugestia lui şi să cedez, cel puţin parţial, cu dinţii strânşi.

„Bine. 0 să mă întâlnesc cu ea o dată”, am spus. „Dar dacă nu-mi place, nu mă mai întâlnesc cu ea”.

Lunea următoare, m-am prezentat la biblioteca principală din Thayer, gata să închei întâlnirea. Era aproape goală la acest început de semestru, aşa că nu ar fi trebuit să dureze mult până să-mi găsesc tutorele printre rafturi.

Profesorul Ehrlich ne dăduse datele de contact ale fiecăruia dintre noi, iar ea îmi lăsase un mesaj vocal în acea dimineaţă pentru a confirma întâlnirea noastră.

Voi fi ia etajul doi, purtând o rochie galbenă. Pe curând.

Nu părea atât de veselă pe cât mă temusem. De fapt, vocea ei era ciudat de liniştitoare. Bogată şi cremoasă, cu un calm blând care nu ar fi fost de nelalocul lui într- un studio de yoga sau în cabinetul unui terapeut.

Totuşi, eram predispus să nu o plac. Lăsând la o parte profesorul Ehrlich, nu aveam cel mai bun istoric cu nimeni în postura de profesor.

Ochii mei au aterizat pe o sclipire de culoare lângă fereastră.

Rochie galbenă. Cafea şi un manual de engleză albastru familiar. Trebuie să fie Alessandra.

Avea capul aplecat asupra a ceva de pe masă şi nu şi-a ridicat privirea nici măcar când am tras scaunul opus celui al ei. *Tipic.* încercasem să lucrez cu o mână de meditatori în liceu şi am renunţat rapid la ei când a devenit clar că erau mai interesaţi să -şi verifice mesajele şi să trimită mesaje.

Am deschis gura, dar iritarea mea a murit în gât când Alessandra a ridicat în sfârşit capul şi ochii noştri s-au întâlnit.

Vocea ei a fost făcută pentru radio, dar faţa ei a fost făcută pentru nenorocitul de ecran de cinema. Buze pline, pometţi înalţi, piele care strălucea ca mătasea lichidă în lumina soarelui. Părul castaniu se revărsa în valuri groase şi mătăsoase peste umerii ei bronzaţi, iar ochii ei albaştri-cenuşii străluceau de căldură în timp ce

se ridica şi îi întindea mâna.

Thayer era plin de fete frumoase, dar era frumoasă şi era ea.

„Tu trebuie să fii Dominic”, a spus ea. Cumva, suna chiar mai bine în realitate. „Eu sunt Alessandra, dar prietenii mei îmi spun Ále.”

Mi-am găsit în sfârşit vocea. „Bună, Alessandra.” Am pus un accent deosebit pe numele ei complet. Nu eram prieteni. Tocmai ne întâlnisem, iar reacţia mea faţă de ea a fost pur fizică. Nu a însemnat nimic.

„Mă bucur să te cunosc.” Dacă a fost deranjată de folosirea mea evidentă a numelui ei complet, nu a arătat-o.

„Deoarece aceasta este prima noastră întâlnire şi semestrul nu a început pe deplinîncă, nu am pregătit niciun material de studiu”, a spus ea după ce ne-am aşezat la locurile noastre „Ai inima frântă, sunt sigură”.

„De neconsolat”.

Zâmbetul rapid al Alessandrei mi-a trimis un fior la fel de rapid de căldură prin vene. M-am mişcat, pe jumătate dorindu-mi să nu fi apărut niciodată şi pe jumătate dorindu- mi să nu trebuiască să plec niciodată.

„M-am gândit să discutăm despre aşteptări şi să ne cunoaştem puţin în timpul sesiunii de astăzi”, a spus ea. „Chiar dacă acesta este un parteneriat formal de meditaţii, ne ajută dacă ne plăcem unul pe celălalt.”

Unul dintre *aceste* tipuri. Trebuia să mă gândesc. „Atâta timp cât nu-mi ceri să-ţi împletesc părul”, am spus. „Nici unul dintre noi nu ar fi fericit.”

Râsul ei aproape că mi-a adus un zâmbet pe buze.

Aproape.

„Fără împletituri de păr, promit, dar nu pot garanta că nu voi apărea cu prăjituri din când în când. Sunt minunat de nesănătoase şi, dacă lucrurile ajung la limită, funcţionează destul de bine ca mită.” Un alt zâmbet, o altă tresărire de căldură. „Nu mă întrebaţi de unde ştiu.”

în următoarea oră, am discutat despre programele noastre pentru semestru, despre dragostea iraţională a profesorului Ruth pentru juxtapunere şi despre chestii aleatorii, cum ar fi artiştii noştri muzicali şi culorile preferate. De asemenea, Alessandra a săpat adânc în obiceiurile mele de învăţare – ce tip de mediu preferam; dacă învăţam cel mai bine prin intermediul sunetului, al elementelor vizuale sau al activităţilor practice; chiar şi la ce oră din zi eram de obicei cel mai obosită.

Nu acordasem niciodată atenţie la jumătate din aceste lucruri până atunci şi am ezitat să răspund, dar pentru cineva care semăna cu o prinţesă Disney adultă, ea era ca un nenorocit de pitbull cu un os.

în cele din urmă am cedat şi am răspuns după ce m-am gândit puţin.

Mediul de învăţare: masă mare, lumină naturală, ceva zgomot de fond, spre deosebire de linişte totală.

Mediu de învăţare: imagini.

Momentul din zi în care, de obicei, îmi doream să trag un pui de somn: la începutul după-amiezii.

„Perfect. A fost foarte util”, a spus ea la sfârşitul orei noastre. „Cred că ne vom înţelege foarte bine. Oricine este fan al Garage Sushi este un bun prieten.”

Interesul nostru comun pentru trupa indie locală a fost o surpriză plăcută, deşi nu am considerat-o o bază solidă pentru o prietenie.

„Vă convine aceeaşi oră săptămâna viitoare?”, a întrebat ea. „Nu am cursuri lunea, aşa că sunt flexibil.”

„Nu. Activitatea mea de meditaţii pentru SAT începe săptămâna viitoare.” Oamenii bogaţi au cheltuit sume ridicole de bani pentru ca copiii lor să intre în Ivy League, iar banii pe care i-am încasat din lecţiile mele de matematică mi-au acoperit în mare măsură cheltuielile.

„Dar dimineaţa?”

„Munca.”

„Noapte bună?”

„Munca.”

Sprâncenele ei s-au ridicat. „Deci lucrezi, dai meditaţii, apoi te întorci la muncă?”

„Două locuri de muncă diferite”, am spus eu cu rigiditate. „Cafeneaua dimineaţa, Frankie noaptea.” îmi suprapusem toate cursurile în zilele de marţi şi joi pentru a putea lucra în celelalte zile. între cafenea, restaurant, meditaţii şi, ocazional, munca de tuns iarba în weekend, câştigam cât să mă încadrez la Thayer.

De fapt, nu-mi păsa să mă îngraţionez cu colegii mei de clasă, dintre care majoritatea proveneau din medii bogate de şcoală pregătitoare cu care nu mă puteam identifica niciodată, dar cel mai mare beneficiu al unei şcoli precum Thayer a fost crearea de reţele. Pentru ca oamenii să mă ia în serios, trebuia să arăt ca atare, iar să arăt ca atare era al naibii de scump.

Faţa Alessandrei s-a înmuiat. Era genul de elevă care se simţea bine fără să încerce. Nu a menţionat cu ce se ocupau părinţii ei, dar îmi puteam da seama doar uitându-mă la ea că provenea din bani.

„La ce oră ieşiţi de la serviciu?”, a întrebat ea. „Ne putem întâlni atunci. După programul nostru, lunea este ziua cea mai...”

„Nu ies de la serviciu până la ora unsprezece.” Am provocat-o cu o privire rece. „Bănuiesc că e prea târziu pentru tine.” Am omis partea în care spuneam că de obicei învăţam după serviciu. Nu ştiam de ce, dar mă concentram mai bine când eram obosită.

Mi-a plăcut Alessandra mai mult decât credeam, dar nu eram convinsă de toată chestia asta cu meditaţiile. Ultimul lucru de care aveam nevoie era ca ea să mă părăsească în mijlocul semestrului pentru că nu progresam suficient de repede pentru ea.

„Ce bine că sunt o pasăre de noapte”, a spus ea, întâlnindu-mi privirea cu una senină a ei. „Ne vedem lunea viitoare.”

Nu am crezut nicio secundă că Alessandra ar fi renunţat la seara de luni – sau la orice altă seară – pentru a mă medita pe mine. Probabil că avea o întâlnire sau o petrecere la care trebuia să participe, ceea ce era foarte bine. Dacă nu puteam să facem o oră să meargă, atunci nu puteam să facem o oră să meargă. în ciuda rezervelor profesorului Ehrlich, eram încrezător că puteam să trec engleza de unul singur. Trebuia s-o fac. Să nu absolvim nu era o alternativă.

Am şters o masă la Frankie's, încercând să ignor un junghi nedorit de gelozie la gândul că Alessandra avea o întâlnire. Nu aveam niciun drept asupra ei şi nici nu voiam să am vreunul. M-am cuplat cu câteva fete la Thayer, dar nu m-am deranjat niciodată să mă întâlnesc cu vreuna. Eram destul de ocupat şi fără să am de-a face cu drama unor încurcături romantice.

„Whoa.” Lincoln a lăsat să iasă un fluierat scăzut din cabina unde înghiţea un burger şi cartofi prăjiţi în loc să închidă magazinul. Era nepotul proprietarului şi una dintre cele mai leneşe fiinţe umane pe care le-am întâlnit vreodată. „Cine *este?”*

M-am uitat în sus, deja enervată că cineva intra cu cinci minute înainte de ora închiderii, dar pentru a doua oară într-o săptămână, enervarea mea a murit repede.

Păr şaten. Ochi albaştri. Un braţ plin de cărţi şi un zâmbet pe jumătate tachinos, pe jumătate provocator, în timp ce îmi lua în primire şocul.

Alessandra. Aici. La Frankie's. La ora 11:00, într-o luni seara.

Ce *naiba* căuta aici?

„Am închis”, i-am spus, deşi nu trebuia să refuzăm clienţii decât în ultimul moment şi nu era treaba mea să îi refuz în primul rând.

Lincoln s-a oprit din salivat suficient de mult timp ca să mă privească fix. „Tipule”, a şuierat. „Ce *faci?”*

„Nu sunt aici pentru mâncare”, a spus Alessandra cu calm. „Avem o sesiune de meditaţii, îţi aminteşti? Am venit să te duc cu maşina.” S-a aşezat la un taburet de la tejghea. „Nu te supăra pe mine. 0 să aştept până termini”.

„Ăsta e tutorele tău? La naiba, ar fi trebuit să rămân la şcoală.” Lincoln a reluat să o holbeze într-un mod care m-a făcut să vreau să-i smulg ochii din orbite.

„Sunt obosit.” Am păşit în faţa lui, blocându-i vederea. Era ori asta, ori îmi câştigam o arestare pentru agresarea nepotului şefului meu. „Vom programa şedinţa noastră pentru o altă zi.”

„Perfect”, a spus ea, ignorând protestul indignat al lui Lincoln. „Te concentrezi mai bine când eşti obosit, nu-i aşa?”.

Cum-Profesorul *Ehrlich.* Aveam de gând să-l omor.

îmi dădeam seama după privirea Alessandrei că nu avea de gând să cedeze, aşa că nu am mai discutat. învăţasem cu mult timp în urmă cum să-mi aleg bătăliile.

în cele din urmă, Lincoln a obosit să se mai holbeze la ea – fie asta, fie a fost descurajat de privirea mea mortală – şi m-a lăsat să închid magazinul.

„Nu ai alte lucruri de făcut?” Am întrebat când Alessandra şi cu mine ne-am instalat în sfârşit într-o cabină. „E aproape miezul nopţii.”

„După cum am spus, sunt o bufniţă de noapte." Mi-a aruncat un zâmbet răutăcios. „Şi am auzit că milkshake-urile de aici sunt foarte bune."

Am pufnit, reţinându-mi micul râs care aproape că scăpase. „Ce s-a întâmplat cu a nu fi aici pentru mâncare?"

„Tehnic vorbind, este adevărat, dar nu voi refuza niciodată un shake dacă cineva îmi oferă unul."

„Bine." Trebuia să aibă un motiv ascuns pentru a apărea. Oamenii nu se dădeau peste cap aşa din bunătate de suflet.

Alessandra trebuie să fi sesizat suspiciunea mea persistentă, pentru că expresia ei tachinătoare s-a domolit.

„Uite, ştiu că încă nu ai încredere în mine şi nu te învinovăţesc, dar vreau să clarific un lucru", a spus ea. „Sunt tutorele tău, nu mama ta sau un sergent de instrucţie. îţi promit că voi face tot posibilul să te ajut să treci la engleză, dar acesta esteun parteneriat. Trebuie să lucrezi cu mine, iar dacă nu vrei cu adevărat să lucrezi cu mine – dacă simţi că îţi pierzi timpul şi preferi să nu mă mai vezi niciodată – atunci trebuie să spui asta acum. Eu nu renunţ la elevii mei, dar nici nu îi voi forţa să facă ceva ce nu vor să facă. Aşa că spuneţi-mi. Eşti de acord sau nu?"

Surpriza m-a străbătut, urmată de un respect reticentşi de ceva infinit mai inconfortabil. Mi s-a format un nod în gât şi mi-a blocat reacţia defensivă de genunchi.

Nimeni nu mă mai chemase atât de calm şi de eficient până atunci. Nimănui nu i-a păsat suficient de mult.

„înăuntru", am spus în cele din urmă, cu nu puţină reticenţă.

Poate că era o prefăcătorie şi că va pleca după ce entuziasmul ei iniţial se va stinge. Nu ar fi fost prima. Dar ceva în sinea mea îmi spunea că va rămâne, iar asta mă speria mai mult decât orice altceva.

Umerii Alexandrei s-au relaxat. „Bine." Zâmbetul ei a revenit, o rază caldă de soare sub strălucirea fluorescentă a luminilor de deasupra capului. „Atunci să începem, da?".

în următoarele două ore, am înţeles de ce profesorul Ehrlich a lăudat-o atât de mult. Era o meditatoare foarte bună. Era răbdătoare, încurajatoare şi empatică, fără a fi condescendentă.asemenea, a venit mai pregătită decât o cercetaşă, cu o geantă plinăde markere pentru codificarea culorilor, cartonaşe în formă de L pentru a încadra secţiuni din manual şi pentru a mă ajuta să îmi concentrez atenţia şi un reportofon pentru a putea reda lecţia noastră audio pe îndelete

Lucrul cel mai condamnabil a fost că a *funcţionat.* Cel puţin, a funcţionat mai bine decât metodele mele obişnuite de a strânge din dinţi şi de a persevera prin determinare brută.

Singurul dezavantaj a fost cât de deranjantă a fost Alessandra însăşi. Dacă vorbea prea mult timp, mă pierdeam în vocea ei în locul cuvintelor ei şi, de fiecare

dată când se mişca, o uşoară adiere a parfumului ei plutea pe masă, tulburându-mi gândurile.

Hristos. Eram un om în toată firea, nu un adolescent cu hormoni şi o pasiune. *Adună-te.*

Am întins mâna după iluminatorul albastru în acelaşi timp cu ea. Degetele noastre s- au atins, iar un curent electric mi-a străbătut braţul.

Mi-am smuls mâna ca şi cum m-aş fi ars. Rozul a colorat obrajii Alexandrei, în timp ce tensiunea a acoperit întinderea cabinei noastre.

„Se face târziu. Ar trebui să plecăm." Vocea mea a sunat rece pentru urechile mele, chiar dacă inima mea se izbea de cutia toracică cu o forţă alarmantă. „Am cursuri mâine dimineaţă."

„Bine." Alessandra şi-a adunat materialele înapoi în geantă, cu faţa încă strălucind cu o urmă de culoare. „Şi eu."

Niciunul dintre noi nu a vorbit în timpul drumului înapoi spre campus, dar creierul meu nu se putea opri din a retrăi ceea ce se întâmplase în restaurant.

Pielea moale a ei. Respiraţia ei. Mica, aproape imperceptibila tresărire a inimii mele în milisecunda în care mâinile noastre s-au atins, urmată de şocul neaşteptat pentru sistemul meu.

Am pus-o pe seama epuizării. Nu reacţionasem niciodată atât de visceral la o atingere atât de mică, dar corpul face lucruri ciudate sub presiune. Asta era singura explicaţie.

Alessandra a oprit în faţa căminului meu. Ne-am uitat fix la clădirea impunătoare din cărămidă şi a mai trecut o clipă stânjenitoare până când am rupt tăcerea.

„Mulţumesc." Sentimentul a ieşit mai rigid decât intenţiona. Nu eram obişnuită să le mulţumesc oamenilor; rareori făceau ceva care să merite o apreciere autentică. „Pentru drum şi pentru că ai venit la Frankie's. Nu era nevoie să faci asta."

„Cu plăcere." Neastâmpărul de mai devreme al Alessandrei a revenit. „A meritat doar pentru cabinele de vinii şi luminile fluorescente. Am auzit că sunt foarte măgulitoare pentru pielea mea."

„Sunt." Nu glumeam. Ea ar putea fi singura persoană de pe planetă care ar putea arăta ca un supermodel într-un restaurant de rahat, prost luminat.

Un zâmbet i-a curbat gura. „Săptămâna viitoare la aceeaşi oră?"

Am ezitat. Asta a fost. Ultima mea şansă absolută de a pleca înainte ca ea să o facă.

Vrei să ajungi mare pe Wall Street? Nu poţi face asta dacă insişti să-ţi alegi mândria în locul viitorului.

Nu renunţ ia elevii mei, dar nici nu îi voi forţa să facă ceva ce nu vor să facă. Aşa că spuneţi-mi. Te bagi sau nu?

Am tras aer în piept. *La naiba.*

„Sigur”, am spus, ignorând emoţia pe care o aveam la gândul de a o revedea. *Sper că nu voi regreta asta.* „Săptămâna viitoare, la aceeaşi oră.”

CAPITOLUL 8

Alessandra

„TREBUIE SĂ FUG LA O ÎNTÂLNIRE, DAR FĂ-TE CA LA TINE ACASĂ”, a spus Sloane. „Ţine minte regulile casei. Nu fumaţi, nu vă încălţaţi pe covor şi nu-l hrăniţi pe Peştişorul în afara orelor şi a cantităţilor prescrise, care sunt lipite pe masă, lângă castronul său. Aveţi întrebări?”

„Nu. Totul sună bine.” Am schiţat un mic zâmbet. „Mulţumesc încă o dată că m-ai lăsat să stau aici cât timp îmi dau seama de anumite lucruri. îţi promit că voi pleca în curând.”

Dintre toţi prietenii mei – dintre care erau doar trei sau patru în total, dar asta era o problemă pentru altă zi – Sloane era cel mai puţin cald şi mai pufos. Cu toate acestea, atât Vivian, cât şi Isabella trăiau cu jumătăţile lor semnificative şi, în ciuda lipsei ei generale de emoţie vizibilă, Sloane se bătea întotdeauna pentru prietenele ei.

Mă săturasem să locuiesc la hotel, iar ea nu a ezitat când am întrebat-o dacă pot sta cu ea în timp ce mă duceam să caut un apartament. Şi mă întâmpinase la sosire cu o cană de cafea, o îmbrăţişare puternică şi un cuţit Karambit înfăşurat cu un arc – pentru apărare sau ofensivă de bază, în funcţie de cât de supărat eram pe Dominic, mi-a explicat ea.

„Nu-ţi face griji.” Faţa lui Sloane s-a înmuiat cât de puţin. „0 să luăm ceva de băut mai târziu. Tu şi cu mine putem să ne plângem de bărbaţi în timp ce Viv şi Isa se prefac că nu sunt într-o relaţie bolnăvicios de dulce.”

Râsul meu a ieşit ruginit, dar sincer. „Este un plan.”

Trecuse o săptămână de când îi spusesem lui Dominic că vreau să divorţez. Niciunul dintre prietenii mei nu părea surprins de decizia mea de a-l părăsi, ceea ce spunea tot ce era de spus despre modul în care ceilalţi oameni percepeau relaţia noastră.

Telefonul meu s-a aprins cu un apel primit.

Dominic. Din nou. Mă sunase non-stop în ultima săptămână şi de fiecare dată când îi apărea numele, era o nouă lovitură în piept. Totuşi, nu m-am putut hotărî să-l blochez

încă, aşa că i-am lăsat apelurile să intre în căsuţa vocală. Nu am mai ascultat niciunul dintre ele de la primul; mă durea prea tare.

„Cum adică *e în Mykonos?”* Furia tăcută a lui Sloane a răcit aerul în timp ce pleca la întâlnire. în calitate de publicist de mare putere care îşi conducea propria firmă de relaţii publice de tip boutique, ea stingea mereu incendii pentru clienţii ei. „Asta este inacceptabil. *Ştie* că ar trebui să fie aici la întâlnire...”

Vocea ei s-a stins, urmată de trântirea uşii de la intrare. Apelul lui Dominic s-a încheiat şi el, iar eu am răsuflat uşurată, numai că m-am încordat din nou când un alt apel primit a intrat direct în cel ratat de el.

Pearson, Hodder şi Blum.

Valuri de anxietate îmi zguduiau stomacul. Nu eram sigură ce era mai rău – să aud de la soţul meu sau de la avocatul meu de divorţ.

„Alessandra, el este Cole Pearson.” Vocea gravă mi-a mai liniştit puţin nervii. Cole era unul dintre cei mai buni avocaţi de divorţuri din ţară. Costa un braţ şi un picior, dar era singurul care avea o şansă în faţa flotei de avocaţi de mare putere a lui Dominic.

„Bună.” L-am pus pe difuzor în timp ce-mi despachetam valiza.Aveam nevoie de ceva de făcut cu mâinile, altfel mă dizolvam într-o mizerie şi mai mare „Cum a mers?”

Valurile s-au intensificat în timp ce aşteptam răspunsul lui.

Am depus cererea de divorţ cu câteva zile în urmă şi, în stilul lui Cole, a accelerat procesul pentru a-i putea înmâna actele lui Dominic astăzi. Am vrut să termin repede cu divorţul înainte de a-mi pierde curajul sau să mă convingă cumva să mă întorc.

în majoritatea zilelor, eram sigură că fac ceea ce trebuie, dar erau alte zile când mă trezeam într-un pat gol şi îmi era atât de dor de el, încât mă durea să respir. Nu am mai fost fericită de ceva vreme, dar nu puteam să uit 11 ani împreună aşa, pur şi simplu.

„I-am înmânat actele”, a spus Cole. „Aşa cum era de aşteptat, a refuzat să semneze”.

Am închis ochii. Cunoscându-l pe Dominic, ar fi tras de timp cât mai mult posibil. Avea banii şi puterea de a ne lega în tribunale ani de zile, iar gândul de a sta în limbo atât de mult timp îmi făcea greaţă.

„Din fericire, avem prevederi în acest sens.” Cole nu părea prea îngrijorat, ceea ce m- a făcut să mă simt puţin mai bine. „Vom împinge divorţul într-un fel sau altul, dar vreau să fii pregătită. Acesta este Dominic Davenport. S-ar putea să iasă urât.”

„Chiar dacă nu avem copii şi nu vreau niciunul din bunurile lui?” Penthouse-ul, maşinile, avionul. Dominic le putea avea pe toate. Eu voiam doar să ies.

„Problema nu sunt activele, doamnă Davenport”, a spus Cole. „Este dumneavoastră. El nu vrea să *vă* lase să plecaţi şi, dacă nu-l convingeţi de contrariu, va fi o luptă lungă.”

„îmi pare foarte rău, dar domnul Davenport este în şedinţe toată ziua.” Asistenta lui Dominic, Martha, a părut doar marginal de scuzată. „Cu toate acestea, pot să iau un mesaj şi să-l...”

„Este o urgenţă.” Degetele ml s-au strâns în jurul curelei de la geantă. „Aş dori să vorbescdirect cu *soţul meu.”* Am accentuat penultimul cuvânt. Nu conta faptul că, dacă ar fi fost după mine, în curând ar fi fost fostul meu soţ; atâta timp cât eram căsătoriţi, aveam anumite avantaje, care *ar fi trebuit să* includă să-l văd fără ca asistenta lui să mă trateze ca pe o vagaboandă care se rătăcise pe stradă.

Ochii ei m-au cercetat, probabil observând lipsa mea de răni vizibile şi suferinţa fizică. „înţeleg, dar mi-e teamă că are programări consecutive. După cum am spus, sunt bucuroasă să preiau un mesaj şi să-l rog să vă sune cât mai curând posibil.” A smuls un post-it de pe blocul de pe biroul ei. „Are legătură cu un eveniment social sau cu o problemă de acasă?”

Pielea mi s-a înroşit. în mod normal, nu eram o persoană violentă, dar eram flămândă, obosită şi iritată după convorbirea cu Cole. Mi-a fost nevoie de fiecare gram de voinţă ca să nu iau cafeaua Marthei şi să i-o arunc în faţa ei îngâmfată şi condescendentă.

„Nici una, nici alta.” Am renunţat la tonul meu politicos. „Dacă Dominic este în prezent într-o şedinţă, pot să aştept. Presupun că trebuie să ia prânzul la un moment dat, corect?”

Martha îşi strânse buzele. „Are o întâlnire la prânz la Le Bernardin. Doamnă Davenport, vă rog, trebuie să insist să...”

„Ce se întâmplă?” 0 voce rece a întrerupt-o la jumătatea frazei.

Amândoi am încremenit pentru o fracţiune de secundă înainte de a ne roti capetele spre uşa acum deschisă a biroului lui Dominic. Soarele îi lumina din spate, iar lăţimea umerilor îi umplea uşa, făcându-l să pară şi mai impunător decât de obicei.

Gâtul mi s-a uscat, iar cureaua de piele a genţii s-a înfipt în palma mea înainte de a- mi relaxa cu forţa strânsoarea.

„Domnule Davenport!” Martha a sărit în sus de pe scaun. „Convorbirea dumneavoastră s-a încheiat mai devreme. Tocmai îi spuneam doamnei Davenport că...”

„Repetă asta.” Dominic a păşit în biroul principal.Umbrele de pe se desprindeau de pe silueta lui, dezvăluind pometţi cizelaţi, ochi furtunoşi şi o încruntare care l-ar putea descuraja pe însuşi Satana

Nu se uita la mine. în schimb, şi-a îndreptat atenţia asupra Marthei, care se retrăgea sub furia lui. „Am spus că îi spuneam doamnei Davenport că...”

„Doamna Davenport.” Cuvintele au fost letale în liniştea lor. „Ca şi în cazul soţiei mele. Dacă vrea să mă vadă, mă vede. Să nu o mai împiedici niciodată să o facă, altfel singura parte a unui birou din New York pe care o vei vedea va fi cea

exterioară, când te voi da afară. Ai înţeles?”

Faţa Marthei a pălit până la punctul de a semăna cu creta. „Da, domnule. Am înţeles.”

Revendicarea s-a luptat cu simpatia pentru dominaţie. în cele din urmă, aceasta din urmă a învins.

„Asta a fost dur”, am spus în linişte în timp ce l-am urmat pe Dominic în biroul lui.
încă nu se uitase la mine.

„Nu atât de aspru pe cât a meritat.” în loc să se aşeze, s-a sprijinit pe spate de birou, imaginea unei încrederi reci, dar când ochii lui i-au întâlnit în sfârşit pe ai mei, epuizarea din ei m-a tras de coarda inimii într-un mod care m-a făcut să-mi muşc îngrijorarea.

Nu contează. Nu e treaba ta să te asiguri că se odihneşte suficient.

Privirea lui Dominic mi-a măturat faţa, zăbovind asupra ochilor şi a gurii mele. „Nu dormi suficient.”

Pielea mi s-a încălzit. „Mulţumesc mult.” Cred că nu era singurul care părea obosit.

Mi-am ascuns o şuviţă de păr după ureche cu o mână stânjenită. *Nu* dormisem suficient. Mă aruncasem în cercetarea modului în care să deschid un magazin fizic pentru Floria Designs, care era un vis de mult timp, iar când nu lucram, mă chinuiam cu divorţul. Anxietatea şi surmenajul nu erau tocmai o combinaţie câştigătoare de frumuseţe.

„Ştii ce vreau să spun.” Mi-a trecut un deget peste obraz cu o tandreţe chinuitoare. „Dormi sau nu, eşti mereu frumoasă.”

Pieptul mi s-a încleştat. Dacă ar fi fost atât de atent când relaţia noastră nu era în pragul ruinei.

De obicei, primeam o mică atingere a buzelor sale sau scurte momente de fericire în care trupurile noastre se conectau în mijlocul nopţii, dar nu mă mai atinsese aşa – ocazional, familiar, *intim – de* mult timp.

Ar trebui să mă îndepărtez şi să pun o distanţă atât de necesară între noi, dar nu m- am putut abţine să nu mă aplec spre el. *Un minut. E tot ce am nevoie.*

„Nu sunt singurul care nu a dormit.” Cearcănele şi tenul său sălbatic îl trădau, dar totuşi, era atât de frumos încât doare.

„E greu să dormi când soţia ta refuză să răspundă la apelurile tale”, a spus el în linişte.

0 umflătură dureroasă mi-a blocat fluxul de oxigen către plămâni. *Nu-i lăsaţi să ajungă la voi.*

M-am forţat să fac un pas înapoi şi să ignor sclipirea de durere din ochii lui. „Nu sunt aici pentru a discuta despre obiceiurile noastre de somn”, am spus, sărind intenţionat peste a doua parte a afirmaţiei sale.

Masca încrezătoare a lui Dominic s-a pus la loc, ştergând orice urmă de

vulnerabilitate, dar privirea lui a ars în a mea cu o intimitate tulburătoare.

„Atunci de ce eşti aici, *amor?”* Porecla catifelată mi-a mângâiat pielea şi a trimis peste mine un val involuntar de nostalgie.

„Nu-mi vine să cred că vorbeşti portugheză. „Am clătinat din cap, încă neîncrezătoare în modul în care a conversat cu familia mea ta cină în limba tor maternă. „Când naiba ai învăţat să vorbeşti portugheză?”.

„Am participat ta lecţii la Institutul de Limbi Străine în fiecare miercuri seara, „zâmbet mic i-a trasat buzele în timp ce clăteaultima farfurie şi o punea pe raft Ne oferisem să spălăm vasele din moment ce fratele meu pregătise mâncarea, iar mama dispăruse imediat după desert cu ultimul ei băiat jucărie. „închide gura,amor, sau o să intre o muscă.”

„Mi-ai spus că lucrezi miercuri seara”, am acuzat eu.

„Am fost. Lucram la învăţarea limbii portugheze.” Dominic a ridicat din umeri, o urmă de culoare răsărindu-i-se pe pomeţi. „Este prima dată când mă întâlnesc cu familia ta. M -am gândit că ar fi un lucru drăguţ de făcut.”

O durere s-a desfăşurat în spatele cutiei toracice. „Nu trebuia să faci asta. Te-ar fi iubit oricum.”

Nu-i era uşor să înveţe limbi străine, dar faptul că o făcuse oricum pentru că voia să facă o impresie bună familiei mele...

Durerea s-a adâncit. Doamne, îl adoram pe acest bărbat.

„Poate, dar am vrut.” Faţa lui Dominic s-a înmuiat. „Faria orice lucru pentru tine.”

Greutatea amintirii aproape că m-a zdrobit înainte de a trage o răsuflare dureroasă şi de a o da la o parte.

Asta a fost atunci. Asta a fost acum. *Concentrează-te pe acum.* „Cole mi-a spus că ai refuzat să semnezi actele.”

Răspunsul meu a stropit camera cu gheaţă.

Căldura a dispărut din expresia lui, iar maxilarul lui Dominic s-a îndoit în timp ce se îndrepta până la înălţimea de 1,80 metri şi 15 centimetri. „Văd că deja te numeşti pe numele mic cu avocatul tău.”

Ar fi putut la fel de bine să-mi dea o palmă peste faţă.

Furia a izbucnit fierbinte şi brusc la implicaţiile lui. „Nici să nu te *gândeşti* să joci cartea soţului gelos. Nu atunci când nu-ţi păsa cu *cine* vorbesc sau cu cine ies înainte să-ţi umflu ego-ul...”

„Credeţi că despre asta este vorba? Despre ego-ul meu?” Ochii lui au sclipit. „La naiba, Ále, a trecut o săptămână.O săptămână şi deja aiavocatul ăla nenorocit care mi-a servit actele de divorţ Nici măcar nu am încercat să reparăm lucrurile încă. Există consiliere matrimonială...”

„Am încercat asta o dată, îţi aminteşti?” Am ripostat. Se întâmplase cu câţiva ani în urmă, când mă simţeam atât de frustrată de orele lui lungi de lucru, încât îl convinsesem să meargă la o terapie de cuplu. „Nu ai apărut din cauza unei urgenţe

de serviciu – surpriză, surpriză – la serviciu.”

Probabil că nici măcar nu-şi amintea. Nu l-am rugat să se ducă din nou, pentru că singurul lucru mai umilitor decât să expunem problemele noastre de relaţie unui străin este ca soţul tău să sară peste programări cu totul. Amintirea privirii pline de milă a consilierului m-a înţepat până în ziua de azi.

Gura lui Dominic s-a închis brusc. Gâtul lui a lucrat cu o înghiţitură grea, iar tăcerea a tunat în urma răspunsului meu.

„Ai la dispoziţie două săptămâni pentru a semna actele, Dominic”, am spus. „Sau asta se va transforma într-un război, şi amândoi ştim că asta îţi va afecta mai mult rezultatele tale decât pe ale mele.” El avea de condus o companie de miliarde de dolari,
eu nu.

Nu am vrut să mă lupt cu el din punct de vedere juridic, dar dacă era nevoie, asta era ceea ce voi face. Trebuia să preiau din nou controlul asupra vieţii mele şi nu puteam face asta fără să închid acest capitol cu Dominic.

Nu contează cât de mult doare.

Dominic

¿ML

NU MAI DORM ÎN APARTAMENT, AM ÎNCERCAT, DAR chiar şl cu un personal complet şl cu cel mai bun divertisment pe care îl puteam cumpăra, mă simţeam insuportabil de gol fără Alessandra. Totul îmi amintea de ea – rochiile din dulap, crinii albi de pe hol, mirosul floral persistent al şamponului ei în patul nostru.

în schimb, m-am instalat în biroul meu, unde aveam deja o zonă de dormit pentru nopţile albe pe care trebuia să le petrec ocazional.

Telefonul meu a sunat cu un apel primit. Ca de obicei, inima mea s-a împiedicat de speranţa că era Alessandra înainte ca dezamăgirea să se instaleze.

Număr necunoscut. A fost al patrulea apel de acest fel astăzi. Nu ştiam cum mi-au găsit numărul meu privat de mobil, care nu figura pe listă şi era disponibil doar pentru un grup mic de contacte verificate, dar devenea al naibii de enervant. Am răspuns prima dată şi nu am auzit decât tăcere.

Dacă n-ar fi fost Alessandra, mâine aş fi primit un nou număr şi aş fi terminat cu asta.

Trecuseră două săptămâni de când apăruse la birou şi îmi ceruse să semnez

actele.Nenorocitul ei de avocatmătot hărţuiaşi, indiferent ce făceam, refuza să mă primească Cadouri. Apeluri. îmi rezervasem chiar şi o nenorocită de şedinţă la cel mai bun consilier matrimonial din Manhattan, la care ea nu se prezentase.

Mi-am frecat o mână pe faţă şi am încercat să mă concentrez pe ecran. încă mă ocupam de investigaţia SEC în cazul DBG Bank, care se inteţea şi ne arunca biroul în haos. Ceva în legătură cu asta mă deranja, deşi nu puteam să aflu exact de ce.

în cele din urmă, după treizeci de minute de efort inutil, am renunţat şi am încheiat seara. Cum era doar zece şi nu puteam suporta gândul de a dormi în biroul tăcut atât de devreme, mi-am luat geaca de pe spătarul scaunului şi m-am îndreptat spre singurul loc

care avea vreo speranţă de a mă face să uit de Alessandra, fie şi numai pentru puţin timp.

Filiala newyorkeză a Clubului Valhalla se afla pe o proprietate bine păzită din Upper East Side. Atât de mult teren privat era ceva nemaiîntâlnit în Manhattan în zilele noastre, dar clubul fusese fondat cu peste un secol în urmă, când exista mai multă libertate de acţiune pentru un grup de familii extrem de bogate şi extrem de bine conectate, care să pretindă să domine asupra unei vaste suprafeţe de proprietăţi imobiliare.

Valhalla nu se schimbase în sensul că rămăsese o societate exclusivistă pentru cei mai bogaţi şi mai puternici oameni din lume, dar îşi extinsese raza de acţiune dincolo de nava amiral din New York, ajungând în toate oraşele mari de pe glob, inclusiv Londra, Shanghai, Tokyo, Cape Town şi Sâo Paulo.

Nu aş fi avut nici cea mai mică şansă de a deveni membru dacă nu ar fi fost Dante Russo, un descendent al unuia dintre părinţii fondatori ai Valhalla.

„Arăţi ca naiba”, a spus Dante în timp ce mă apropiam de barul unde stătea cu Kai Young, CEO al imperiului media Young.

„Şi eu mă bucur să te văd, Russo.” Am luat loc de cealaltă parte a lui Dante şi am comandat un bourbon.

Dante a fost unul dintre primii mei investitori. Conducea Grupul Russo, cel mai mare conglomerat de bunuri de lux din lume, iar o combinaţie de noroc, sincronizare şi perseverenţă l-a adus de la tipul său de investiţii la compania mea nou înfiinţată. Unde a mers Dante, restul înaltei societăţi l-a urmat în cele din urmă, inclusiv Kai, care devenise şi el un bun prieten de-a lungul anilor.

Ştiam că sunt cel mai ciudat din trio. Atât Kai, cât şi Dante proveneau din bani atât de vechi, încât aparţineau unui muzeu, în timp ce miliardele mele erau nou-nouţe, dar, până la urmă, banii erau bani. Nici măcar snobii cu pedigree de la Valhalla nu îndrăzneau să mă snopească în mod deschis când eu controlam soarta investiţiilor lor.

„Are dreptate”, a spus Kai cu blândeţe. „Arăţi de parcă n-ai mai dormit de săptămâni întregi”.

Pentru că eu nu am făcut-o.

„Continuă aşa şi o să-ţi sperii investitorii”, a adăugat Dante. „Faţa ta era destul de urâtă şi fără să adaugi la asta cearcănele şi încruntarea.”

Am pufnit în nas. „Uite cine vorbeşte.” Se băgase în atâtea bătăi, încât nasul îi era permanent distrus, deşi asta nu împiedicase femeile să se arunce la el înainte de a se căsători.

„Lui Vivian îi place faţa mea foarte bine.”

„Este soţia ta. Este obligată să se prefacă.” *Ca şi cum Alessandra se prefăcea*

că e fericită când nu era. 0 înţepătură ascuţită mi-a cuprins inima şi s-a răsucit.

Mi-am aruncat băutura înapoi, încercând să mă pierd în arsura alcoolului în timp ce
Dante şi Kai îşi schimbau priviri. Nu le spusesem ce se întâmplase cu Alessandra, dar ea era prietenă bună cu Vivian şi Isabella, prietena lui Kai. Am presupus că îşi informaseră partenerele despre cele întâmplate.

„Apropo de soţii, cum stau lucrurile cu Ále?" a întrebat Kai, cu un ton atât de placid, încât ar fi putut la fel de bine să vorbească despre vreme.

„Bine", am spus sec.

„Am auzit că ţi-a dat actele de divorţ la serviciu." Spre deosebire de Kai, Dante avea tactul unui taur inept din punct de vedere social.

Umerii mi s-au încordat. „A fost o neînţelegere."

„Nimeni nu-l angajează pe nenorocitul de Cole Pearson pentru o neînţelegere." 0 urmă de simpatie a trecut pe faţa lui Dante. „Spune-mi că nu dai asta la o parte. Dacă divorţezi, bunurile tale..."

„Ştiu ce se întâmplă cu bunurile mele." Partea logică din mine spunea că ar trebui să- mi pese mai mult, dar nu mi-a păsat. „Nu vom divorţa." Am întins mâna după brichetă, dar, pentru prima dată, bătăile familiare ale rotiţei cu cremene nu au putut calma furtuna care se dezlănţuia în mine. „0 să ne înţelegem. Mergem la consiliere, facem o călătorie lungă şi frumoasă undeva."

Uitasem de momentul în care a cerut o terapie de cuplu până când a adus vorba la mine la birou. Se întâmplase cu trei ani în urmă, iar eu fusesem copleşit de o achiziţie uriaşă la acea vreme. 0 ceruse doar o singură dată, aşa că m-am gândit că fusese o cerere impulsivă şi nu semnul unei probleme de lungă durată. Când ne întâlneam, Alessandra nu a ezitat niciodată să-mi spună când avea o problemă.

Aveam nevoie doar să ne reconectăm, asta era tot. Puteam să ne refacem luna de miere în Jamaica sau să petrecem două săptămâni călătorind prin Japonia. în mod realist, nu puteam să-mi iau mai mult timp liber de la serviciu, dar două săptămâni ar fi fost de ajuns, nu? Odată ce Alessandra şi cu mine am petrecut timp singuri împreună, ne va fi bine. Ăsta fusese motivul pentru care mersese la consiliere matrimonială în primul rând.

Dante şi Kai au rămas tăcuţi.

„Ce?" Iritarea mi s-a strecurat în vene. Eram deja la limită din cauza epuizării, a stresului şi a unei dureri ciudate care părea să mă urmărească peste tot. Nu aveam nevoie şi de judecata tăcută a prietenilor mei.

„Nu cred că o vacanţă sau o şedinţă de consiliere vă va rezolva problemele", a spus Dante.

„De ce naiba nu?"

Mi-a aruncat o privire neîncrezătoare. „Ai ratat *aniversarea de zece ani de la nuntă. Odată am* uitat de o cină şi Vivian nu a vrut să vorbească cu mine zile

întregi. Dacă aş fi ratat o aniversare...” A făcut o grimasă. „Hai să nu mergem acolo.”

„Ceea ce Dante încearcă să spună este că câteva săptămâni într-o staţiune de lux nu vor compensa ani de sentimente reprimate”, a intervenit Kai, diplomat ca întotdeauna, „în mod clar, Alessandra a fost... nemulţumită de ceva vreme. Aniversarea a fost
picătura care a umplut paharul, ca să spunem aşa. Nu poţi cumpăra o cale de scăpare.”

M-am holbat la ei.

„Oh, pentru numele lui Dumnezeu”, a spus Dante. „Hai să nu mai batem câmpii. *Tu eşti* problema, Dom. Chiar şi cineva care v-a întâlnit pe amândoi o dată poate spune că abia dacă i-ai acordat atenţie Alessandrei când era prin preajmă. De câte ori ai rămas la eveniment în timp ce ea a plecat acasă pentru că nu se simţea bine? De câte ori ai luat cina cu clienţii în loc să iei cina cu ea?”. El a clătinat din cap. „Obsesia ta pentru muncă este bună pentru portofoliul meu, aşa că nu mă plâng de asta. Dar nu poţi fi surprins că Alessandra s-a săturat.”

„Nu există o soluţie pe termen scurt pentru aşa ceva”, a spus Kai, cu un ton mai blând decât al lui Dante. „Este nevoie de un întreg stil de viaţă şi de o schimbare de mentalitate.”

„Parcă ai fi o reclamă la un antrenor de fitness.” *Pe. Off.* Mi-am apăsat bricheta cu mâinile nesigure.

în ciuda răspunsului meu vesel, mintea mea se învârtea în haos. Dante a adus aceleaşi argumente pe care le adusese Alessandra, dar în timp ce al ei tăiase cu precizie, al lui m-a lovit direct în burtă.

Una era ca cealaltă persoană să evidenţieze defectele unei relaţii. Alta era ca o terţă parte să o facă cu o precizie infailibilă, mai ales când eu credeam că totul era în regulă. Nu grozav, dar nici oribil. Evident, m-am înşelat.

Pe. Oprit. Flacăra minusculă se înceţoşa în timp ce pe lângă ochii minţii mele treceau fragmente din ultimii ani.

Când ajunsese căsnicia noastră în starea în care se afla acum? Alessandra şi cu mine obişnuiam să luăm cina împreună în fiecare seară. Aveam o întâlnire de neratat în fiecare vineri şi nu mergeam niciodată la culcare fără să ne povestim una alteia despre zilele noastre. Apoi am început Davenport Capital şi lucrurile s-au schimbat, încet, dar sigur.

„îmi pare rău, amor, dar investitorul este în oraş doar în seara asta”, am spus. „El conduce una dintre cele mai mari companii de asigurări din ţară. Dacă îl pot convinge să se alăture...”

„Este în regulă. Am înţeles.” Alessandra mi-a dat un sărut moale şi liniştitor. „Va trebui să te revanşezi faţă de mine mai târziu.”

Vinovăţia şi-a slăbit stăpânirea asupra muşchilor mei. „0 voi face. Promit.”

A fost pentru prima dată când am ratat întâlnirea noastră sacră de vineri

seara. Numi plăcea să o dezamăgesc, dar aveam nevoie de investitori şi să îl agăţ pe Wollensky ar fi fost o lovitură uriaşă.

într-una din aceste zile, întreaga lume va cunoaşte numele Dominic Davenport, iar odată cu recunoaşterea venea statutul, banii, puterea – tot ceea ce visasem vreodată. Odată ce se va întâmpla asta, m-aş putea revanşa faţă de Alessandra de o mie de ori.

„Dacă ratezi întâlnirea de săptămâna viitoare, totuşi, vom avea o problemă”, a glumit ea, alungând imaginile cu avioane private şi cârduri Amex negre. „Practic, a trebuit să-mi
pun gaj primul născut pentru a obţine o rezervare ta Le Fleur.”

Am râs. „Sunt sigur că primul nostru născut va înţelege.” i-am încolăcit un braţ în jurul taliei şi am tras-o mai aproape pentru un alt sărut. „îţi mulţumesc că ai înţeles”, am murmurat. „Aceasta este doar o singură dată. Nu se va mai întâmpla din nou.”

Doar că aşa a fost. *0 singură dată s-a* transformat în două, apoi în trei, până când am intrat într-o nouă normalitate. Am presupus că era de acord cu asta, pentru că rareori a exprimat contrariul, cu excepţia acelei singure ocazii cu consilierea.felul în care a devenit din ce în ce mai tăcută de-a lungulanilor, felul în care a plecat mai devreme de la evenimente când nu le găzduia şi lipsa totală de surprindere când am anulat planurile...

Valuri de realizare s-au abătut asupra mea, ameţindu-mă până aproape de imobilizare. *La naiba.*

„Aşa cum am spus, schimbarea stilului de viaţă şi a mentalităţii.” Kai mi-a citit expresia ca pe o carte. Şi-a ridicat paharul la buze şi a arcuit o sprânceană. „întrebarea este dacă eşti dispus să o faci?”.

CAPITOLUL 10

Alessandra

SOARTA M-A LOVIT ÎN FAŢĂ CU UN URIAŞ SEMN ROŞU. SPAŢIU COMERCIAL DE ÎNCHIRIAT.

Semnul era lipit pe fereastra unui magazin micuţ din NoMad, ascuns între o cafenea şi un salon de manichiură.

Trecusem pe lângă o mulţime de panouri de *închiriere* în drumul meu de întoarcere după o altă zi de căutare nereuşită de apartamente, dar, dintr-un motiv oarecare, acesta a strigat la mine. Poate din cauza străzii liniştite, a ferestrelor uriaşe şi a pereţilor de cărămidă aparentă pe care i-am zărit în interior. Sau poate că a fost frustrarea mea din cauza impasului în procedurile de divorţ şi dorinţa de a *face* ceva. Să găsesc o parte din mine care să nu se învârtă în jurul căsniciei mele.

Orice ar fi fost, m-a obligat să sun la numărul de telefon de pe panou şi să las un mesaj vocal prin care să cer mai multe informaţii.

Dominic putea să tragă de timp cât voia, dar eu nu-mi mai puneam viaţa în aşteptare pentru el. Cole putea să se ocupe de divorţ în timp ce eu începeam să-mi construiesc o nouă viaţă – una în care aveam control asupra propriilor mele finanţe şi viitor.

„Sunt liberă în orice zi”, am spus după ce am lăsat datele de contact necesare. *Oare asta mă face să par prea disperată':*Dameniinormalinu stau toată ziua aşteptând un telefon, nu? „în orice zi între nouă şi cinci”, am adăugat *grăbW.Mult mai bine.* „Aştept cu nerăbdare să am veşti de la tine în curând. Vă mulţumesc.”

Am închis, cu palmele umede.

Asta a fost. Primul meu pas spre independenţă. Ei bine, în afară de mutarea, care nu se număra pe deplin, pentru că nu aveam încă o locuinţă proprie şi majoritatea lucrurilor mele erau încă la apartament. Nu mă puteam hotărî să mă întorc la Hudson Yards şi să împachetez încă.

Aerul de început de octombrie mi-a mai răcorit puţin nervii în timp ce am traversat strada spre apartamentul lui Sloane. Am început Floria Designs cu doi ani în urmă, dintr-

un capriciu, şi a înflorit într-o afacere mică, dar înfloritoare. Nu făcea milioane sau ceva de genul ăsta, dar avea un profit solid şi îmi plăcea munca. Cu toate acestea, acum că eram pe cont propriu, era timpul să trec la nivelul următor.

Am vrut să preiau controlul şi să-mi creez propriul viitor; nu am vrut să fiu o persoană care se pune pe ultimul loc.

Telefonul meu a sunat când am intrat în holul clădirii lui Sloane. Inima mi-a tresărit, dar în loc să mă sune agentul imobiliar, numele era unul familiar.

„Nu suni niciodată, nu trimiţi mesaje. E ca şi cum nu aş mai exista”, a spus Marcelo când am răspuns la telefon. Tonul lui tachinos mi-a adus un zâmbet pe buze. „Ce s-a întâmplat cu loialitatea între fraţi?”

„Nu eu sunt cea care stabileşte standarde culinare imposibile pentru cei bogaţi şi faimoşi”, am spus. „Cum ar putea cineva să mănânce o altă friptură după ce a gustat-o pe a ta?”

„Ah, măgulirea. Va funcţiona cu mine de fiecare dată.” Fratele meu a râs. Era cu doi ani mai tânăr decât mine şi era deja unul dintre cei mai renumiţi bucătari de pe scena gastronomică din Sâo Paulo. Am stat de vorbă câteva minute despre muncă şi despre nevoia lui de vacanţă, înainte de a întreba: „Când ne vizitezi din nou? Nu v-am mai văzut pe tine şi pe Dom de mult timp”.

Zâmbetul meu s-a estompat. Nu-mi anunţasem încă familia despre despărţirea mea. în primul rând, era destul de greu să dau de mama mea într-o zi obişnuită. Doi, îi vedeam doar o dată sau de două ori pe an. Ei nu ştiau că eram nefericită în căsnicia mea, iar eu nu puteam aduna încă energia necesară pentru a detalia motivele din spatele separării.

„Ále?” a întrebat Marcelo când am rămas tăcut. „Eşti bine?”

„Da, eu...” Răspunsul meu a fost întrerupt brusc când uşile liftului s-au deschis.

Oh, cred că glumeşti.

„Trebuie să te sun înapoi”, am spus, fără să-mi iau ochii de la spectacolul care mă aştepta în faţa apartamentului. „Sunt bine, dar a intervenit ceva... ceva.”

Corecţie: o sută şi ceva, judecând după numărul buchetelor de flori care împânzesc holul. Trandafiri roz pentru afecţiune, crini albi pentru iertare, trunchiuri de aur pentru putere şi triumf asupra obstacolelor. Am încercat să ignor semnificaţia din spatele fiecărui buchet, concentrându-mă asupra grădinii care explodase în interiorul clădirii. Nu era nevoie de un om de ştiinţă ca să-mi dau seama de la cine erau.

O să-t omor pe Dominic.

„Bună. Alessandra Davenport?” Băiatul de la livrări mi-a înmânat un pix şi un clipboard. „Poţi să semnezi, te rog? Avem mai multe la parter, dar, ei bine, nu ne încap toate în hol.”

Nu m-am atins de stilou. „Cum ai ajuns aici sus?”

Sloane se afla în Europa şi se ocupa de Xavier Castillo, unul dintre cei mai

dificili clienţi ai ei, iar paza clădirii nu permitea accesul la nicio livrare fără să informeze mai întâi destinatarul.

Băiatul de la livrări a ridicat din umeri. „A...” Şi-a verificat telefonul. „Domnul Dominic
Davenport a sunat şi a aranjat totul. A spus că îl cunoaşte pe proprietarul clădirii?”

Aveam de gând să am o discuţie *serioasă* cu şeful securităţii după asta.

„Mulţumesc, dar nu vreau florile”, am spus.”Poţi săle aduci la te rog să le aduci înapoi la magazin? Nu vreau să se irosească.”

Panica a umplut faţa băiatului. A schimbat o privire cu ceilalţi angajaţi de la florărie, care aveau cu toţii expresii similare de lovire.

„Şeful nostru a spus că *trebuie să* facem această livrare. 0 să verifice semnătura ta când ne întoarcem.”

Mi-am înăbuşit un geamăt.

Băiatul nu putea avea mai mult de optsprezece sau nouăsprezece ani. Probabil că făcea asta ca pe o activitate secundară, şi nu era vina lui că Dominic era atât de... *insuportabil.* Dacă el credea că dacă mă inunda cu flori mă va face să renunţ la divorţ, nu mă cunoştea deloc.

Şi nu asta este problema de la bun început?

„Ce zici de asta?” Am luat planşeta. „Eu semnez, dar tu duci florile la cel mai apropiat spital. Şeful tău nu trebuie să ştie că nu le-am păstrat.”

A fost nevoie de câteva încercări, dar băiatul a cedat în cele din urmă şi a fost de acord cu planul meu. La ieşire, însă, mi-a înmânat biletul care însoţea florile şi a plecat înainte ca eu să pot protesta.

Am intrat în apartament, cu ochii fixaţi pe mâzgăleala dezordonată şi familiară a lui Dominic.

îmi pare rău că am lipsit de la cina noastră aniversară şi de la atâtea alte cine înainte de asta. Doar florile nu vor compensa, dar dă-mi o şansă să mă revanşez în persoană şi o voi face. De o mie de ori.

Scrisul său de mână a devenit aproape ilizibil spre sfârşit, dar l-am înţeles, întotdeauna l-am înţeles.

0 mică picătură de umezeală a pătat cerneala.Inima mea ameninţasă se desprindă din pieptul meu în timp ce cuvintele lui Dominic mă trăgeau înapoi în timp

într-o zi, o să-ţi cumpăr o mie de trandafiri adevăraţi. îţi promit.

Nu voi uita. Promit.

0 să rezolvăm asta. îţi promit.

Atât de multe promisiuni. A ţinut doar o parte din ele, dar eu m-am lăsat păcălită de fiecare dată.

Nu şi de data asta.

Am ignorat durerea din piept în timp ce mi-am fixat maxilarul, am mototolit

biletul şi I -am aruncat la gunoi. După un duş rapid, mi-am deschis uşile dulapului şi am căutat o ţinută potrivită pentru *„du-te dracului”.*

Stătusem acasă prea multe nopţi aşteptându-l pe Dominic când ar fi trebuit să trăiesc viaţa şi era timpul să recuperez timpul pierdut.

începând cu seara asta.

„Eşti frumoasă.”

Am întors capul, examinându-l pe vorbitor prin zumzetul a trei gin tonicuri şi un martini de mere. Arăta ca şi cum ar fi avut în jur de douăzeci de ani. Păr despletit, costum de firmă şi aspectul îngrijit şi îngrijit al unui proaspăt absolvent al Ivy League devenit bancher de investiţii.

Dominic l-ar fi mestecat şi scuipat la micul dejun.

Nu te mai gândi ia Dominic.

„Mulţumesc”, am spus cu un mic zâmbet. Replica lui de agăţat nu era revoluţionară, dar era mai bună decât complimentele anterioare despre „sânii mei grozavi” şi ofertele de a-mi arăta o „noapte pe care nu o voi uita niciodată”.

„Eu sunt Drew.” Mi-a întins mâna.

„Alessandra.”

Nu eram interesată de el din punct de vedere romantic sau sexual. Eram încă căsătorită şi, în ciuda frustrării mele din cauza refuzului lui Dominic, nu eram o înşelătoare.Drew părea destul de drăguţ, iar eu începusemsă mă plictisesc să beau singură Ideea de a ieşi în oraş era să cunosc oameni noi.

Paşi mărunţi.

„Deci, Drew, cu ce te ocupi?” Am trecut la o conversaţie de bază. Aşa cum era de aşteptat, noul meu coleg de bar s-a lansat într-un discurs energic despre banca la care lucra, în timp ce eu îmi sorbeam băutura şi încercam să-mi amintesc cum să fiu din nou o persoană normală şi singură pe scena întâlnirilor. Nu eram *încă* singură, dar ar trebui să încep să exersez, nu?

Din fericire, Drew avea entuziasmul unui căţeluş nou-născut şi a purtat conversaţia de unul singur. Din când în când, îşi amintea să-mi pună câte o întrebare despre mine şi se apropia mai mult cu fiecare răspuns, până când genunchiul lui îl atingea pe al meu.

„E grozav”, a spus el după ce i-am făcut o scurtă prezentare a ceea ce am făcut pentru Floria Designs. „Deci, eşti liberă în acest weekend? Am bilete la meciul celor de la Yankees. Locuri la lojă.” 0 notă de lăudăroşenie a intrat în tonul lui.

Nu, mulţumesc. Nu am înţeles niciodată fascinaţia pentru baseball. Nici măcar nu puteam *vedea* mingea jumătate din timp.

Am deschis gura, dar o voce de gheaţă s-a strecurat între noi înainte să pot răspunde.

„Nu este.” 0 mână s-a aşezat pe partea inferioară a spatelui meu, urmată de perierea unui costum de lână moale şi de mirosul unei colonii familiare. „Eu şi

soţia mea avem planuri."

Întregul meu corp s-a înţepenit în timp ce Drew s-a dat jos de pe scaun, cu faţa roşie şi ochii holbaţi. „Domnule Davenport! Wow, sunt un mare fan. Eu sunt Drew Ledgeholm. Am învăţat despre dumneavoastră la cursul de finanţe..."

Mi-am înăbuşit un geamăt. *Bineînţeles că l-a* recunoscut pe Dominic din prima. Toată lumea iubea poveştile de îmbogăţire, iar Dominic era practic o legendă pentru fiecare nou venit pe Wall Street cu ochii strălucitori.

Părea mai puţin impresionat de admiraţia lui Drew. De fapt, părea gata să-l facă bucăţi pe celălalt bărbat cu mâinile goale.

Probabil că şi Drew şi-a dat seama de asta, pentru că vocea lui s-a stins în cele din urmă. Am localizat momentul în care Dominic mi-a dezvăluit că sunt soţia lui. Faţa lui a palidit, iar panica s-a strecurat în expresia lui, în timp ce ochii lui se îndreptau între noi.

„Este soţia ta? N-am ştiut... Adică, nu poartă..."

Trei perechi de ochi s-au concentrat pe degetul meu inelar gol. Expresia lui Dominic s-a întunecat, iar temperatura a mai scăzut cu încă o duzină de grade.

„Acum da." Dacă vocea lui fusese rece înainte, acum era de-a dreptul arctică. „Cred că trebuie să fii în altă parte. Nu-i aşa, Drew?" Recunoaşterea calmă a numelui său a ieşit mai ameninţătoare decât ar fi putut-o face orice fir direct.

Drew nu s-a deranjat să răspundă. A fugit, lăsându-mă cu un soţ supărat şi cu un foc de furie în stomac.

M-am scuturat de mâna lui Dominic şi m-am întors cu faţa la el. „Serios? Ce este în neregulă cu tine? L-ai speriat de moarte pe bietul băiat!"

„Sărmanul băiat se dădea la soţia mea." Ochii lui Dominic s-au aprins. „Ce v-aţi aşteptat să fac? Să-l bat pe spate?"

„Nu ştia că sunt căsătorită." Am clătinat din cap. „Oricum, ce cauţi aici? Nu-mi spune că mă urmăreşti." N-aş fi crezut că nu e de acord. Ar fi făcut orice ca să câştige.

0 urmă de amuzament vizibil i-a răcorit furia. „Barul este în josul străzii de la biroul meu, *amor.* Am avut o întâlnire cu un client aici."

„Oh." *Da.* Am ales barul de pe o listă cu „cele mai bune locuri de happy hour din oraş" şi am uitat complet că era atât de aproape de locul de muncă al lui Dominic.

Expresia lui s-a înmuiat. „întrebaţi-mă din nou într-o altă zi şi răspunsul meu ar putea fi diferit. Te-aş urmări dacă asta ar însemna să vorbeşti din nou cu mine."

„Ce romantic."

„Am trecut de romantism, Alessandra. Sunt disperat."

Mi-am înăbuşit fără milă compasiunea care se desfăşura în spatele coastelor. Şi ce dacă părea nefericit? Şi-a provocat-o singur.

Totuşi, mi-am deviat atenţia spre semnul de ieşire de deasupra umărului său,

ca să nu fiu nevoită să-i întâlnesc privirea.

Ar trebui să plec. Fiecare secundă pe care o petreceam în compania lui era o altă ocazie pentru el de a-mi dărâma zidurile, iar eu nu aveam încă încredere deplină în mine cu el, mai ales când aveam atâtea băuturi în organism.

„Ai primit florile mele?” Dominic nu a încercat să mă atingă din nou, dar privirea lui ar fi putut la fel de bine să fie o mângâiere. A zăbovit pe faţa mea, trasând liniile maxilarului şi ale pometţilor înainte de a-mi săruta gura cu căldura sa.

„Da.” Mi-am crestat bărbia în sus, chiar dacă pielea îmi furnica de conştientizare. *N- ar fi trebuit să beau acel martini.* Alcoolul îmi scădea întotdeauna inhibiţiile, ceea ce *nu* era un lucru bun atunci când Dominic era în preajmă. „Le-am donat celui mai apropiat spital de copii.”

Dacă era supărat că am donat flori în valoare de mii de dolari, nu o arăta. „Sunt sigur că au apreciat.”

Un zâmbet ¡-a străfulgerat gura când am suspinat, iar eu am surprins cea mai mică urmă a bărbatului care obişnuia să fie – cel care m-a cărat în braţe pe o pantă în ploaie torenţială pentru că mi s-a rupt călcâiul, care m-a sărutat de noapte bună în fiecare seară, indiferent cât de târziu venea acasă, şi care a încercat să coacă una dintre prăjiturile elaborate pe care le păstrasem pe Pinterest pentru ziua mea de naştere. Tortul lui a ieşit în mod hotărât neinteresant, dar mi-a plăcut oricum. Gândul a fost cel care a contat.

0 înjunghiere de sentimentalism m-a secătuit de luptă. Am suspinat din nou, deja epuizată de faptul că mă ţineam pe loc în prezenţa lui.

„Semnează actele, Dom.”

Dominic

¿ML

NU CREDEAM în destin ca regulă generală, dar, ca în cazul tuturor regulilor, existau şl excepţii. Eu am avut doar două: ziua în care am întâlnit-o pe Alessandra în biblioteca lui Thayer şi astăzi.

Dintre toate barurile şi toate nopţile din lume, amândoi eram aici în seara asta. Dacă ăsta nu era un mesaj de la univers, nimic nu era.

„Dacă nu o faci, o să iau jumătate din tot. Nu am semnat niciodată un contract

prenupţial”, mi-a reamintit Alessandra. Curentul de aer de la un server care trecea i-a suflat şuviţe de păr în ochi. „Noi...” Propoziţia ei s-a întrerupt când i-am dat şuviţele la loc. Mâna mea a zăbovit lângă obrazul ei, savurându-i căldura.

„Vrei să scapi de mine atât de disperat?” Am murmurat.

în orice altă situaţie, m-aş fi opus la gândul de a-mi pierde jumătate din avere, dar nu mă puteam gândi decât la cât de mult îmi doream să o sărut. Un sărut adevărat, nu ca cele superficiale pe care i le dădeam de obicei când veneam acasă pentru că eram prea obosit de la serviciu.

Regretul a o mie de ocazii ratate îmi curgea prin vene.

Faţa Alessandrei s-a înmuiat pentru o fracţiune de secundă înainte de a se întări. „Am servit actele, nu-i aşa?”.

Poate că aş fi crezut-o dacă nu ar fi fost acea mică şovăială din vocea ei, dar răspunsul ei a avut totuşi efectul scontat. Mi-a sfâşiat calmul, trăgând sânge şi durere cu o singură tăietură vicioasă şi curată.

Alessandra nu era genul căruia să-i placă să rănească oamenii, iar defensiva ei era o dovadă a cât de mult *o* rănisem. Dintre toate, această cunoaştere a fost cea mai profundă.

Credeam că am făcut ceea ce trebuia făcând ceea ce trebuia, dar definiţiile noastre despre ce înseamnă acest lucru au fost în mod clar divergente de-a lungul anilor.

Nu există o soluţie pe termen scurt pentru aşa ceva.

Cuvintele lui Kai îmi răsunau în cap, susţinute de un cântec familiar, dulce şi cald, în timp ce muzica trecea la un nou cântec.

Respiraţia mea s-a oprit în acelaşi timp cu cea a Alessandrei. Afişul din faţa barului proclamase că în această seară seară seară latină, dar ce şanse erau ca ei să cânte exact *acest* cântec în *acest* moment exact?

După cum am spus, nu credeam în soartă... decât atunci când era vorba de noi.

„Dansează cu mine.” Mi-am coborât mâna şi i-am întins-o. Ea nu a luat-o. Mă aşteptam la refuz, dar totuşi m-a durut. „Cum ar fi arătat seara asta dacă lucrurile ar fi fost diferite?” Am întrebat în linişte. „Dacă am fi fost cei care eram înainte?”

0 înghiţitură vizibilă a trădat emoţiile Alexandrei. „Nu.”

„Fă-mi pe plac.” Vocea mea s-a înmuiat şi mai mult. „De dragul vremurilor trecute.”

Muzica se învârtea în jurul nostru, ducându-ne departe de bar şi în trecut.

„Haide, dansează cu mine.” Alessandra a râs de grimasa mea. „Doar o singură dată. îţi promit că nu vei arde în flăcări.”

„Discutabil.” Cu toate acestea, i-am luat mâna întinsă. Nu-mi plăcea să mă fac de râs, dar nu reuşisem niciodată să-i refuz nimic. „Nu ştiu cum să dansez pe asta.”

A fost ultima noastră noapte în Brazilia. Mama şi fratele ei erau plecaţi, lăsându-ne singuri pentru seara asta. 0 briză se strecura prin ferestrele deschise, purtând cu ea parfumul verii, iar vocea rafinată a unei femei cânta din vechiul pick-up care se învârtea în colţ.

„Nu vă faceţi griji. Nu e ca samba pe care am încercat să te învăţ ieri. „Alessandra m- a tras spre centrul sufrageriei. „Pune-ţi mâinile aici, aşa...” Mi-a aşezat mâinile pe şoldurile ei. „Ţine-mă aşa...” Şi-a apăsat obrazul pe pieptul meu, răsuflând când am mângâiat-o uşor prin bumbacul subţire al rochiei ei. „Şi leagănă-te”, a încheiat ea cu o şoaptă.

Mi-am lipit bărbia de vârful capului ei şi am închis ochii în timp ce ne legănam pe muzică. Am ignorat cutiuţa de catifea care îmi făcea o gaură în buzunar; deocamdată, eram fericit doar ţinând-o în braţe.

Parcursesem un drum lung de la prima noastră întâlnire, cu nouă luni în urmă, şi am mulţumit în tăcere oricărei puteri superioare pentru că m-a pus în calea ei – chiar dacă a trebuit să mă tragă acolo cu picioarele şi cu ţipete.

„Mama obişnuia să cânte acest cântec ori de câte ori avea un nou iubit. „Alessandra a ridicat capul. „îl auzeam foarte des.”

Am crezut-o. în timp ce Alessandra era relaxată şi cu picioarele pe pământ, fosta ei mamă top model trăia într-o lume a ei. Ajunsese ieri ta cină purtând o minivestire din pene, un colier de diamante şi gura iubitului ei de vedetă rock lipită de gât.

„Cine e cântăreaţa?”Am întrebat.

„Marisa Monte.” Zâmbetul ei era atât de blând şi de cald încât l-am simţit până în adâncul oaselor mele. „Se numeşte „Amor, te iubesc”.”

Alessandra din prezent nu zâmbea, dar strălucirea din ochii ei îmi dădea o urmă de speranţă. Atâta timp cât simţea ceva, eram salvabili, pentru că ceea ce mă temea nu era ura ei, ci indiferenţa ei.

„Dacă lucrurile ar fi stat altfel, am fi apărut împreună”, a spus ea. „Am fi comandat băuturi, ne-am fi povestit despre zilele noastre şi ne-am fi plâns de traficul de la ora de vârf. Am fi inventat poveşti de viaţă despre oamenii din jurul nostru şi ne-am fi certat dacă era prea devreme să punem decoraţiuni de Crăciun. Am fi fost un cuplu normal şi am fi...” Vocea ei s-a întrerupt. „Am fi fericiţi.”

Ruptura ultimului cuvânt mi-a despicat inima în două. Imaginea pe care o zugrăvise era un tribut adus unor vremuri mai simple şi, deşi nu voiam să fiu niciodată băiatul neputincios şi fără bani care fusesem atunci când ne reîntâlnisem, *îmi* doream să fiu bărbatul de care se îndrăgostise.

Am vrut ca ea să îmi zâmbească aşa cum obişnuia să o facă.

0 voiam lângă mine, fericită, râzând şi întreagă.

Am vrut să ne întoarcem, chiar dacă asta însemna să îndepărtez părţi din persoana pe care am muncit atât de mult să o construiesc.

„Un dans.” Nu mai implorasem pe nimeni pentru nimic de mult timp, dar acum imploram. „Te rog.”

Cântecul s-a încheiat. Momentul de nostalgie s-a risipit, dar abia am observat, aşteptând răspunsul Alessandrei.

S-a uitat fix la mâna mea întinsă. Inima mi-a bătut cu putere în cutia toracică şi, exact când credeam că va pleca şi va lua cu ea nenorocitul de organ, şi-a strecurat palma în a mea.

Uşurarea mi-a strivit aerul din gât.

Am tras-o mai aproape, cu grijă să nu mă mişc prea repede ca nu cumva să o sperii.

Un dans. Un cântec. 0 şansă.

„îţi aminteşti prima dată când am fost împreună într-un bar?” Am întrebat. „Am trecut testul de engleză şi am sărbătorit cu shot-uri la Crypt.”

Alessandra a clătinat din cap. „Cum aş putea să uit? Aproape că ai fost

arestată.”

Nu am rezistat mai mult de cinci minute înăuntru până când un beţivan nenorocit s-a dat la ea. Refuzase să ne lase în pace, iar avansurile sale au devenit din ce în ce mai agresive, până când l-am lovit, el mi-a răspuns, iar altercaţia a degenerat într-o bătaie care a adus poliţia la faţa locului.

„Ar fi meritat”, am spus eu. „Sper că nasul lui nu a mai fost niciodată la fel.”

Râsul ei reticent a trimis şuviţe de căldură în spirală prin pieptul meu. Nu-mi dădusem seama cât de mult îmi lipsea acel sunet. Chiar şi înainte de a pleca, nu prea
răsese. Nu în felul în care obişnuia să o facă.

Alessandra s-a relaxat treptat, pe măsură ce am trasat mai multe amintiri în prezent – prima noastră întâlnire, absolvirea, prima noastră călătorie împreună la New York. Viitorul nostru era incert, dar, odată ca niciodată, am fost bine împreună. Ne puteam întoarce în acel loc. Aveam nevoie doar de timp.

Cântecul s-a încheiat, iar ea s-a mişcat să se îndepărteze înainte ca braţul meu să se strângă în jurul ei.

„Nu încă”, am spus, cu cuvintele răguşite. Nu eram pregătit să o las să plece, dar nu ştiam cum să o fac să rămână.

Gura Alexandrei tremura, apoi se fermecă. „Un singur dans. îţi aminteşti?”

„Da.” Mi-am plecat capul, dorindu-mi să am puterea de a da timpul înapoi. „Dar am o ultimă rugăminte. Un sărut. Doar unul.”

A închis ochii. „Dom...”

„De dragul vremurilor trecute”, am repetat, cuvintele fiind doar nişte zdrenţe în spaţiul mic dintre noi.

Ritmul neregulat al respiraţiilor ei se potrivea cu al meu. Nu mi-a răspuns, dar nici nu a plecat, ceea ce am interpretat ca fiind un acord tacit.

Gura mea a plutit peste a ei, dându-i o ultimă şansă să se îndepărteze. Când nu a făcut-o, am redus distanţa rămasă şi i-am atins buzele cu cel mai uşor sărut. A fost atât de moale, încât a contat mai mult ca o zgârietură decât ca un sărut, dar a detonat fiecare emoţie pe care încercasem atât de greu să o îngrop. Durere, dorinţă, regret, dragoste. Nimeni nu mă putea face să simt atât de mult sau atât de adânc cum a făcut- o Alessandra, iar orice control pe care l-aş mai fi putut avea s-a frânt la suspinul ei aproape inaudibil de plăcere.

Am adâncit sărutul, gura mea se mula pe a ei cu o uşurinţă care venea din anii de practică. Mâna mea a alunecat în părul ei; a ei m-a prins de umeri, l-am explorat gura cu mişcări profunde şi ample, îmbătat de gustul merelor, al ginului şi al *ei.* După două săptămâni de despărţire, sărutând-o mă simţeam ca şi cum m-aş fi întors acasă.

Dorinţa creştea cu fiecare secundă care trecea. Se încolăcea în jurul nostru în panglici groase, trăgându-mi pielea încordată şi zimţându-i respiraţiile, dar îmi mai rămăsese suficientă prezenţă de spirit ca să-mi amintesc că eram în public.

Cumva, am reuşit să ne manevrez într-o sală din apropiere, unde toaleta personalului era surprinzător de descuiată. Era drăguţă ca toalete, dar abia dacă am observat detaliile aurii sau podelele de marmură. Eram prea concentrat pe Alessandra – obrajii ei înroşiţi, buzele ei despărţite, felul în care a tremurat când am aşezat-o pe tejghea şi i-am ridicat fusta în jurul taliei.

Niciunul dintre noi nu vorbea, ca nu cumva să spulberăm vraja delicată care ne ţinea problemele la distanţă.

Problemele noastre ar fi fost tot acolo mâine, dar în seara asta? Seara asta era pentru noi.

Am sărutat-o din nou. Mai tare de data asta, disperat să beau cât mai mult din ea.

Indiferent de cât de mult timp am fost împreună, sau cât de prost mă exprimasem în ultimii ani, nu mă puteam sătura de ea. Niciodată nu voi reuşi.

Mi-am încolăcit o mână în jurul gâtului ei, în timp ce cu cealaltă am urmărit marginea dantelată a lenjeriei ei.Rigiditatea ei de mai devremeîn timpul nopţii se topise, iar când m-am oprit la punctul sensibil de joncţiune dintre coapsa şi căldura ei, a scos un zgomot de protest

„Shh." Am sărutat-o pe gât, oprindu-mă în locurile care o înnebuneau. Locul din spatele urechii ei, adâncitura gâtului ei, curbura gâtului şi a umărului ei. „Răbdare."

Cunoşteam trupul Alexandrei ca pe dosul palmei mele şi fiecare ocol deliberat provoca gemete care se transformau în strigăte în toată regula când, în sfârşit, îi dădeam lenjeria intimă la o parte şi îmi frecam degetul mare pe clitorisul ei.

Mi-am reţinut un gemete. Era deja atât de umedă pentru mine.

Căldura îmi cobora pe şira spinării în timp ce o mângâiam cu mişcări lente, învârtindu-mă în jurul ei şi tachinând-o până când îmi picura pe toată mâna. S-a zbătut împotriva mea, cu faţa gravată de frustrare şi poftă.

„Dom." 0 rugăminte răsuflată a căzut de pe buzele ei. *„Terog."*

M-am întărit până la durere. Doamne, nimic în lume nu suna atât de dulce ca sunetul numelui meu pe buzele ei.

Un alt ţipăt a izbucnit din gâtul ei când, în sfârşit, i-am băgat două degete în ea. Era atât de udă, încât le-a primit cu uşurinţă, iar şoldurile ei au tresărit din nou când i le-am îngropat până la degete.

„Oh, Doamne." Unghiile ei au săpat caneluri dureroase în umerii mei. „Nu pot... asta e... *la naiba..."*

Cuvintele ei s-au fragmentat în timp ce i-am tras-o cu degetul până când a devenit o dezordine incoerentă şi plângăcioasă. Gemetele ei şi sunetele alunecoase ale degetelor mele care intrau şi ieşeau din ea au umplut baia, înecându-mi respiraţiile aspre.

Aproape că mi-am pierdut cumpătul la vederea ei întinsă atât de frumos în jurul meu, dar m-am forţat să mă controlez. Mă concentrasem prea mult timp asupra mea. Era vorba despre ea şi voiam să mă bucur de fiecare secundă, chiar dacă era pe cheltuiala mea.

Mi-am ţinut ochii aţintiţi asupra Alexandrei în timp ce mi-am băgat din nou degetele înăuntru şi le-am încovoiat astfel încât să atingă punctul ei cel mai sensibil.

S-a prăbuşit instantaneu. Capul pe spate, pielea înroşită, strigătele răguşite în timp ce avea spasme în jurul degetelor mele. Mi-am ţinut călcâiul mâinii apăsat pe clitorisul ei în timp ce ea îşi înfrâna valurile orgasmului şi nu m-am retras până când nu s-au potolit ultimele ei tresăriri.

Mi-am apăsat fruntea pe a ei, pieptul mă durea cu un amestec firav de poftă şi dorinţă. Respiraţiile noastre se amestecau şi, în ciuda erecţiei care mă apăsa dureros de fermoar, excitarea mea a trecut pe plan secund în faţa intimităţii insuportabile a momentului. Totuşi, în ciuda eforturilor mele, nu am putut împiedica claritatea de după sex să se strecoare între noi.

Am vrut ca Alessandra să se întoarcă în patul nostru, în casa noastră, în *viaţa noastră.* îmi lipsea o bucată vitală din mine de când plecase şi era incredibil să mă gândesc că o luasem cumva de bună când aveam nevoie de ea mai mult decât aveam nevoie să respir.

„Vino acasă.” Rugămintea mea crudă i-a şoptit pe gură.

Alessandra a închis ochii, cu o expresie sfâşiată. Ar fi putut să cedeze. Am simţit cum i se înmoaie umerii, am detectat o schimbare revelatoare în ritmul respiraţiilor ei, dar înainte ca ea să poată răspunde, un sunet strident a sfâşiat aerul.

La naiba. M-am tras înapoi şi am încheiat apelul primit. Era din nou de la nenorocitul ăla de număr necunoscut, dar când m-am uitat în sus, mai puţin de cinci secunde mai târziu, mi-am dat seama că deja o pierdusem.

Panica mi-a săpat gheare vicioase în stomac. „Ále...”

„Nu pot.” Răspunsul ei angoasat a aterizat cu o finalitate dezgustătoare.

Nu pot.

Mi-am petrecut viaţa ocupându-mă de contracte lungi şi calcule complexe, dar era amuzant cum două cuvinte simple mă puteau devasta cu eficacitatea brutală a unei bombe nucleare.

Următoarea bătaie s-a întins dureros între noi înainte ca ea să mă împingă şi să alunece de pe tejghea. Nu am spus nimic când şi-a aranjat hainele şi nu am oprit-o când a plecat fără să-mi întâlnească privirea.

Nu pot. Ce mai era de spus după asta?

Abia când uşa s-a închis în urma ei, amorţeala mea s-a spulberat.

„La naiba!” Mi-am trântit pumnul pe tejghea. Durerea a explodat, atât de la impactul cărnii cu marmura, cât şi de la plecarea ei.

0 împinsesem prea departe, prea repede, iar acum riscam ca ea să ridice şi mai mult garda. Totul pentru un sărut şi câteva minute furate de singurătate.

A meritat? a şoptit o voce.

Da. Răspunsul a venit fără să stea pe gânduri.

Ea a meritat întotdeauna.

Aş profita de orice clipă cu ea, oricât de scurtă sau trecătoare, pentru că nu ştiam câte ne mai rămăseseră.

Am închis ochii, capul îmi bătea cu fiecare bătaie a inimii. Nu mă mai simţisem atât de nesigură de când eram o adolescentă la marginea unui oraş de rahat şi uram asta. Investisem o mulţime de timp şi de bani în eradicarea oricărei potenţiale pierderi de control, dar a fost nevoie de un singur răspuns din partea Alessandrei pentru a-mi nărui eforturile.

Am aşteptat să treacă cele mai ascuţite vârfuri ale migrenei înainte de a mă îndrepta. Până când am ieşit din baie, îmi forţasem fără milă calmul exterior să revin la locul lui, dar eram atât de pierdută în gândurile mele, încât nu am observat umbra care mă aştepta până când nu s-a desprins de pe perete şi a păşit în lumină.

Aproape că l-am ocolit înainte ca faţa lui să fie vizibilă.

Un pumn de şoc mi-a străpuns cu pumnul în piept tulburarea mea legată de Alessandra. *Nu, nu se poate.*

Pomeţii în formă de lamă de cuţit străbăteau întunericul, iar părul negru ca jetul se potrivea cu culoarea tricoului, a pantalonilor şi a cizmelor sale. Se schimbase foarte mult de-a lungul anilor – pielea fină făcuse loc la o barbă închisă la culoare; slăbiciunea din adolescenţă se transformase în muşchi solizi.

Dar ochii aceia erau aceiaşi. Sferele verzi distinctive străluceau, reci şi amuzate, sub lumina slabă a holului.

Zgomotul şi muzica din bar deveneau indiscernabile, în timp ce sângele îmi tuna în urechi.

Orice speranţă pe care o aveam că ar fi fost o sosie stranie a dispărut când un zâmbet batjocoritor i s-a întins pe faţă.

„Bună, frate.”

CAPITOLUL 12

Alessandra

NICIODATĂ nu aş mai bea niciodată GIN şi TONIC sau martini cu mere. Erau bune şi bune când era noapte şi eram drogată, dar în lumina strălucitoare a dimineţii, recentele mele isprăvi cu Dominic mi-au adus o roşeaţă profundă pe piele.

Nu-mi venea să cred că l-am lăsat să mă sărute. Nu-mi venea să cred că l-am sărutat şi eu şi că l-am urmat în baia unui bar, dintre toate locurile, unde am avut un orgasm atât de puternic încât mi se încolăceau degetele de la picioare doar gândindu-mă la asta.

Am gemut, lovindu-mă uşor cu fruntea de dulap în timp ce aşteptam să se facă cafeaua. Slavă Domnului că Sloane era încă în Europa, altfel şi-ar fi dat seama instantaneu că se întâmpla ceva. Femeia aceea avea un nas de câine de vânătoare pentru a adulmeca secrete.

Cum ar fi arătat seara asta dacă lucrurile ar fi fost diferite?

Un sărut. Doar unul.

Şşşt. Răbdare.

Pielea mi se încălzea la amintirea gurii şi a mâinilor lui Dominic. Sărutând, mângâind, explorând. Aducându-mă cu măiestrie la limită, aşa cum numai el putea face. Cu toate problemele noastre de-a lungul anilor, atracţia fizică nu fusese niciodată una dintre ele. Chiar şi în cel mai rău moment al nostru, sexul fusese întotdeauna bun.

„Cel puţin nu te-ai dus acasă cu el”, am mormăit eu.

Era cât pe ce să cedez. Alcoolul şi sexul îmi afectaseră deja judecata, iar vulnerabilitatea lui necaracteristică ar fi fost picătura care ar fi umplut paharul.

Mulţumesc lui Dumnezeu pentru acest apel. Evident, universul a avut grijă de mine, pentru că am refuzat să fiu cineva care fuge înapoi la partenerul ei după câteva cuvinte frumoase şi un orgasm frumos – bine, spectaculos -.

Noaptea trecută fusese o întâmplare. Nu avea să se mai întâmple niciodată, mai ales după ce divorţul a trecut – şi *avea* să treacă.

Cafeaua a terminat de fiert. Mi-am turnat o ceaşcă şi am ignorat vocea cântătoare din capul meu care spunea că puteam da vina pe alcool cât voiam, dar era o parte din mine care îşi *dorea să* meargă acasă cu el.

Era la mijlocul săptămânii de lucru. Aveam comenzi de îndeplinit, facturi de plătit şi o afacere de condus. Ceea ce *nu* aveam era timp să mă chinui pentru deciziile mele greşite.

Am luat un mic dejun rapid şi mi-am turnat o a doua ceaşcă de cafea înainte de a mă aşeza la birou.

Nu, Dominic. Fără divorţ. Doar muncă.

Din fericire, am avut o mulţime de e-mailuri şi întâlniri care să mă ţină ocupat pe parcursul dimineţii. Anul trecut angajasem doi asistenţi care să se ocupe de logistică şi de serviciul clienţi şi tocmai terminasem un apel video cu ei când mi-a sunat telefonul mobil.

„Alo?” Am răspuns fără să verific mai întâi ID-ul apelantului, prea distrasă de o nouă comandă care îmi cerea să creez un colaj de flori presate în formă de vagin al soţiei clientului. Partea tristă era că nu era cea mai ciudată cerere pe care o primisem vreodată.

„Bună ziua, o caut pe Alessandra Ferreira”, a rostit o voce gravă de bărbat pe linie.

Toate gândurile legate de vagine florale mi-au zburat din cap.

M-am îndreptat, iar inima mea a prins viteză. îmi folosisem numele de fată doar o singură dată în ultima vreme. „La telefon.”

„Sunt Aiden Clarke şi vă răspund la mesajul dumneavoastră de ieri. Aţi fost interesat să aflaţi mai multe despre vitrina din NoMad.”

„Da.” Cuvântul a scârţâit la un ton stânjenitor. Mi-am curăţat gâtul şi am încercat din nou. „Adică da, sunt.”

Sincer, uitasem de vitrină până când m-a sunat. Ieri mi se păruse o idee bună, dar *nu* ştiam nimic despre deschiderea unui magazin fizic. Pe de altă parte, nu ştiam nimic despre operarea unei afaceri online până când am făcut-o, aşa că era ceva de spus despre cum să faci saltul.

Visele meritau să fie urmărite.

După o scurtă vizionare, Aiden a oferit un tur şi o întâlnire pentru mai târziu în acea zi. Am acceptat fără ezitare. Fără risc, nu există recompensă, nu?

Mi-am terminat în viteză restul lucrului şi am ajuns la magazin după prânz, supracofeinizată şi fără suflare după ce aproape că am fost secerată de un taxi care circula cu viteză.

Ochii mei au căutat pe trotuar un costum strălucitor şi un zâmbet profesional albit – semnele distinctive ale unui agent imobiliar din New York – dar am văzut doar un bărbat care ar putea fi un tăietor de lemne în cămaşa de flanelă şi blugi.

„Alessandra? Eu sunt Aiden”, a spus el. „Mă bucur că ai reuşit să vii şi îmi pare rău din nou pentru întâlnirea de ultim moment. Am o călătorie de afaceri mâine şi

nu prea ştiu când mă voi întoarce.”

„Nicio problemă.” Am încercat să-mi ascund surpriza. Era mai tânăr şi mai arătos decât mă aşteptam. Cel mult treizeci de ani, cu părul şaten închis şi o barbă bine tunsă. Combinat cu ţinuta sa casual şi comportamentul său prietenos, arăta de parcă ar fi trebuit să le ofere tuturor un rând de bere la cel mai apropiat pub în loc să administreze proprietăţi imobiliare de primă mână. „Mulţumesc că m-aţi sunat atât de repede.”

„Nici o problemă. Sunt un pic obsedat de a răspunde la telefon.” Ochii lui s-au încreţit cu un zâmbet. „După spusele celui mai bun prieten al meu, acesta este motivul pentru care sunt încă singur. Nu mă pot ţineregula de a *aştepta trei zile până când mă suni.”*

Am râs. „Oricum e o regulă stupidă”.

M-am întrebat pentru scurt timp dacă nu cumva se dădea la mine, aducând în discuţie statutul său de relaţie atât de devreme, dar am dat sentimentul la o parte. Abia ne cunoscusem şi nu eram atât de narcisistă încât să cred că fiecare bărbat care mă vedea era interesat de mine.

în timpul turului nostru, Aiden nu a mai dat semne de cochetărie, aşa că am considerat gluma lui ca fiind o simplă prietenie.

Trecerea în revistă a fost rapidă, având în vedere cât de mic era spaţiul. Pe lângă etajul principal, exista o baie şi o altă cameră care putea servi drept birou şi/sau dulap de aprovizionare. Aiden a fost sincer cu privire la părţile din interior care necesitau lucrări, lucru pe care l-am apreciat, şi a ascultat cu atenţie atunci când i-am explicat ce doream să fac cu afacerea mea.

„Cât costă chiria?” am întrebat la sfârşitul turului. Probabil că ar fi trebuit să confirm asta de la început, dar fusesem prea îndrăgostită de pereţii de cărămidă aparentă şi de lumina naturală pentru a mă gândi la detalii.

Când Aiden mi-a spus preţul, am tresărit. Cu *siguranţă* ar fi trebuit să întreb mai întâi de preţ. Nu aveam cum să mi-l permit cu profiturile actuale ale magazinului meu şi nu voiam să complic divorţul folosind contul bancar comun al meu şi al lui Dominic.

„Voi fi sincer. Am mai multe proprietăţi în oraş, dar aceasta este preferata mea.” Aiden şi-a lovit cu degetele de perete. „Este o casă reparată, dar are farmec.”

Dacă nu aş fi fost de acord cu el, aş fi spus că vorbeşte ca un agent imobiliar. „Eşti proprietarul personal?”

„Da. Tatăl meu a cumpărat câteva locuri ieftine pe vremuri, iar eu am mai adăugat ceva la ele. închiriem pentru aproximativ o duzină de afaceri din oraş.” 0 altă străfulgerare a unui zâmbet. Proprietarii din oraş eraurareori *drăguţi, iar eu* nu puteam să -mi dau seama că acest om deţinea proprietăţi imobiliare în valoare de milioane de dolari. „Acesta este singurul spaţiu liber rămas. A fost o brutărie, dar foştii proprietari s- au pensionat acum câteva luni şi nu am găsit pe nimeni care să-i înlocuiască. Sunt destul de direct cu chiriaşii mei – ei au numărul meu de telefon şi

ştiu că pot suna la orice oră din zi dacă există o problemă – aşa că îmi place să găsesc pe cei cu care mă înţeleg bine.”

La naiba. 0 locaţie grozavă, un proprietar drăguţ *şi* pereţi de cărămidă? Era spaţiul perfect... dacă nu ar fi costat un braţ şi două picioare în fiecare lună.

„Asta e grozav.” Am înghiţit dezamăgirea care mi se aduna în gât. „Voi fi sinceră, îmi place spaţiul, chiar îmi place, dar nu mi-l pot permite. Ar fi trebuit să întreb înainte să vii până aici.” Am făcut un gest în jurul încăperii principale, plină de soare. „îmi pare rău că ţi-am irosit timpul.”

„Nu ai făcut-o. Ca cineva care nu poate deosebi un tip de crin de altul, sunt impresionat de ceea ce vrei să faci.” Aiden m-a examinat. „Ai un avocat? Sunt fericit să negociez cu ei.”

Aveam sentimentul că expertiza lui Cole în dreptul familiei nu contează. „Nu”, am recunoscut.

Aiden s-a încruntat. Probabil că mă credea ridicolă şi nu-l învinovăţeam. Oamenii îşi *planificau* astfel de evenimente importante. între timp, am trecut într-o zi pe lângă vitrină şi am decis că vreau să o închiriez.

Căldura mi-a înţepenit pielea.

„Ce zici de asta?”, a spus el în cele din urmă. „Dacă plătiţi o parte din costurile de construcţie şi sunteţi de acord cu o perioadă mai lungă de închiriere, vă ofer trei luni de chirie gratuită. Ar trebui să te ajute cu costurile iniţiale până când îţi pui magazinul pe picioare.”

Ochii mei s-au îndreptat brusc spre el. „De ce ai face asta?” Surpriza îmi dizolvase filtrele obişnuite şi nu am avut timp să formulez întrebarea într-un mod mai delicat.

„Locuinţa vacantă este costisitoare şi aş prefera să nu pierd mai mult timp decât este necesar pentru a intervieva potenţialii chiriaşi”, a spus Aiden. „După cum am spus, vreau oameni cu care mă înţeleg bine şi, chiar dacă abia ne-am cunoscut, pot spune că eşti unul dintre ei. Plăteşte-ţi chiria la timp, păstrează magazinul în stare bună şi ne vom înţelege de minune.”

Mi-am tras buza de jos între dinţi.

Dacă ceva părea prea frumos ca să fie adevărat, probabil că era. Ultimul lucru de care aveam nevoie era să fiu înşelat într-o înşelătorie imobiliară ruinătoare.

Aiden trebuie să fi sesizat ezitarea mea, pentru că a adăugat: „Ştiu că se mişcă repede, dar e greu să găseşti chiriaşi buni în oraş. Când văd unul, am tendinţa de a-l lua. îţi voi trimite prin e-mail un contract de închiriere cu termenii modificaţi, astfel încât să poţi cere unui avocat să se uite peste el. Nu trebuie să vă decideţi acum, dar aş vrea un răspuns în următoarele două săptămâni.” A întins mâna. „Ne-am înţeles?”

Mi s-a părut corect. Nu am vrut să folosesc avocaţii lui Dominic, dar unul dintre prietenii mei trebuie să cunoască pe cineva care să mă ajute.

I-am strâns mâna lui Aiden, cu stomacul zvâcnind de nervi şi o urmă de emoţie.

„S-a făcut.”

„Vrea să ţi-o tragă”, a spus Isabella în seara următoare, când am intrat în Le Boudoir. „Nu se poate ca un proprietar din *New York să fie atât de* drăguţ dacă nu are motive
ascunse”.

„Nu, nu are. Are propriile motive de afaceri pentru care îmi oferă chirie gratuită.” M- am documentat după ce m-am întors ieri de la turul de vizită, şi era un „avantaj” obişnuit pe care proprietarii îl ofereau în timpul negocierilor.

„Da, dar faptul că a adus vorba despre asta fără ca tu să întrebi?” Isabella a arcuit o sprânceană. „Suspect.”

„Sunt de acord.”Vivian a alunecat din haina ei luxuriantă de blană artificială şi a înmânat-oînsoţitorului de la garderobă „Mai ales că e cam de vârsta ta şi e singur. Nu ai văzut o verighetă, nu?”.

în timpul drumului nostru spre restaurant, le spusesem prietenilor mei ce se întâmplase cu Aiden şi deja regretam. Sloane era singura care lipsea din gaşcă, pentru că era încă în Europa.

„Sunteţi ridicoli”, am spus eu. „Nu toată lumea are un motiv ascuns. în plus, încă nu a trimis actele. Până nu le examinează un avocat, nimic nu e concret.”

Am aruncat o privire rapidă către Dante şi Kai, care făceau tot posibilul să se prefacă că nu ascultă. Rămăseseră la câţiva paşi în urma noastră pe drum, dar ştiam că au auzit totul. Având în vedere că erau prieteni buni cu Dominic, conversaţia trebuie să fi fost la fel de ciudată pentru ei ca şi pentru mine.

Din fericire, presupunerile ridicole ale prietenilor mei cu privire la motivele lui Aiden s- au dizolvat în saluturi şi discuţii mărunte, pe măsură ce alţi invitaţi au venit să mă salute.

Le Boudoir a fost cea mai recentă bijuterie din coroana grupului de restaurante Laurent, iar majoritatea elitei din Manhattan a participat la deschiderea sa exclusivă. Stătusem departe de evenimentele mondene în ultimele câteva săptămâni pentru că nu voiam să mă confrunt cu întrebările inevitabile despre Dominic – nimeni nu bârfeşte mai mult decât bogaţii şi leneşii – dar prietenii mei m-au convins să fac o excepţie. Era un eveniment mic, era găzduit de Sebastian Laurent şi nu existau şanse zero ca Dominic să participe, deoarece, potrivit lui Dante, ar fi trebuit să fie în drum spre Londra chiar acum.

Fraza cheie: ar trebui să fie.

Stomacul meu a plonjat în cădere liberă când am intrat în sala de mese principală şi am zărit instantaneu un cap blond închis la culoare, familiar, lângă bar. Nici măcar nu a trebuit să-l caut; prezenţa lui era ca gravitaţia care mă atrăgea înăuntru, fie că voiam sau nu.

„Ai spus că a călătorit la Londra”, a şoptit Vivian, privindu-şi soţul.

„Am *spustrebuit să* călătorească la Londra”, a corectat Dante. „Se pare că şi-a schimbat planurile.”

Nu am auzit restul conversaţiei lor. Totul – muzica, invitaţii, serverele care se învârteau în cerc cu tăvile cu şampanie – s-a stins într-un zgomot surd când Dominic şi-a ridicat privirea din conversaţia cu Sebastian. Privirile noastre s-au ciocnit, albastru închis împotriva luminii, iar impactul aproape că mi-a smuls genunchii de sub mine.

Bătăile inimii mele au încetinit până la un ritm dureros. Eram căsătoriţi de un deceniu, şi totuşi, să-l văd aici după noaptea trecută era ca şi cum l-aş fi văzut pentru prima dată
din nou.

„Tu trebuie să fii Dominic. Eu sunt Alessandra, dar prietenii mei îmi spun Âle.” Am zâmbit, încercând să ascund o scânteie neaşteptată de atracţie.

Chiar şi cu privirea lui orbitoare şi cu expresia rece şi stoică, Dominic era de o frumuseţe uluitoare. Dar dincolo de structura osoasă cizelată şi de constituţia musculoasă, era ceva la el care mă trăgea de inimă.

Am recunoscut suspiciunea care se ascundea în spatele ochilor lui. Era genul de suspiciune născută din faptul că a fost dezamăgit de prea multe ori de oamenii din jurul său. Fratele meu a purtat acelaşi cip pe umăr ani de zile înainte de a-şi găsi publicul. Poate că de aceea aveam o slăbiciune pentru el, deşi abia ne cunoşteam; prudenţa lui îmi amintea de cea a lui Marcelo, care obişnuia să fie confundată cu distanţarea.

„Bună, Alessandra.” Enunţarea atentă a lui Dominic a numelui meu complet mi-a spus că spargerea zidurilor sale va fi o provocare. Din fericire, am prosperat în faţa provocărilor.

Dar când s-a aşezat vizavi de mine şi un mic roi de fluturi a izbucnit la atingerea blugilor lui de piciorul meu, mi-am dat seama că s-ar putea să fiu deja depăşită de situaţie.

Gâtul lui Dominic din prezent s-a îndoit.Nu-i acorda nici un gram de atenţie lui Sebastian, iar eu voiam să mă uit în altă parte, să mă prefaccă totul e bine şi că nu sunt afectată de prezenţa lui, dar privirea lui mă înlănţuia pe loc

Am urât efectul pe care îl avea asupra mea. Am urât cum ochii mei se îndreptau mereu spre el într-o cameră plină de oameni şi cum nu mă puteam opri să nu mă gândesc la el oricât de mult aş fi încercat. Cel mai mult, uram faptul că nu puteam să-l urăsc, nici măcar puţin. Indiferent de câte ori mi-a frânt inima, întotdeauna va exista o bucată care îi aparţinea.

0 durere familiară s-a desfăşurat în spatele coastelor mele.

Dominic s-a mişcat ca şi cum ar fi vrut să se îndrepte spre mine, dar cinevas-a izbit
de partea mea şi în cele din urmă mi-a distras atenţia de la bar.

0 strânsoare de fier s-a strâns în jurul cotului meu, stabilizându-mă. „îmi cer scuze.” Vocea joasă şi rece suna ca echivalentul auditiv al unei lame de ras învelite în mătase.

„Este...” Propoziţia mea s-a întrerupt când am ridicat privirea.

Un bărbat brutal de chipeş, cu ochii verzi, pielea palidă şi cea mai ascuţită falcă pe care o văzusem vreodată mă privea fix. în ciuda aspectului său frumos, ceva la el m-a pus instantaneu în alertă roşie.

Şi-a luat mâna de pe braţul meu şi mi-a oferit un zâmbet de scuze care nu a ajuns la acei ochi reci şi plat.

Mi s-a ridicat părul de pe ceafă. înainte de a mai putea spune ceva, adispărutîn mulţime şi m-a lăsat cu un sentiment tulburător de presimţire.

Presimţirea s-a intensificat atunci când mi-am întors privirea spre bar şi l-am găsit pe Dominic dispărut, ca şi cum nu ar fi fost acolo deloc.

CAPITOLUL 13

Dominic

¿ML

„ce *NAIBA* faci aici?” L-am trântit pe Roman de perete, cuvintele mele picurând cu venin în holul întunecat.

Să dau peste el aseară ar fi putut fi o întâmplare, dar două nopţi la rând? Asta nu a fost o coincidenţă. Nu când Roman era implicat.

Am angajat un antreprenor privat cu care lucrasem în trecut pentru a-l cerceta în momentul în care am plecat din bar, dar nu au descoperit nimic încă. Acest lucru în sine era îngrijorător; de obicei, aveau un raport complet pentru mine în douăsprezece ore, ceea ce însemna că Roman era al naibii de bun în a-şi acoperi urmele.

Şi singurul motiv pentru care cineva şi-ar fi acoperit urmele ar fi fost dacă ar fi avut ceva de ascuns.

„Particip la inaugurarea unui restaurant, la fel ca tine şi *încântătoarea* ta soţie”, a tras de păr, aparent indiferent de salutul meu ostil. „Invitaţia mea de nuntă s-a pierdut în poştă, dar ea este frumoasă. înţeleg de ce nu-ţi poţi lua ochii de la ea.”

Ace arctice de frică mi-au străpuns coloana vertebrală, urmate de o fierbere lentă a furiei.”Te atingi de o singură şuviţă de păr de pe capul ei”, am spus încet „Şi nu va exista un loc pe pământ în care să nu te vânez şi să nu te ucid atât de încet încât să implori moartea.”

Braţul meu se strângea mai tare pe gâtul lui. Nu a tresărit, dar ceva i-a sclipit în ochi înainte de a se scufunda sub piscuri de gheaţă verde. „Nu m-ai găsit în toţi aceşti ani. Nu până când am apărut chiar în faţa ta.”

„Nu mă uitam.”

„Nu. Erai prea ocupat să-ţi construieşti imperiul ca să-ţi aminteşti de dragul tău frate.” Gura lui s-a curbat cu un zâmbet lipsit de haz. „Ce gust au banii, Dom? La fel de buni cum ai visat dintotdeauna?”.

La naiba. Am lăsat să lasă un înjurătură joasă şl mi-am eliberat strânsoarea, dar m- am ţinut între el şi sufragerie. „0 să te mai întreb o dată. Ce naiba cauţi de fapt aici şi de unde naiba îl cunoşti pe Sebastian?”

îl interceptasem la ieşirea din baie, după ce se întâlnise cu Alessandra. Era o inversare de rol faţă de seara trecută, când plecase fără să-mi răspundă la niciuna dintre întrebările mele despre unde fusese, cum mă găsise şi de ce apăruse din nou după mai bine de un deceniu de tăcere.

„Nu eşti singurul care are relaţii.” Roman şi-a îndreptat sacoul. Se îmbrăcase elegant pentru deschidere, dar chiar şi în haine de firmă, emana probleme. „Suntem departe de Whittlesburg, nu-i aşa?”.

Maxilarul mi s-a încleştat, prezenţa lui şi menţionarea oraşului nostru natal scoţând la iveală amintiri pe care era mai bine să le lăsăm îngropate.

„Vom reuşi amândoi să ieşim de aici într-o zi.” Ochii iui Roman străluceau cu o determinare de piatră care aparţinea cuiva mai în vârstă decât cei paisprezece ani ai săi. 0 vânătaie întunecată îi marcase faţa de unde îl lovise mama noastră adoptivă. „Şi când o vom face, toată lumea va plăti.”

Roman şi cu mine am fost fraţi adoptivi în a patra mea casă.cu doar un an mai tânăr decât mine şi a fost cel mai apropiataliat pe care l-am avut în acel iad, până când a căzut în gaşca greşită şi a ajuns la şcoala de corecţie pentru incendiere în ultimul an de liceu Refuzasem să-i furnizez un alibi fals; tocmai fusesem acceptată la Thayer şi nu puteam risca să-mi stric viitorul din cauza infracţiunii penale a altcuiva. De atunci nu l- am mai văzut şi nu am mai auzit nimic de el.

Până aseară.

„Nu vă faceţi griji. Nu mă voi atinge de preţioasa ta soţie. Am vrut doar să o salut, chiar dacă nu ar trebui.” Clipa de emoţie de mai devreme a reapărut şi a dispărut la fel de repede ca înainte. „Dacă nu vrei ca oamenii să te găsească, nu ar trebui să-ţi stropeşti faţa peste tot în *Wall Street Journal* şl în ziarele mondene.” Roman a trecut pe lângă mine. „Acum, dacă mă scuzi, trebuie să mă întorc la o cină.”

A ajuns până la capătul sălii înainte să vorbesc eu.

„Spune-mi că nu ai probleme din nou.” N-ar trebui să-mi pese. Tăiasem legăturile cu mult timp în urmă, dar o mică parte din mine nu putea să se debaraseze de sentimentul de vinovăţie pentru că îl lăsasem în Ohio. El îşi făcuse alegerile lui, eu mi le făcusem pe ale mele, dar cândva, el fusese singura familie adevărată pe care o aveam.

Roman s-a oprit, iar cadrul lui a căzut atât de nemişcat încât semăna cu o statuie luminată de luminile restaurantului.

„Nu te preface că-ţi pasă”, a spus el. „Nu ţi se potriveşte.”

Prima jumătate a cinei a trecut fără incidente, dar abia am gustat din mâncare. Eram prea distrasă atât de Alessandra, care stătea la un capăt al mesei, cât şi de Roman, care
stătea la celălalt.

Punea ceva la cale. Trebuia să fie, iar suspiciunile mele au crescut doar după ce Sebastian a recunoscut că nu-l cunoştea personal. Cineva din echipa lui îi trimisese lui Roman invitaţia.

între timp, Alessandra făcea tot posibilul să se prefacă că nu exist, deşi am surprins- o uitându-se la mine de câteva ori când credea că nu sunt atentă. Asta ar fi trebuit să mă facă să mă simt mai bine.schimb, apropierea ei de Roman, care era suficient de deştept să detectezeşi să exploateze tensiunea dintre noi, m-a făcut să vreau să plec de la cină şi să o târăsc cu mine în siguranţă, la naiba cu eticheta

„Nu te mai holba”, a spus Dante fără să se uite la mine. „Eşti la fel de subtil ca un baros.”

„Uite cine vorbeşte.” Era renumit pentru tacticile sale dure atunci când venea vorba de pedepsirea oamenilor care îl înşelau. Oase rupte, comă, tot tacâmul.

Cu toate acestea, mi-am smuls ochii de la locul unde Alessandra râdea cu Vivian şi Isabella. Trebuia să vorbim despre ce se întâmplase la bar, ceea ce ar fi fost mai uşor dacă aş fi putut să o prind cu adevărat singură. Am venit în seara asta doar ca să o văd, dar prietenii ei erau ca nişte bodyguarzi care refuzau să plece de lângă ea. Ar trebui să...

Un zgomot puternic a întrerupt zumzetul conversaţiei, urmat de o criză de sufocare şi de gâfâială. S-a întrerupt brusc, iar sala de mese s-a liniştit când am tras din cap spre agitaţia anterioară.

Unul dintre oaspeţi se prăbuşise cu faţa în jos în farfurie. Costum albastru, păr argintiu deosebit. Martin Wellgrew, directorul general al băncii Orion.

Sebastian s-a ridicat de pe scaun într-o clipă. „Ce s-a întâmplat?”, a întrebat el.

„Nu ştiu. Vorbeam şi apoi el... s-a prăbuşit”, a bâiguit femeia care stătea lângă Martin. „El este bine? Nu se mişcă. Oh, Doamne... ce se întâmplă dacă...”

Puteam să aud un ac de ploaie în timp ce Sebastian verifica pulsul lui Martin. A tras aer în piept şi am ştiut ce avea de gând să spună înainte de a o spune.

„E mort.”

A existat un moment de tăcere uluită înainte de a izbucni pandemoniul. Jumătate dintre invitaţi s-au repezit spre ieşire, în timp ce cealaltă jumătate a fugit la toaletă, probabil în cazul în care mâncarea ar fi cauzat moartea subită a lui Martin.Aproape că s- au călcat în picioare unii pe alţii în graba lormi-am pierdut din vedere prietenii în haos Cu toate acestea, nu mă interesa decât să găsesc o singură persoană.

Alessandra.

M-am împins prin mulţime, cu inima ricoşând în piept. Un zumzet familiar a înecat isteria crescândă din încăpere. Nu ştiam ce s-a întâmplat cu Martin, dar

trebuia să o văd şi să mă asigur că este bine. Putea fi rănită, călcată în picioare, inconştientă...

Zumzetul îmi tăia prin cap cu o frecvenţă ascuţită. La naiba, de ce era atât de cald aici?

Sudoarea îmi aluneca palmele în timp ce căutam părul şaten şi o rochie roşie. *Haide, iubito, unde eşti?*

Restaurantul era mic şl era un adevărat haos în timp ce încercam să mă descurc în aglomeraţia de oameni.

Păr negru. Rochie neagră. Păr gri. Costum bleumarin. Oaspeţii s-au estompat într-o entitate generică. Cineva s-a lovit de mine şi eram pe punctul de a-l împinge când am privit în jos şi o pereche familiară de ochi albaştri-cenuşii m-au întâlnit.

Uşurarea mi-a tăiat respiraţia din plămâni. *Ea este bine.*

Ne-am privit unul pe celălalt pentru o secundă suspendată, cu piepturile pline de adrenalină, înainte ca un alt oaspete să ne împingă şi să ne stimuleze din nou la acţiune.

Nu a opus rezistenţă când am apucat-o de încheietura mâinii şi ne-am îndreptat spre ieşire. Poliţia tocmai sosise la faţa locului, dar am reuşit să ne strecurăm într-un taxi fără ca ei să ne oprească. Eram sigură că mai târziu vor urmări fiecare oaspete în legătură cu moartea lui Martin, dar nu aveam nicio dorinţă de a aştepta şi de a face pe martorul îngrijorat în acel moment.

Alessandra a rămas tăcută când i-am dat şoferului adresa apartamentului. Părea şocată de evenimentele surprinzătoare ale serii şi nu am învinovăţit-o. Participasem la sute de întâlniri mondene de-a lungul anilor; niciuna dintre ele nu se terminase cu un deces.

Dar nici unul dintre ei nu-l avusese pe Roman ca oaspete.

Nu-l mai văzusem de la prăbuşirea lui Martin. Nici în debandada spre ieşire şi băi, nici în afara restaurantului.

Un nod strâns de teamă mi s-a format în stomac. între investigaţia SEC asupra DBG şi moartea lui Martin, a existat un număr suspect de crize care implicau industria bancară. Nu ştiam unde se potrivea reapariţia bruscă a lui Roman, dar era o piesă dintr- un puzzle mai mare. Am simţit-o în sinea mea.

„Ei bine”, a spus Alessandra în timp ce am oprit în faţa clădirii noastre. încă mă gândeam la ea ca fiind a noastră, chiar dacă nu o simţeam ca acasă de când plecase. „A fost cel mai memorabil fel de desert pe care l-am avut vreodată.”

în ciuda neliniştii mele, un zâmbet mi-a străfulgerat gura. îmi lipseau micile ei glume. Simţul ei al umorului era unul dintre multele motive pentru care mă îndrăgostisem de ea, dar îşi făcuse din ce în ce mai puţine apariţii de-a lungul anilor.

împăcarea mi-a stins amuzamentul temporar.

„Sebastian va avea un coşmar de PR pe cap”, am spus eu. Nu eram un fan al lui Martin, care fusese notoriu corupt şi viclean când trăia, aşa că nu puteam spune că

eram prea afectat de moartea lui. Cu toate acestea, circumstanţele şi momentul în care a avut loc aveau să aibă efecte masive în viitor.

„Pun pariu.” Degetele Alexandrei s-au strâns în jurul marginii scaunului. „Oh, Doamne. Cineva a *murit.* Stătea chiar vizavi... el...”

Răsuflarea ei s-a îngustat. *La naiba.*

Am plătit repede şoferul şi am condus-o în clădire şi am urcat-o în apartament înainte ca ea să intre din nou în şoc.

„A fost probabil o reacţie alergică.” Mă îndoiam, dar dacă asta o făcea să se simtă mai bine, asta era ceea ce voiam să cred. „Moment nefericit, dar se mai întâmplă. Nu puteai face nimic în privinţa asta.”

Totuşi, am învelit-o într-o pătură şi i-am adus o cană de ceai când am intrat în apartament.Angajaţii plecaseră pentrunoaptea , aşa că în sufragerie era linişte în timp ce ea îşi încolăcea mâinile în jurul băuturii

„Probabil crezi că exagerez.” S-a uitat fix în cană, cu faţa ei ilizibilă. Dacă avea vreun sentiment legat de faptul că era acasă pentru prima dată după săptămâni, nu-l arăta.

Emoţia mi s-a încurcat în gât. „Eu nu. Să vezi pe cineva sfârşind în faţa ta este destul de traumatizant.”

Fruntea Alessandrei se arcui o fracţiune de centimetru. „Să terminăm?”

„în capul meu suna mai bine decât să *mor.”* Mi-am frecat o mână peste gură. „Nu sună aşa, nu-i aşa?”

„Nu. Nu chiar.” Râsul ei moale a încălzit camera. Privirile noastre au zăbovit una asupra celeilalte, iar zâmbetul ei a dispărut încet, în timp ce tăcerea a coborât din nou. De data aceasta, era o tăcere emoţionantă, plină de amintiri şi regrete şi, poate, de cea mai mică urmă de speranţă.

„Pot să vă mărturisesc ceva?” Vocea ei abia se auzea. „Când a izbucnit haosul şi toată lumea fugea, tu ai fost prima persoană pe care am căutat-o. Nu am vrut, dar am căutat-o.”

Bătăile inimii mele pulsau ca şi cum ar fi fost în sfârşit vii.

„Bine”, am spus eu în linişte. „Pentru că şi eu te căutam.”

Restul cuvintelor noastre nespuse s-au revărsat în jurul nostru, la o scânteie distanţă de a se aprinde.

Ochii Alexandrei s-au întunecat, iar scânteia s-a aprins. Flăcări de emoţie au năvălit în aer, incinerând orice inhibiţie sau gândire raţională. Singurul lucru care a rămas a fost o dorinţă chinuitoare şi insaţiabilă de a o săruta înainte de a muri de privaţiune.

Probabil că a citit intenţiile mâzgălite pe faţa mea, pentru că respiraţia ei a devenit agitată. Buzele ei s-au despicat, iar asta a fost toată invitaţia de care aveam nevoie.

într-o secundă, stăteam la capetele opuse ale canapelei. în următoarea, gura mea era pe a ei, corpul ei era lipit de al meu şi ne împiedicam în lift într-o încâlceală

de dorinţă reprimată şi adrenalină crescută.Domnului pentruliftulprivat al penthouse-ului, pentru că nu aveam nicio şansă să urcăm scările fără să ne rănim Nu când sângele meu era în flăcări şi Alessandra mă prindea de păr cu o disperare care îmi tăia în suflet.

Am ajuns cumva în dormitor întregi. Am lovit uşa cu piciorul în urma noastră, iar hainele noastre au căzut pe podea fără prea multă grijă.

Rochie. Pantofi. Cămaşă. Lenjerie intimă.

Au lăsat o dâră zdrenţuită în urma noastră când am căzut pe pat. Am sărutat-o pe gât şi pe piept, în timp ce degetele mele au găsit căldura dintre picioarele ei.

Atât de umed. Atât de perfectă. Atât de *al meu.*

Alessandra a scos un mic scâncet când mi-am închis gura în jurul sfârcului ei, lingând şi sugând până când m-a tras de păr suficient de tare încât să mă doară.

„Te rog", a gâfâit ea, s-a clătinat împotriva mâinii mele într-o căutare zadarnică de mai multă frecare. „Mai mult. Am nevoie de mai mult."

„Mai ce?" Mi-am trecut dinţii peste sfârcurile ei şi i le-am liniştit cu lingeri blânde, pe îndelete. 0 mână îi forţa şoldurile contorsionate să stea nemişcate, în timp ce cealaltă se juca cu clitorisul ei, zăbovind pe locurile care o înnebuneau. „Spune-mi ce vrei, *amor."*

„Vreau... *oh, Doamne."* Mâinile ei au prins foile în timp ce eu îmi continuam călătoria pe trunchiul ei. Gura mea s-a plimbat între sânii ei, pe stomacul ei şi peste creşterea netedă a osului ei pubian. Pielea ei era fierbinte la atingere, iar mici tremurături îi cutremurau corpul cu cât mă apropiam mai mult de clitorisul ei.

M-am oprit la intersecţia coapselor ei şi am privit în sus, absorbind vederea feţei ei înroşite şi a ochilor sticloşi.

„Ţi-am pus o întrebare", am spus calm. Am împins un deget în interiorul ei, provocând un alt strigăt. „Spune-mi ce vrei, sau te voi ţine aici toată noaptea".

„Te vreau în mine", a oftat Alessandra. Se răsucea, strângându-se în jurul meu cu o nevoie evidentă.

„Eu sunt în tine." Am adăugat un al doilea deget, m-am retras, apoi am pompat din nou în ea cu o lentoare agonizantă. Trupul meu vibra practic de nevoia de a mă împinge în ea şi de a-i gusta strigătele în timp ce venea, dar voiam să trag de timp cât mai mult posibil şi să savurez fiecare secundă. „Fii mai specific."

„Dă-mi-o-n mă-sa." Rugămintea ei a scăpat ca un oftat. „Vreau să-ţi vreau scula în mine. Te rog."

Cuvintele ei aproape că m-au descumpănit. Am gemut, sudoarea mi s-a aşternut pe frunte când mi-am scos degetele şi mi-am îngropat faţa între picioarele ei.

„Nu încă." l-am înconjurat clitorisul cu limba, lăsând gustul şi mirosul ei să mă distragă de la durerea din penisul meu. „Vreau ca mai întâi să-ţi dai drumul pe faţa mea. Arată-mi cât de mult îţi doreşti".

Rugăminţile Alexandrei s-au transformat în suspine neinteligibile în timp ce mă desfătam cu fiecare centimetru din ea. îmi plăcea felul în care se arcuia în mine,

lacomă şi iscoditoare. îmi plăcea cum îmi suspina numele şi cum mă trăgea de păr. *0* iubeam şi îmi lipsea atât de mult să o am în braţele mele, încât aş fi renunţat la orice posesie doar pentru a îngheţa acest moment în timp.

I-am apucat coapsele şi i-am sprijinit picioarele pe umerii mei pentru a-mi putea înfige limba în ea. Am blocat-o fără milă pe loc în timp ce i-o trăgeam cu limba, lăsându-i suspinele ei de plăcere să mă împingă tot mai repede şi mai tare până când, în cele din urmă, a venit cu un orgasm cutremurător.

Excitaţia ei mi-a îmbibat simţurile şi nu am mai putut suporta.

0 schimbare rapidă de poziţie şi am intrat în ea, scufundându-mă încet, pentru binele amândurora. Ea pentru că era hipersensibilizată de la orgasmul ei recent, eu pentru că se simţea atât de bine încât a trebuit să strâng din dinţi şi să parcurg în tăcere lista Yankees înainte de a mă face de râs.

adânc, cu respiraţii neregulate de fiecare dată când mă retrăgeam şi împingeam înăuntru, asigurându-mă că îi ating punctele cele mai sensibile, în loc săîmpingând-o în saltea şi să i-o trag până i se spargeau creierii, aşa cum îmi strigau instinctele primare să fac.

Soţia mea era acasă, şi să fiu al naibii dacă îmi iroseam noaptea cu o afacere de o singură dată şi gata.

Alessandra s-a agăţat de mine în timp ce eu o împingeam în ea, din ce în ce mai tare şi mai repede, până când a început să gâfâie după aer. Mâinile mele se strângeau de saltea; respiraţia mea devenea mai întreruptă. Tabla de căpătâi se izbea de perete cu fiecare împingere şi, deşi ar fi trebuit să ştiu mai bine, am făcut greşeala să mă uit în jos, la locul unde eram uniţi.

A fost sfârşitul meu, pentru că, văzându-mi scula alunecând în şi din ea – văzând cât de perfect ne potriveam şi cât de bine mă primea – a fost atât de fierbinte şi de primitiv încât orgasmul meu a atins apogeul fără avertisment. Mi-a urcat pe şira spinării, rupându-mi legăturile şi împingându-mă să i-o trag mai adânc cu lovituri lungi şi sălbatice până când s-a prăbuşit cu un alt ţipăt.

Abia se stinsese când propriul meu orgasm a explodat. M-a jupuit în carne vie, contractându-mi muşchii şi intensificându-mi simţurile până la punctul în care puteam să mor din cauza stimulării. Unghiile Alexandrei mă zgâriau pe spate, prelungindu-ne valurile de plăcere şi, în timp ce le călătoream împreună, aveam gândul vag că, dacă aş fi murit, aş fi făcut-o cu bucurie, pentru că eram exact acolo unde îmi era locul: cu ea.

CAPITOLUL 14
Dominic

¿ML

Mirosea a liliac şi ploaie amestecată cu căldură auriferă. Mirosea ca *ea,* şi era atât de al naibii de îmbătător încât nu mă puteam hotărî să deschid ochii, deşi puterea soarelui pe pielea mea îmi spunea că era dimineaţa târziu.

De obicei eram la birou la ora şase, dar nu voiam să mă trezesc şi să aflu că noaptea trecută fusese un vis. Fuseseră prea multe astfel de vise şi prea multe duşuri ulterioare în care îmi spălasem dezamăgirea legată de absenţa Alessandrei în viaţa reală.

Fragmente din seara precedentă mi-au trecut prin faţa ochilor minţii. Când am văzut- o la restaurant, când am adus-o acasă, când ne-am sărutat şi ce a urmat...

Un sentiment ciudat îmi spunea că am uitat o piesă importantă din puzzle, dar aveam să mă ocup de asta mai târziu. Era acasă, unde îi era locul, iar eu...

Murmurul moale al hainelor m-a scos din somnolenţa mea.

Am întredeschis ochii, stomacul mi s-a golit când am văzut că patul de lângă mine era gol.alt foşnet mi-a atras atenţia spre colţul unde Alessandra îşi trăgea rochia pestecapul ei Lumina soarelui o scălda într-o strălucire eterică – părul împuşcat în aur, pielea de un bronz profund pe mătasea roşie. Era cu spatele la mine, dar era atât de bine gravată în creierul meu încât puteam să-mi imaginez fiecare sclipire din expresia ei. Să-i simt fiecare curbă, să cartografiez fiecare adâncitură şi vale pe care îmi petrecusem ore întregi venerând-o noaptea trecută.

Rochia i s-a revărsat peste coapse, iar ea a închis fermoarul de la spate cu o grijă chinuitoare. Nu voia să mă trezească, ceea ce însemna...

Stomacul mi s-a golit şi mai tare. „Unde te duci?”

întrebarea mea a răsunat ca o împuşcătură în linişte. Alessandra a încremenit pentru o secundă înainte de a se îmbrăca din nou. „înapoi la Sloane. Am multă treabă de făcut”.

„înţeleg.” M-am dat jos din pat, cu mişcări lente şi precise. Controlate, spre deosebire

de groaza şi furia care îmi explodau în piept. „Plănuiai să-ţi iei rămas bun sau aveai de gând să te furişezi ca şi cum aş fi fost o aventură de-o noapte pe care o regreţi?”.

Nici un răspuns.

La naiba. Credeam că facem progrese, dar o simţeam cum se îndepărtează înainte de a avea cu adevărat şansa de a o avea din nou.

„Ce s-a întâmplat aseară...”

„A fost o greşeală.” Degetele îi tremurau în timp ce îşi netezi partea din faţă a rochiei. „La fel a fost şi ceea ce s-a întâmplat la bar.”

„Nu părea o greşeală atunci când îmi strigai numele şi mă implorai să te las să vii.” Răspunsul meu mătăsos nu se potrivea cu lianele spinoase care mi se strecurau prin piept. Cu cât treceau mai multe secunde, cu atât mai adânc se înfigeau.

Scarlatina s-a revărsat pe faţa Alessandrei. „A fost doar sex”. Vocea ei s-a clătinat la cuvântul *sex,* dar corpul ei a rămas ţeapăn şi neclintit în timp ce am traversat camera pentru a sta în faţa ei. „Nu a însemnat nimic.”

„Prostii.” Văzusem cum se uita la mine şi auzisem cum îmi şoptea numele. Niciunul dintre noi nu făcea „doar sex”, cu atât mai puţin unul cu celălalt.

Viaţa noastră sexuală nu a fost o problemăne putem *rezolva* problemele cu sexul.” Alessandra mi-a întâlnit în sfârşit ochii, cu expresia ei închisă strâns în spatele unui zid de oţel. „Eram beat la bar şi eram prinşi în adrenalina a ceea ce s-a întâmplat aseară la Le Boudoir. Zburau prea multe emoţii care nu aveau nimic de-a face cu *asta.”* A făcut un gest între noi.

Le Boudoir. Roman. *La naiba.* Asta a fost o cu totul altă mizerie, dar mă voi ocupa de ea mai târziu. Deocamdată, mi-am concentrat toată energia pe respiraţia prin nodul sugrumător din spatele gâtului. Sub el, o scânteie proaspătă de furie s-a aprins şi m-am agăţat de ea ca un om care se îneacă de o funie.

„Şi ce dacă? Ai de gând să pleci şi să te prefaci că nu s-a întâmplat nimic? Ce ai de gând să faci, Alessandra?” Am muşcat din gură. „0 să fugi la avocatul tău de divorţ de lux şi o să-l rogi să-ţi facă din nou treburile murdare pentru că eşti prea speriată să mă înfrunţi singură?”.

0 inspiraţie audibilă. „Du-te dracului.”

„Ai făcut-o deja.”

Mi-am dat seama, dar pocnetul palmei ei pe obrazul meu a durut mai mult decât mă aşteptam. Focul s-a răspândit de pe faţă până în piept, unde mi-a mâncat bucăţile de inimă, în timp ce eu şi Alessandra ne priveam una pe cealaltă, cu respiraţia întretăiată.

„Eu... nu am vrut să...” S-a clătinat, părând uimită.

Furia mea s-a scurs atât de repede încât nu am avut timp să o înregistrez, iar şocul rece al remuşcărilor i-a luat locul.

Nu trebuia să se întâmple aşa ceva. Relaţiile distruse aparţineau trecutului, cu

vechiul Dominic, care nu avea nimic care să ţină oamenii în preajmă. Nimănui nu i-a păsat de mine până când nu am făcut ceva din mine. Cu cât am acumulat mai mulţi bani, cu atât mai mulţi oameni gravitau spre mine. Era o lege a naturii umane. Nu trebuia să o pierd pe singura persoană la care ţineam să o păstrez acum, când eram mai bogat decât fusesem vreodată.

„Ieşiţi din clasa mea.”

„Băiat prost, băiat prost. Nu e de mirare că propria ta mamă te-a abandonat...”

„Actualii tăi părinţi adoptivi au cerut să fii mutat într-o altă casă...”

Am forţat amintirile să se îndepărteze. Nu mai trăiam în acea lume şi preferam să mor decât să mă întorc.

Mi-am atins obrazul. Urmările palmei date de Alessandra mă usturau mai puţin decât prăpastia dintre noi. Stătea la mai puţin de un metru distanţă, dar puteam la fel de bine să ne aflăm pe continente diferite.

într-o parte îndepărtată a casei, sunetul unui aspirator a pornit şi a întrerupt vraja care ne ţinea îngheţaţi. Alessandra s-a întors, iar eu i-am prins încheietura mâinii înainte ca ea să plece.

„Nu o face.” Inima mea se lupta să iasă din piept cu lovituri vicioase. „îmi pare rău, *amor.”*

Fusesem un nemernic, dar când singurele mele opţiuni erau durerea sau furia, instinctul meu era să mă adăpostesc în cea din urmă.

A expirat o respiraţie tremurândă. „Lasă-mă să plec.”

Strânsoarea mea s-a strâns. Nu se referea doar la acest moment, şi amândoi ştiam asta.

„Mi-aş dori să pot.” Ar fi fost mai uşor dacă nu m-aş fi îndrăgostit niciodată de ea. M- am dus la prima noastră întâlnire hotărât să o urăsc, fără să ştiu că ea va fi cea care îmi va arăta în schimb ce este dragostea adevărată. Poate că nu mi-am exprimat-o atât de des pe cât ar fi trebuit, dar ea a fost întotdeauna soarele care îmi ţinea lumea pe orbită.

Alessandra a scuturat din cap, cu obrajii strălucind de umezeală. „Dominic, s-a terminat. Acceptă. Nu faci decât să prelungeşti inevitabilul.”

Acceptă-l, pe naiba. Nu se poate să fie asta. Nu pentru noi, nu după noaptea trecută.

„Atunci de ce nu te poţi uita la mine?” Am cerut.

A scuturat din nou din cap, cu umerii tremurând de suspine tăcute.

„La naiba, Ále.” 0 crăpătură mică şi umilitoare i-a despicat numele în două. Mă rupeam într-un milion de bucăţi, iar ea nici măcar nu se deranja să observe. „Poţi să mă priveşti sincer în ochi şi să-mi spui că nu mă mai iubeşti?”.

„Să te iubesc *nu* a fost *niciodată* o problemă!” Mi-a întâlnit în cele din urmă ochii, cu o expresie în egală măsură furioasă şi angoasată. „Te iubesc de unsprezece ani, Dom. Te-am iubit atât de mult încât m-am pierdut pe mine însămi. Tot ce am făcut, tot ce am renunţat şi am îndurat a fost pentru *tine.* Nopţile târzii,

întâlnirile ratate, călătoriile anulate. Am crezut în tine şi am vrut să reuşeşti, nu pentru că îmi păsa de bani, ci pentru că *ţie îţi păsa.* Am crezut că într-o zi va fi de ajuns şi că vei fi fericit cu ceea ce aveam. Dar tu nu vei fi niciodată fericită, iar eu nu voi fi niciodată suficient."

Un râs amar se amestecă cu plânsul ei. „Ştii că au fost momente în care mi-am *dorit să ai o* amantă? Măcar atunci aş fi avut ceva concret cu care să mă lupt. Dar nu pot lupta cu ceea ce nu văd, aşa că mă culcam în flecare noapte într-un pat gol şi mă trezeam în fiecare dimineaţă într-o casă goală. Mi-am falsificat zâmbetele atât de mult timp încât nu mi-am mai amintit cum e unul adevărat şi mă urăsc pentru că, în ciuda a toate astea, nu am putut renunţa la ceea ce am avut cândva." Vocea Alessandrei s-a frânt. „Ai dreptate. încă te mai iubesc. 0 parte din mine te va iubi mereu. Dar nu mai eşti persoana de care m-am îndrăgostit şi tot acest timp pe care l-am petrecut încercând să mă prefac că eşti? Mă omoară."

Camera s-a înceţoşat, iar un răget dureros mi-a umplut urechile când ¡-am scăpat braţul.

Nu puteam să trag suficient oxigen în plămâni. Nu puteam gândi clar. Nu puteam să *respir.*

în tot acest timp – săptămânile lungi, apelurile ignorate, chiar şi nenorocitele de hârtii de divorţ – am crezut că vom reuşi. La urma urmei, perseverenţa mă adusese până aici. Puştiul nedorit din Ohio devenit regele de pe Wall Street. Un sărac devenit miliardar. Cel neiubit devenit soţ.

Dar perseverenţa s-a prăbuşit în faţa adevărului, iar adevărul Alexandrei a făcut praf orice scuză pe care aş fi putut să o am. Aşa că am mers cu propriul meu adevăr, singurul care rămăsese incontestabil din ziua în care ea a intrat în viaţa mea.

„Eşti singura persoană pe care am iubit-o vreodată." Nu mi-am recunoscut vocea. Era prea crudă, prea plină de emoţii pe care jurasem că nu le voi simţi niciodată. „Chiar dacă nu am arătat-o. întotdeauna ai fost tu."

0 lacrimă proaspătă ¡-a alunecat pe obraz. „Ştiu."

Dar nu este suficient.

0 cunoşteam suficient de bine pentru a auzi cuvintele nespuse şi, dacă ar fi fost posibil să mor de mai multe ori, aş fi vizitat iadul de o mie de ori în acel moment.

„Dacă m-ai iubi cu adevărat", a şoptit Alessandra, „m-ai lăsa să plec. Te rog."

Tăcerea a răsunat, adâncă şi jalnică. Nu mai era nimic de spus.

0 peliculă ciudată, apoasă, îmi obstrucţiona vederea, aşa că m-am bazat pe memoria musculară pentru a naviga până la noptieră. Cioburi de sticlă mi se înfigeau între coaste la fiecare pas, dar o amorţeală glacială m-a învăluit când am deschis sertarul de sus.

Am luat un stilou, am scos un teanc de documente din plicul de manila care mă aştepta şi, după o ultimă bătaie de inimă agonizantă, am semnat actele de divorţ.

CAPITOLUL 15

Alessandra

A FOST OFICIAL. ERAM DIVORŢATĂ.

Actele au trecut exact şase săptămâni după ce Dominic le-a semnat. Majoritatea divorţurilor durează între trei şi şase luni în New York, dar Cole a reuşit să tragă câteva sfori şi să grăbească procesul.

Am crezut că mă voi simţi altfel. Mai uşoară, mai liberă, *mai fericită, dar m-am* simţit doar amorţită în timp ce treceam prin mişcările de înfiinţare a magazinului meu.

Am pus un avocat să se uite peste contractul de închiriere trimis de Aiden şi totul părea în regulă, aşa că lucrurile se mişcaseră la fel de repede pe acest front ca şi în cazul divorţului meu.

„Ále. *Áte!'*

M-am speriat la auzul numelui meu. Cafeaua pe care o turnam s-a revărsat din cană şi s-a vărsat pe biroul meu temporar.

„Merdaf Am înjurat şi m-am grăbit să dau hârtiile la o parte înainte să se ude. Prietenii mei m-au ajutat, deşi bănuiam că îngrijorarea lor tangibilă avea mai puţin de-a face cu foile de comandă ruinate şi mai mult cu mine.

Isabella îşi redacta următorul roman în magazin, deoarece zgomotul din construcţii „o ajuta să se concentreze”, iar Vivian şi Sloaneau trecut pe acolo în pauza de masă Era departe de drum pentru amândoi, dar erau foarte grijulii de la divorţ.

„Poftim.” Vivian a smuls un prosop de hârtie de pe o rolă din apropiere şi mi l-a întins pentru ca eu să mă şterg de cafea de pe piele. „Eşti bine? Ai nevoie de gheaţă?”

„Sunt bine.” Din fericire, lichidul era deja călduţ când l-am turnat. „M-am pierdut în gânduri”.

A făcut un schimb de priviri cu Isabella şi Sloane. Sunetele de burghie şi de construcţie din baie au umplut tăcerea. Muncitorii intraseră şi ieşiseră în ultimele două săptămâni, renovând vechile interioare şi instalând gresie nouă. Magazinul nu avea să

fie gata decât peste cel puţin trei sau patru luni, dar cel puţin pregătirile aveau să mă ţină ocupată pe perioada sărbătorilor.

Primul meu sezon de sărbători fără Dominic după un deceniu.

„Iar te gândeşti la el?" a întrebat Isabella încet, în timpul unei pauze în zgomot.

„Este inevitabil." Am forţat un zâmbet. „Am fost căsătoriţi atât de mult timp. îmi va lua timp să mă adaptez."

Prietenii mei au încercat din răsputeri să-mi ia gândul de la el. Am ieşit la dans, am făcut o excursie de weekend pentru a vedea culorile toamnei în New Hampshire şi neam înfruptat din floricele de porumb cu ardei iute în timp ce ne uitam la mult urâte/îndrăgitele comedii romantice ale lui Sloane. A funcţionat pe moment, dar când am fost singură, golul din pieptul meu a revenit cu o răzbunare.

„Exact. Trebuie să te adaptezi." Sloane şi-a aruncat bolul de salată gol la gunoi. „Tocmai de aceea ar trebui să te arunci din nou în piscina întâlnirilor. Cel mai bun mod de a uita vechiul este să mergi mai departe cu noul."

Vivian a clătinat din cap. „Este prea devreme. Las-o să se bucure de burlăcie."

„întâlnirile *fac* parte din experienţa de burlac", a replicat SloaneNu spun că ar trebui să se arunce într-o altă relaţie, dar eaar trebui cel puţin să simtă ce mai este acolo 0 va ajuta să nu se mai gândească la..."

„Ea stă chiar aici." Am întrerupt-o înainte ca ea să pronunţe numele lui Dominic. Nu mai fusesem la o întâlnire cu altcineva de atât de mult timp încât simplul gând mă făcea să mă mănânce de anxietate. „Nu am un cuvânt de spus în asta?"

„Bineînţeles că da." Telefonul lui Sloane a sunat. S-a uitat la el, degetele ei zburând pe ecran în timp ce se ocupa de orice nouă criză de PR care tocmai apăruse. „Dar ai petrecut *unsprezece ani* cu acelaşi bărbat. Este timpul să-ţi lărgeşti orizonturile. Gândeşte-te la asta."

în ciuda eforturilor mele, cuvintele ei mi-au răsunat în cap pentru tot restul după- amiezii. Am avut câteva întâlniri care nu au dus nicăieri înainte de Dominic, dar nu am fost niciodată o persoană care să aibă o aventură de o noapte. Aveam nevoie de o conexiune emoţională pentru sex. Dar, din nou, nu mai aveam 21 de ani. Poate că Sloane avea dreptate şi *ar trebui* să-mi lărgesc orizonturile. Nu era nimic rău în a încerca, nu?

Muncitorii au plecat, iar eu mă pregăteam să închid când uşa s-a deschis şi Aiden a intrat. Purta uniforma sa standard de flanelă şi blugi, iar zâmbetul său cald sclipea alb pe barba sa.

„Eram în zonă şi m-am gândit să trec pe aici", a explicat el. Mi-a înmânat o ceaşcă de la cafeneaua din josul străzii. „Matcha. M-am gândit că nu ai nevoie de un espresso la ora asta."

„Mulţumesc." Am luat o înghiţitură recunoscătoare şi l-am examinat peste marginea hârtiei.

Aiden nu glumea când spusese că se ocupa de chiriaşii săi. M-a verificat frecvent, nu într-un mod înfricoşător sau autoritar, ci într-un mod util – probabil

pentru că ştia că nu aveam nicio experienţă în deschiderea unui magazin de vânzare cu amănuntul – şi m-a trimis la antreprenorii săi de încredere atunci când am fost copleşită de opţiuni.

„Cum merg lucrurile?”, a întrebat el. „Sper că băieţii nu-ţi fac zile negre”.

„Nu, au fost grozavi. Au spus că totul ar trebui să fie gata după Anul Nou.” Ar fi fost mai devreme dacă sărbătorile nu ar fi încetinit totul. Nu mă plângeam; oricât de multă muncă aş fi depus în magazina-l *deschide* efectivmă făcea să îmi vină să vomit.

Ce se întâmplă dacă nu am primit clienţi în persoană? Dacă am dat foc din greşeală la local? Dacă ar fi fost vandalizat sau dacă s-ar fi spart o ţeavă sau... sau dacă aş fi fost reţinut într-o seară la ora închiderii? Era un cartier sigur, dar totuşi. Să administrez un magazin de cărămidă şi mortar era foarte diferit de administrarea unei afaceri online, iar eu mă aruncasem cu capul înainte fără prea multă planificare sau previziune.

„Bine”, a spus Aiden. „Sunt sigur că va fi un succes. Cafeneaua a fost o idee bună.”

Deoarece mă îndoiam că voi avea mult trafic pietonal doar cu flori, am adăugat câteva elemente la planul meu de afaceri iniţial. Odată terminat, spaţiul ar fi fost în parte galerie, în parte florărie şi în parte cafenea.

„Da. Nimic nu-i atrage pe newyorkezi mai mult decât o bună...” M-am oprit când am zărit părul blond în afara ferestrei.

Cadru înalt. Costum croit. *Scump.*

Inima mi-a sărit în gât. Apoi omul s-a întors şi s-a prăbuşit din nou pe pământ.

Nu Dominic. Doar cineva care semăna cu el.

Aş fi vrut să pot spune că a fost prima dată când am confundat un străin cu fostul meu soţ. Nu-l mai văzusem de când semnase actele, dar spectrul prezenţei sale mă bântuia la fiecare colţ de stradă.

A existat un grup de sprijin pentru acest tip de lucru? Un „Divorţaţi Anonimi” unde am putea exorciza fantomele căsătoriilor din trecut? Mama mea a fost singura persoană divorţată pe care am cunoscut-o, iar sfaturile ei au fost mai puţin utile decât o umbrelă de hârtie în timpul unei furtuni.

„Alessandra?” m-a îndemnat Aiden, atrăgându-mi din nou atenţia asupra lui.

„îmi pare rău. Mi s-a părut că... mi s-a părut că am văzut pe cineva cunoscut.” Am mai luat o înghiţitură din băutura mea şi m-am consolat cu căldura ei pământie.

Să-mi aducă matcha în loc de espresso a fost un gest grijuliu, nu că m-ar fi surprins. Aiden era *întotdeauna* grijuliu. De ce nu m-aş fi putut căsători cu cineva ca el în schimb? Era drăguţ, atent şi părea mulţumit de viaţa lui. E drept, interacţiunile mele cu el se limitaseră până acum la discuţii despre instalaţii sanitare şi despre cel mai bun restaurant local la pachet, dar poate că nu trebuiau să fie aşa.

Ai petrecut unsprezece ani cu acelaşi bărbat. Este timpul să vă lărgiţi orizonturile.

Sfatul lui Sloane mi-a trecut din nou prin cap şi am făcut saltul înainte de a mă speria.

„Apropo, ai vreun plan pentru mâine seară?” Am întrebat, sperând că am sunat dezinvolt în loc să par agitată.

Respiră. Poţi să faci asta.

Sprâncenele lui Aiden s-au ridicat cu un centimetru. „Nimic concret. De obicei, prind
un meci cu prietenii la un bar, dar asta e flexibil.”

Poate că nu am mai ieşit cu cineva de ani de zile, dar chiar şi eu am recunoscut o deschidere deliberată când am văzut-o.

„Vrei să luăm cina? Una prietenească”, m-am grăbit să spun. Nu eram încă pregătită pentru o întâlnire reală, oficială, dar asta era tot ce puteam obţine mai aproape deocamdată. „Vreau să-ţi mulţumesc că m-ai recomandat la antreprenori. Mi-aş fi petrecut săptămâni întregi încercând să găsesc unii buni dacă nu erai tu.”

Surpriza i-a sclipit în ochi, urmată de un zâmbet mulţumit. „Mi-ar plăcea să iau cina cu tine.”

Aceasta a fost o greşeală.

Trecuseră mai puţin de douăzeci şi patru de ore de când îl invitasem pe Aiden la cină şi deja îmi venea să mă lovesc pe mine însămi din trecut pentru prostia ei.

Spusesem că era o întâlnire platonică, dar eu mă coafasem, iar el se îmbrăcase cu o cămaşă şi pantaloni care nu erau din denim.

Arăta bine, *foarte* bine, dar totul părea în neregulă. Mirosul parfumului său de colonie, felul în care m-a ghidat prin restaurant, cu mâna pe braţul meu în loc de spatele meu... era ca şi cum aş fi încercat să forţez o piesă de puzzle în fanta greşită.

Nu mai gândiţi prea mult la lucruri. Ai avut ani de zile să te simţi bine cu Dominic şi abia îl cunoşti pe Aiden. Bineînţeles că te vei simţi ciudat la început.

„Nu am mai fost niciodată la acest restaurant”, a spus Aiden în timp ce ne aşezam la masă. „Dar am auzit lucruri grozave”.

„Şi eu.”

0 tăcere stânjenitoare s-a aşternut. Am conversat atât de uşor la magazin, dar în afara cutiei relaţiei noastre definite anterior, nu mă puteam gândi la niciun lucru interesant de spus.

Ar trebui să vorbesc despre vreme? Despre sărbătorile care se apropie? Articolul pe care l-am citit despre o infestare cu şobolani pe una dintre liniile de metrou? Probabil că nu. Eram în New York. întotdeauna exista o infestare cu şobolani.

Din fericire, serverul nostru a sosit la scurt timp după aceea şi ne-a salvat de la înecarea în tensiune.

„Vom lua merlot. Mulţumesc”, a spus Aiden când chelnerul i-a prezentat lista de vinuri şi i-am spus să aleagă. La urma urmei, era cina lui de mulţumire.

„Nu vrei să...” Mi-am muşcat restul propoziţiei.

Dominic comanda întotdeauna un cabernet, preferatul nostru comun, dar nu eram la o întâlnire cu el. Nu m-aş mai fi dus niciodată la o altă întâlnire cu el.

Arsura care s-a răspândit în spatele ochilor mei a fost atât de puternică şi de bruscă încât nu am avut timp să mă întăresc. într-o secundă, mă gândeam la paste şi la desert; în următoarea, eram pe punctul de a lăcrima din cauza unui coş de pâine cu usturoi din
partea casei.

Controlează-te.

Luam o cină perfect acceptabilă cu un bărbat perfect drăguţ şi chipeş. *Nu* ar trebui să mă gândesc la fostul meu soţ. Dar, în ciuda faptului că m-am mutat, Dominic a semnat actele, iar Cole m-a sunat săptămâna trecută pentru a mă anunţa că totul a decurs fără probleme, nu mi-am dat seama că sunt *divorţată* până în acel moment.

Fără inel. Fără căsătorie. Fără Dominic.

Mi-am luat apa şi am dat pe gât, sperând că va spăla gustul relaţiei mele eşuate. Dar nu a fost aşa.

„Eşti bine?” Aiden a întrebat cu blândeţe. Servitorul nostru plecase, iar el mă privea cu o expresie precaută care mă făcea să îmi vină să plâng din nou. „Putem lăsa pe altă dată, dacă nu te simţi bine”.

A avut suficient tact pentru a-mi oferi o cale de ieşire care nu a implicat menţionarea crizei mele de nervi. *Sunt cea mai proastă întâlnire ta cină din lume.*

„Nu. Sunt bine.” Mi-am curăţat gâtul. „Mi-a intrat ceva în ochi.” Puteam să mai rezist o masă. Era mâncare şi conversaţie, nu tortură. „Te-ai întors de curând din nordul statului, nu? Cum a fost?”

Fie că a fost vinul, pastele impecabile sau determinarea mea totală de a salva seara, Aiden şi cu mine am reuşit în sfârşit să ne dăm drumul în timpul felului principal.

„Sincer, visul meu este să mă retrag în nordul statului”, a spus el. „Nu sunt o persoană de oraş mare. Dacă nu ar fi fost vorba de afaceri, aş fi fost într-o cabană undeva, bând bere şi absorbind aerul curat. Pescuit, drumeţii în weekend. Viaţa bună”.

„Sună minunat.” Nu mai făcusem drumeţii de ceva vreme, dar eu şi fratele meu obişnuiam să mergem tot timpul în timpul verilor în Brazilia. Mi-a fost dor de asta. „Sper să nu mă înţelegi greşit, dar când te-am văzut prima dată, mi s-a părut că arăţi ca, ei bine...” Am tuşit, punând la îndoială momentul meu de adevăr. „Ca un tăietor de lemne.”

Râsul zgomotos al lui Aiden a întors toate capetele din micuţa trattoria şi mi-a răcorit roşeaţa care îmi încălzea obrajii.

„Nu, e un compliment. Şi dacă tot vorbim de prima impresie sinceră...” S-a aplecat în faţă, faţa i s-a înmuiat. „Când te-am cunoscut, am crezut că eşti cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată.”

Teoretic, mărturisirea lui ar fi trebuit să-mi dea fluturi în stomac. în practică, m-a făcut să simt... nimic. Putea la fel de bine să fie un robot care îmi citea ingredientele de pe o conservă de supă.

Am luat o înghiţitură de vin, încercând să mă gândesc la un răspuns adecvat care să nu-l ducă cu vorba.

„Aiden, eu...”

„Alessandra.” Vocea adâncă şi rece mi-a făcut ca pielea de găină să mi se împrăştie pe braţe.

Paharul meu a îngheţat la jumătatea drumului spre masă. *Nu.* După şase săptămâni de tăcere radio, nu se putea ca aceasta să fie noaptea în care să mă întâlnesc din nou
cu el. Universul nu ar avea un simţ al umorului atât de bolnav.

Dar când m-am uitat în sus, el era acolo. Fostul meu soţ, în toată gloria lui blondă, exasperantă şi cizelată. Purta o cămaşă cu nasturi impecabili, un ceas scump şi o expresie împietrită, în timp ce-şi odihnea mâna pe spătarul scaunului meu cu o intimitate la care nu mai avea dreptul.

„Dominic.” Nu m-am deranjat să-mi ascund nemulţumirea.

De cealaltă parte a mesei, Aiden a trecut cu privirea între noi, cu o înţelegere care începea să se întrevadă. îi pomenisem în treacăt de divorţ şi, practic, îl puteam vedea făcând legătura între două vorbe.

„Ce coincidenţă să te întâlnesc aici”, am spus eu rigid. „Suntem în mijlocul cinei, aşa că, dacă vrei să discutăm ceva, o putem face mai târziu.”

„înţeleg asta.” Un muşchi a tresărit în maxilarul lui Dominic. „Camila a găsit câteva dintre cărţile tale în bibliotecă zilele trecute. Ar trebui să le iei.”

„Voi trimite pe cineva săptămâna viitoare.” Nu aveam cum să mai intru în apartament. Ultima dată când am mers acasă cu el, am...

0 roşeaţă mi s-a strecurat sub piele. Am tânjit după încă o înghiţitură de vin pentru curaj, dar am refuzat să-l las să vadă efectul pe care îl avea asupra mea, aşa că mi-am ţinut mâinile plantate pe masă, unde degetul meu fără inel arăta deosebit de gol pe faţa de masă albă.

„Mai este şi problema obiectelor de artă şi a obiectelor de bucătărie”, a spus Dominic. „Trebuie să le alegi pe cele pe care le vrei.”

„Nu vreau niciuna dintre ele.”

„Nu asta a spus avocatul tău.”

„Avocatul meu a fost prea zelos.” Am lipit un zâmbet. Era evident că trage de timp; dacă bunurile de acasă erau atât de importante, ar fi trebuit să mă contacteze în legătură cu ele *înainte de* seara asta. „Puteţi păstra totul. Eu voi cumpăra obiecte noi. Un nou început şi toate cele.”

Maxilarul îi ticăia din nou.

„Sebastian aşteaptă.” Am dat din cap spre locul unde prietenul lui stătea la câteva mese mai jos, privindu-ne cu o expresie curioasă. Miliardarul francez, în mod normal suav, arăta puţin mai rău. Brandul Laurent luase o bătaie cruntă de la moartea lui Martin Wellgrew la Le Boudoir. Acesta era alergic la alune, iar medicul legist a declarat oficial că a fost vorba de o moarte prin anafilaxie, din cauza urmelor de alune din cina lui Wellgrew, care se presupune că nu conţinea alune, ceea ce nu a fost grozav pentru restaurantul în care avusese loc. „După cum am spus, putem vorbi mai târziu”.

M-am forţat să mă întâlnesc cu privirea lui Dominic, care se holba la mine, cu ochii lui indescifrabili. Apoi, când am crezut că va refuza să plece, şi-a eliberat strânsoarea de scaunul meu şi a plecat fără să mai spună nimic.

Respiraţia mi-a scăpat într-o grabă dureroasă.

„îmi pare rău pentru asta.” M-am confruntat din nou cu Aiden şi am încercat un zâmbet. „Poate fi un pic... intens.”

„Nu-i nimic.” îngrijorarea şi o urmă de amuzament au strălucit în ochii lui. „Bănuiesc că acela era infamul fost soţ.”

„Ce l-a dat de gol? întreruperea nepoliticoasă sau fixaţia ciudată pe obiectele din bucătărie?”

„Nu cred că este vorba de obiectele pe care este fixat.”

Am urât mica tresărire care a urmat cuvintelor lui. îl implorasem pe Dominic să mă lase să plec, iar el o făcuse. Pe termen lung, era un lucru bun, dar pe termen scurt, o parte din mine se răsucea inconfortabil la perspectiva ca el să meargă mai departe. Era ipocrit, având în vedere că eu eram cea care era la o cvasi-întâlnire, dar emoţiile nu erau raţionale.

Aiden îşi frecă o mână peste gură. „Sper că nu te-am făcut să te simţi inconfortabil cu ceea ce am spus mai devreme. Am vorbit serios, dar de asemenea, nu mă aştept de la această cină decât la o seară plăcută cu cineva a cărui companie îmi place. Tu tocmai ai trecut printr-un divorţ şi nici eu, ei bine, nu sunt în situaţia de a începe o relaţie. Poate că lucrurile se vor schimba pe parcurs, dar deocamdată, să luăm lucrurile ca atare. Cum ţi se pare?”

Avea un talent extraordinar de a spune exact ceea ce aveam nevoie să aud. „Sună perfect.”

Fără aşteptările care pătaseră prima jumătate a cinei, m-am relaxat în sfârşit. Conversaţia a curs cu uşurinţă, iar până la sosirea desertului, aproape că am putut ignora privirea albastru închis care îmi ardea o gaură în lateral.

Aiden s-a scuzat să meargă la toaletă în timp ce eu îmi terminam tiramisu-ul. Nu plecase de mai mult de treizeci de secunde când un miros familiar, curat şi lemnos, mi-a umplut simţurile.

M-am înţepenit din nou, iar ochii mi s-au lipit de cei ai lui Dominic în timp ce acesta ocupa locul lăsat liber de celălalt bărbat. Aiden l-a ocupat în mod natural,

dar Dominic l- a dominat. Umerii largi, ochii reci, maxilarul sculptat. Fiecare centimetru din el emana aroganţă şi intensitate.

„Locul acela este ocupat.”

„Ăla era noul tău proprietar?” Dominic a ignorat remarca mea ascuţită.

„Cum... nu contează.” Bineînţeles că ştia că Aiden era proprietarul meu. Probabil că ştia şi numărul de asigurare socială al bărbatului, adresa de acasă şi preferinţele sale pentru micul dejun. Dominic era meticulos în ceea ce priveşte săparea în oamenii din viaţa lui, indiferent cât de periferici. „Dacă este sau nu este, nu este treaba ta. Noi nu mai suntem căsătoriţi. Pot să mă întâlnesc cu cine vreau eu”.

„Asta e?” Cea mai mică sclipire i-a trecut prin ochi. „0 întâlnire?”

„Da.” Una platonică, dar el nu avea nevoie să ştie asta. Mi-am ridicat bărbia, provocându-l să mă împingă înapoi.

„Nu e genul tău.”

„încerc tipuri noi. Cel vechi nu a funcţionat prea bine pentru mine.”

A încercat să o ascundă, dar nu mi-a scăpat fisura din expresia lui rece sau firul de

durere care se scurgea prin ea.

Nu vă simţiţi rău pentru el. O merită. Mi-am încolăcit degetele în jurul marginii scaunului atât de tare încât m-a durut.

„Poţi să mergi la câte întâlniri vrei, *amoT,* a spus Dominic cu blândeţe. „Dar nimeni nu te va iubi aşa cum te iubesc eu. *Tu şi eu. Nu avem comparaţie.”*

Cuvintele se încolăceau prin mine, calde şi dureroase şi pline de nostalgia zilelor trecute.

Zâmbetul meu a ascuns zvâcnetul dureros din spatele cutiei toracice. „Mie mi se pare un lucru bun.”

„Este vreo problemă?” Aiden s-a întors, expresia lui fiind decisiv mai puţin prietenoasă când l-a văzut pe Dominic pe scaunul său.

„Nicio problemă.” Nu mi-am luat ochii de la fostul meu soţ. „El tocmai pleca. Nu-i aşa, Dominic?”

Curbura gurii lui era lipsită de umor.S-a ridicat în picioare, corpul săudesfăşurându- se cu o graţie letală care a atras mai multe priviri admirative, atât masculine, cât şi feminine

„Savuraţi restul cinei.” A bătut locul de lângă paharul meu de vin în timp ce trecea. „Ar fi trebuit să comande cabernet.”

Murmurul intim mi-a făcut să simt un fior pe şira spinării. Mi-am ţinut respiraţia până când Dominic s-a întors la locul său de vizavi de Sebastian, care părea indiferent că partenerul său de cină îl abandonase la jumătatea mesei.

„Eşti bine?” Aiden mi-a atins umărul.

„Da.” Am forţat un alt zâmbet. „Am terminat, aşa că hai să plecăm de aici.”

Aşa cum era de aşteptat, a încercat să plătească pentru masă, dar eu am avut

grijă să plătesc din timp. Chiar trebuia să-i mulţumesc pentru ajutorul acordat cu antreprenorii şi, după atâţia ani în care am depins de Dominic pentru bani, mă simţeam împuternicită să plătesc singură.

Aiden şi cu mine ne-am despărţit cu un la revedere prietenos şi semi stânjenitor, iar eu am reuşit să mă stăpânesc pe parcursul drumului până la apartamentul lui Sloane. Găsisem o locuinţă nouă lângă ea, dar contractul de închiriere nu începea până în ianuarie, aşa că stăteam la ea pe perioada sărbătorilor.

Abia după ce taxiul m-a lăsat în faţa clădirii ei am cedat. M-am sprijinit de exterior şi am aspirat o gură de aer rece, în timp ce încercam să-mi limpezesc simţurile de tot ce era Dominic. Sunetul vocii lui, mirosul apei de colonie, peria moale a costumului lui pe pielea mea.

încercam să trec peste el, dar era greu când totul îmi amintea de el. Oraşul era un monument al relaţiei noastre – prima noastră evadare, casa noastră, sfârşitul nostru.

Tu şi eu. Nu avem comparaţie.

Luminile de pe stradă aruncau o strălucire caldă pe trotuar. Oamenii treceau grăbiţi, îmbrăcaţi elegant pentru o ieşire în oraş sau dornici de o noapte în casă.Peste drum, o coadă se întindea în faţa unui nourestaurantbraziliansteakhouse M-a făcut să mă

gândesc la fratele meu, care era ocupat să trăiască în Sâo Paulo. L-am invidiat. Nu era căsătorit, nu avea întâlniri, nu avea inima frântă. Era liber şi se bucura de viaţă aşa cum merita. Măcar dacă...

M-am îndreptat, pielea îmi furnică din cauza unei explozii bruşte de inspiraţie.

Dacă tot ce era în oraş îmi amintea de Dominic, poate că era timpul să plec din oraş. M-am grăbit în hol şi am format un număr cunoscut.

„Hei”, am spus când a răspuns fratele meu. „Am o idee.”

Dominic

¿ML

THWACK!

Mi-am izbit racheta de mingea de tenis. Aceasta a zburat peste fileu şi a fost la câţiva centimetri de a se lovi de faţa lui Dante.

El ¡-a răspuns cu o privire încruntată. „Joci tenis sau încerci să mă trimiţi la

spital?”, a întrebat el. „Este a treia oară când aproape că îmi spargi nasul. încep să o iau ca pe ceva personal.”

„Renunţă dacă nu te poţi descurca.” Am mai dat o lovitură, cu respiraţia egală în ciuda transpiraţiei care îmi curgea pe spate. „Nu-ţi voi purta pică.”

Dante a răspuns cu un rever puternic care a răsunat pe teren. El şi Kai îşi descărcau frustrările prin box, dar meciurile noastre de tenis erau aproape la fel de terapeutice.

Soarele bătea cu putere pe terenurile de tenis în aer liber de la Valhalla. Era o zi neobişnuit de caldă pentru mijlocul lunii noiembrie şi am profitat din plin de ea înainte ca vremea să alunece în griul deprimant care caracteriza iernile newyorkeze.

Pentru prima dată, nu aveam o întâlnire la prânz, dar am renunţat să mă „odihnesc”, aşa cum mi-a sugerat şeful meu de personal, şi l-am târâtDante la club Trebuia să mă ţin ocupat, pentru că de fiecare dată când închideam ochii o vedeam pe Alessandra.

Alessandra, cu faţa brăzdată de lacrimi.

Alessandra, la o întâlnire cu nenorocitul ăla de Aiden şi cu barba lui stupidă.

Alessandra, râzând şi vorbind cu el de parcă ar fi mers deja mai departe, când eu muream încet pe dinăuntru în ultimele şase săptămâni, cinci zile şi patru ore.

0 parte din mine a sperat că va anula totul după ce am semnat actele de divorţ. A fost o speranţă prostească, dar a fost totuşi o speranţă, şi a existat un moment – un mic moment – în care a ezitat. Apoi a luat actele şi a plecat.

Semnasem nenumărate contracte care îmi aduseseră bogăţii de neimaginat, dar,

pentru prima dată, a trebuit să semnez unul prin care renunţam la cea mai importantă persoană din viaţa mea. Ceva m-a zguduit în piept în timp ce mingea se îndrepta spre mine. De data aceasta, am lovit-o cu atâta forţă încât impactul a reverberat în tot corpul meu. Mingea a ieşit în afara terenului şi s-a izbit în ulciorul de apă de pe margine. Sticla s-a spart, urmată de zgomotul rachetei lui Dante pe jos.

„Asta este”, a spus el. „Am terminat pe ziua de azi.”

„Mă bucur că în sfârşit poţi recunoaşte că eşti un laş, Russo.” Faţa Alessandrei a strălucit în valurile de căldură care dansau pe teren înainte să clipesc.

Mă aruncasem în muncă chiar mai mult decât de obicei de la divorţul nostru, dar oricâte întâlniri aş fi avut sau oricâte cifre aş fi făcut, nu puteam să mi-o scot din minte. Era mereu acolo, mă necăjea. Torturându-mă. Făcându-mă să-mi doresc să pot da timpul înapoi, când timpul era singurul lucru asupra căruia nu aveam nicio putere.

0 parte din mine tânjea după orice privire a ei, în timp ce o altă parte se temea de ea pentru că îmi amintea prea mult de ceea ce pierdusem.o văd pe neaşteptate era deja destul de rău; să o văd cuaproape că mă omora. Mi-a fost nevoie de toată voinţa mea să nu-l pocnesc în faţa lui îngâmfată şi bărboasă.

„Nu sunt o persoană care renunţă. Sunt pragmatic. Am o întâlnire la cină cu Vivian, iar dacă o ratez pentru că nu poţi ţinti cum trebuie, o să fim *amândoi* supăraţi”, a spus Dante, atrăgându-mi atenţia înapoi în prezent. A aruncat o privire spre locul unde un angajat al clubului curăţa deja sticla spartă. „Ai fost la limită tot meciul ăsta nenorocit. Este săptămâna Zilei Recunoştinţei. Relaxează-te.”

Era ironic faptul că Dante, cunoscutul morocănos, îmi spunea să mă relaxez, dar căsătoria i-a schimbat pe toţi, am presupus.

„La naiba cu Ziua Recunoştinţei.” Nu prea aveam pentru ce să mulţumim. în afară de faptul că m-am întâlnit cu Alessandra la întâlnirea ei de săptămâna trecută, a trebuit să mă ocup de dispariţia fratelui meu adoptiv. Roman dispăruse de la dezastrul de la restaurantul din octombrie şi nici măcar partea mai dubioasă a reţelei mele nu l-a putut găsi. Dar el era încă în New York. Puteam să simt asta. în loc să mă liniştească, tăcerea lui prin radio era ca un calm ameninţător înaintea furtunii.

„Credeam că tu şi Vivian mergeţi la Paris în seara asta.” Am schimbat subiectul înainte de a mă prăbuşi în spirala de rahat a vieţii mele personale. „Sau rămâi în oraş în weekend?”.

„Băutura de adio a Alessandrei este mâine, aşa că am amânat...” Dante s-a întrerupt, dar era prea târziu.

M-am liniştit. „Ce băuturi de rămas bun?” Cuvintele liniştite au ricoşat pe terenurile de lut.

Faţa celuilalt bărbat s-a închis.

„Ce băuturi de rămas bun?' Am repetat, strangulând mânerul rachetei de tenis. Un zumzet familiar mi-a găurit capul, iar inima mea a luat un ritm care i-ar fi provocat doctorului meu un infarct.

„Alessandra pleacă mâine dimineaţă în Brazilia”, a spus Dante în cele din urmă.

M-am relaxat un centimetru. „De sărbători.” întotdeauna îşi vizita mama şi fratele de Crăciun.Nu atât de mult pentru Ziua Recunoştinţei, deoarece nu era o sărbătoare în Brazilia, dar poate că anul acesta avea nevoie de o altă evadare

„Nu chiar.” Dante părea că ar fi preferat să fie oriunde în afară de aici. „Este un bilet dus. Vivian nu ştie când se va întoarce.”

Un bilet dus... nu ştie când se va întoarce.

Cuvintele lui Dante m-au bântuit toată noaptea şi până în dimineaţa următoare, când stăteam la birou şi priveam cifrele de piaţă de pe computerul meu fără să le văd cu adevărat.

Biroul a fost un oraş fantomă în ziua dinaintea Zilei Recunoştinţei, ceea ce a făcut ca aceasta să fie una dintre zilele mele preferate de lucru. Cu toate acestea, nu mă puteam concentra pe investigaţia SEC asupra DBG sau pe oricare dintre conturile de investiţii din portofoliul meu.

Alessandra nu putea să se *mute*ln Brazilia. Antreprenorul meu privat mi-a confirmat că se îndrepta spre Buzios, unde mama ei deţinea o casă, dar tocmai închiriase o vitrină în Manhattan, pentru numele lui Dumnezeu. Nu se rupea un contract de închiriere comercială în acel cartier fără să plăteşti un braţ şi un picior. Totuşi, ideea că zbura la mii de kilometri depărtare, fără dată de întoarcere, mă făcea să mi se strângă gâtul.

Cum de am putut petrece de bunăvoie atâtea ore departe de ea, când aş fi renunţat la nenorocitul meu de rinichi pentru o clipă de singurătate cu ea din nou? De ce mi-a fost mai frică să pierd orice altceva decât să o pierd pe ea?

îi acordasem spaţiu Alessandrei de la divorţ, pentru că era prea devreme să o contactez. Emoţiile erau prea crude pentru amândoi şi aveam nevoie de timp pentru a mă gândi cum să o recâştig. Semnasem actele, dar asta nu însemna că renunţasem la noi. Nici pe departe.

Fiecare sfârşit a venit cu un nou început. Trebuia doar să mă asigur că o luăm de la capăt împreună.

Telefonul meu a sunat, trăgându-mă din gândurile mele. Am înjurat la numărul apelantului.*Din nou acel afurisit de apelant necunoscut.* Ar fi trebuit să nu mai răspund, dar curiozitatea a avut de fiecare dată mai mult decât mine.

Ca de obicei, m-a întâmpinat tăcerea.

Supărarea a explodat şi am rostit un avertisment. „Dacă nu încetezi să mă

mai suni, eu...”

„Stai cu ochii pe fratele tău.” Vocea era atât de distorsionată, încât nu i-am putut distinge genul. „Sau tu vei fi următorul.”

Declicul moale al convorbirii care se încheia a umplut linia înainte ca eu să pot răspunde. Am înjurat din nou şi am aruncat telefonul pe birou.

L-am pus pe omul meu să verifice apelurile, dar oricine se afla în spatele lor era
suficient de priceput pentru a le face de nedetectat.

Al naibii de Roman. Trebuia să fie el. Obişnuia să facă tot timpul cascadorii asemănătoare până când mama noastră adoptivă l-a biciuit până la moarte pentru că a acumulat factura de telefon. N-aş fi surprins dacă ar fi învăţat nişte trucuri tehnice de tip black-hat de-a lungul anilor. învăţa repede. Păcat că majoritatea lucrurilor pe care le-a învăţat implicau un fel de minciună, înşelăciune sau manipulare. Nu ştiam la ce joc se juca acum, dar mă săturasem de el.

La uşă s-a auzit un ciocănit.

„Domnule?” Martha a intrat, cu o expresie ezitantă. Comportamentul ei fusese mult mai moderat de când o certase pentru felul în care o tratase pe Alessandra. „A sosit ora unsprezece.”

„Ies în câteva minute.”

Uitasem de întâlnirea din această dimineaţă. Gândul de a sta şi de a zâmbi timp de o oră de rahat m-a făcut brusc să îmi vine să mă târăsc din piele.

Mi-a plăcut oraşul. Zgomotul şi oamenii au înecat vocile din capul meu; ritmul alert m-a împiedicat să mă gândesc prea mult la un moment anume. Mă simţeam în siguranţă în haos, dar absenţa Alexandrei şi prezenţa lui Roman îmi răsturnaseră lumea mea ordonată şi curată.Singurul motiv pentru care nu eram într-o panică constantă era, deoarece aveam o echipă de securitate discretă care o păzea pe Alessandra în oraş şi o alta care avea grijă de Roman

Este săptămâna Zilei Recunoştinţei. înveseleşte-te. Sfatul lui Dante mi-a răsunat în cap. Nenorocitul era o pacoste pentru mine jumătate din timp, dar ocazional avea idei bune. La urma urmei, el fusese cel care îmi inspirase o parte din planul meu de a o recâştiga pe Alessandra.

Am aşteptat ca uşa să se închidă în urma Marthei înainte de a deschide o filă nouă în browser.

Nu-mi venea să cred că mă gândeam să fac ceea ce aveam de gând să fac. Era atât de neverosimil, atât de ieşit din comun, încât mă simţeam de parcă altcineva îmi pilota mişcările în timp ce navigam pe un site cunoscut.

Dar, la naiba, îmi voiam soţia înapoi, iar dacă asta însemna să iau măsuri drastice, atunci aşa să fie.

Pentru prima dată în viaţa mea, nu m-am gândit prea mult la faptul că nu am mai lipsit niciodată de la nicio şedinţă de lucru. Pur şi simplu am făcut clic pe butonul albastru, am introdus detaliile de plată şi am cumpărat un bilet dus către

Brazilia.

CAPITOLUL
17

„DACĂ MURIM AICI, DAU VINA PE TINE!” Valul care se apropia s-a prăbuşit peste mine şi mi-a înghiţit ultimul cuvânt. Lumea a amuţit şi, pentru o clipă nesfârşită, am rămas suspendat sub apă.

Apoi am ieşit la suprafaţă, bolborosind, în hohotele de râs ale lui Marcelo.

Alessandra

„Nu mai ai antrenament, *irmă.”* S-a întins pe placă, cu faţa strălucind de tachinări frăţeşti. „Obişnuiai să mă surfezi mai bine decât mine.”

„Asta a fost cu *anim* urmă.” Am tras un plămân de aer dulce, corpul mă durea de la forţa cu care m-am şters. „Manhattanul nu e chiar cunoscut pentru valurile sale.”

în ciuda umilinţei de a o mânca în faţa tuturor pe plajă, sângele meu zumzăia de adrenalină. Apa, soarele, aerul sărat... era bine să fiu acasă.

Deşi Marcelo şi cu mine am crescut în New York, unde mama noastră a trăit în cea mai mare parte a carierei sale de modeling, în copilărie ne-am petrecut fiecare vară şi vacanţă în Brazilia. Abia după ce m-am căsătorit, călătoriile mele s-au diminuat la o dată pe an.

Cu toate acestea, am considerat întotdeauna Brazilia a doua mea casă şi mă bucur că mi-am convins fratele să mi se alăture în Buzios pentru o vacanţă de ultim moment, dar mult aşteptată de fraţi.Ajunsesem miercurişi ne-am petrecut ultimele două zile mâncând, înotând şi recuper New York-ul părea ca o lume îndepărtată.

Marcelo m-a observat, amuzamentul său dispărând în ceva mai blând. „Pari mult mai fericit decât atunci când ai aterizat. Vacanţa ţi-a făcut bine.”

„Da.” Mi-am alunecat degetele prin apă, privind lumina soarelui cum scânteiază la suprafaţă. „Ar fi trebuit să fac asta cu mult timp în urmă.”

Nu ştiam de ce simţeam că nu pot merge în vizită fără Dominic. Dumnezeu ştia că a făcut destule excursii fără mine. Poate că dacă aş fi avut, aş fi dobândit claritatea de a vorbi mai devreme.

Ar fi fost altfel lucrurile dacă aş fi pus piciorul în prag de prima dată când Dominic a lipsit de la o întâlnire importantă? Poate că da. Dar nu puteam schimba trecutul, aşa că nu avea rost să mă gândesc la ce-ar fi fost dacă.

„Poate”, a spus Marcelo. „Păreai trist în ultimele dăţi când am vorbit la telefon.”

Felul în care sunasem nu se comparase cu tristeţea pe care o simţeam, dar am păstrat asta pentru mine. „Este o perioadă de adaptare, motiv pentru care mă aflu aici. Mă adaptez.”

A funcţionat. într-un fel. Mă gândeam la Dominic doar de o duzină de ori pe zi de când ajunsesem, în loc de două-trei duzini de obicei.

Paşi mărunţi.

„Hmm.” Fratele meu nu părea convins. „Şi ce se întâmplă când te duci acasă?”.

„Voi trece peste acest pod când voi ajunge acolo.”

Nu-mi rezervasem încă zborul de întoarcere la New York. Din fericire, sărbătorile care se apropiau au însemnat că lucrările de construcţie la magazin au încetinit, iar magazinul online a fost pus în pauză. Isabella se oferise să supravegheze lucrurile cât timp eram plecată. Lucrase pentru Floria Designs înainte de a fi publicată şi încă mă mai ajuta ocazional când aveam nevoie de o mână de ajutor. Era una dintre puţinele persoane în care aveam încredere să se ocupe de antreprenori în absenţa mea.

„Nu vreau să insist, dar trebuie să discutăm cândva despre elefantul din cameră”, a spus Marcelo cu blândeţe. „Când ai vorbit ultima dată cu Dominic?”.

Am tresărit la menţionarea numelui său. Eu şi fratele meu evitasem subiectul divorţului meu ca pe ciumă de când ajunsesem, dar avea dreptate. Trebuia să vorbim despre asta şi cred că aşteptase momentul potrivit pentru a aduce subiectul în discuţie – adică un moment în care să ne relaxăm în public, astfel încât să nu mă pot închide în cameră sau să folosesc activităţile noastre ca o deviere.

„Săptămâna trecută”, am recunoscut. „înainte să te sun. Eram la acelaşi restaurant, iar el m-a văzut pe o... m-a văzut când luam cina cu un prieten.” I-am întors privirea scrutătoare a lui Marcelo cu o privire ezitantă a mea. „îmi pare rău. Ştiu că sunteţi apropiaţi.”

Marcelo şi Dominic s-au înţeles imediat, pe de o parte pentru că au avut lupte similare cu dislexia în copilărie şi pe de altă parte pentru că fratele meu, care era foarte sociabil, ar fi putut fermeca o piatră dacă ar fi avut nevoie.

îl protejam pe Marcelo, care fusese agresat fără încetare în anii tinereţii sale, şi, deşi îl iubisem deja pe Dominic când se cunoscuseră, prietenia lor uşoară mă făcuse să mă îndrăgostesc şi mai tare.

„Nu vă cereţi scuze. E relaţia *ta”,* a spus Marcelo, vocea lui mai domolindu-se. „Mi-a plăcut mult de Dom, dar nu vom fi niciodată la fel de apropiaţi ca noi doi.

Tu eşti sora mea. Te voi susţine întotdeauna.”

Mi s-a format un nod în gât. „Nu deveni sentimentală cu mine, Marcy. Tot e rândul tău să duci gunoiul în seara asta.”

Râsul lui a revenit rapid. „Bine. Ar fi trebuit să ştiu că a te linguşi nu va funcţiona”, a tachinat el. „Dar, serios, nu-ţi face griji pentru mine. Fă ce e bine pentru tine, iar asta...” Şi -a plimbat braţul pe plajă. „Asta e bine pentru tine. Ai sărit direct de la a avea grijă de mine la căsătoria ta. Este timpul să te bucuri de viaţă fără să-ţi faci griji pentru alţii.”

„Nu m-a deranjat să am grijă de tine.”

„Ştiu. Dar asta nu face ca ceea ce am spus să fie mai puţin adevărat.chiulit de la propria excursie pentru a mă ajuta să învăţ pentru un *test de engleză.* Ţi-ai petrecut viaţa trăind pentru alţii. Acum poţi în sfârşit să trăieşti pentru tine.”

Mă uitam la ceilalţi participanţi la plajă cum se bălăceau în jurul nostru, în timp ce cuvintele lui Marceloîmi răsunau în minte.

Nu mă gândisem niciodată la asta, dar avea dreptate. Mama noastră şi-a petrecut copilăria muncind, petrecând şi întâlnindu-se cu bărbaţi din ce în ce mai bogaţi, dar dubioşi. Eu am fost rezultatul unei aventuri de o noapte cu cineva cu care era prea beată ca să-şi mai amintească; Marcelo era fiul unui om de afaceri brazilian căsătorit care o ameninţase pe mama noastră cu răni corporale dacă ar fi spus vreodată despre aventura lor.

Eram fraţi vitregi, dar, în ciuda faptului că ne născusem la numai doi ani diferenţă, m- am comportat mai mult ca mama lui decât ca sora lui până când am devenit amândoi adulţi. Nu mă puteam baza pe mama noastră reală pentru a-l educa cum trebuie, aşa că am făcut-o singură.

Poate că de aceea am alunecat atât de uşor în rolul de soţie a lui Dominic. Eram obişnuită să fiu suportul şi nu vedeta în viaţa mea.

Am încercat să schimb acest lucru cu Floria Designs şi cu divorţul meu, dar toate schimbările mari necesită timp.

„Destul cu chestiile sentimentale.” Mi-am înghiţit emoţia care îmi înghesuia gâtul şi am dat din cap spre orizont. „Vrei să vorbim despre viaţă? Vorbeşte despre valul acela uriaş care vine spre noi.”

Marcelo a înjurat şi, în curând, toate gândurile despre Dominic, mamele neglijente şi taţii absenţi s-au înecat sub euforia *vieţii.* New York-ul ar fi fost mereu acolo; acest moment nu.

După ce ne-am săturat de surfing, ne-am retras pe nisip pentru a face plajă şi a bea ceva. Am mai stat pe plajă încă două ore, până când ora de aur a pictat cerul cu portocale şi galbene, iar oboseala mi-a tras de pleoape.

„Cred că e timpul să încheiem ziua.” Un căscat i-a despicat faţa lui Marcelo. „Vom repeta mâine. Sau nu. S-ar putea să leşin şi să dorm.”

„Nu dormi. Suntem în vacanţă.” Ne-am împachetat prosoapele în timp ce el s-a ocupat de răcitor.

„Scopul vacanţei nu este să dormi?”, a bombănit el, părând din nou un preadolescent.

„Nu când eşti cu mine.”

„Bine.” Marcelo şi-a dat ochii peste cap. „Scoate fata dintr-o relaţie şi dintr-o dată devine o petrecăreaţă.”

„Hei, mă redescopăr, bine? E ca şi „*Mănâncă, roagă-te, iubeşte”,* dar fără rugăciune sau dragoste.”

Asta mi-a adus un pufnit zgomotos.

Am aruncat o privire la un cuplu care se săruta lângă ţărm, în drumul nostru spre vilă. Părul roşcat al femeii strălucea ca focul în lumina apusului de soare, iar tipul avea constituţia slabă şi musculoasă a unui atlet sau a unui pasionat de activităţi în aer liber.

L-am privit cum a rupt sărutul la jumătatea drumului, şi-a aruncat prietena peste umăr şi s-a adâncit în ocean cu o uşurinţă admirabilă.

„Josh, să nu îndrăzneşti! 0 să te omor!”, a strigat ea cu o secundă înainte ca el să o arunce în apă. Ea l-a apucat în ultimul moment şi el a căzut cu ea, râsetele şi înjurăturile lor răsunând pe plaja goală.

Un zâmbet melancolic a împins prin durerea din pieptul meu. Doamne, ce dor îmi era de acele zile ameţitoare ale dragostei tinere. Aveam doar treizeci şi unu de ani, dar mă simţeam ca şi cum aş fi trăit o viaţă întreagă în materie de relaţii. Sătulă, uzată, cu inima frântă. Ce premiu după zece ani.

Oricine ar fi fost cuplul, speram să aibă un final mai fericit decât mine.

Marcelo şi cu mine am ajuns pe strada noastră chiar când amurgul setopea în amurg.Mama noastră deţinea o casă de vacanţă în Buzios, pe lângă apartamentul ei din Rio, unde se mutase după ce se retrăsesede la modeling, dar folosea rar vila Eram convinsă că uitase de existenţa ei.

„Ce avem la cină?” Am întrebat. Marcelo şi cu mine am subzistat cu alcool şi gustări toată ziua şi, din moment ce abilităţile mele de a găti erau sub aşteptări, în cel mai bun caz, el se ocupa de mâncare, în timp ce eu mă ocupam de curăţenie.

„Feijoada”, a spus el, numind o tocană tradiţională de fasole neagră şi carne de porc. „Sunt prea obosit ca să vin cu ceva mai creativ”.

Deoarece era un fel de mâncare greu, majoritatea oamenilor îl mâncau la prânz, nu la cină, dar nu aş fi refuzat niciodată feijoada fratelui meu, indiferent de momentul zilei.

„Ei bine, ştii că nu voi refuza niciodată...” Fraza mea s-a întrerupt când un taxi a oprit la câţiva metri de noi. Un bărbat a coborât de pe bancheta din spate şi şi-a recuperat valiza din portbagaj.

Era prea întuneric pentru a-i vedea clar faţa, dar înălţimea şi constituţia îi păreau alarmant de familiare.

Opriţi. Nu e el. Eşti în Brazilia, pentru numele lui Dumnezeu. Nu în New York.

Marcelo a întredeschis ochii spre seară. „Mi se pare mie sau seamănă foarte mult cu Dominic?”

Sudoarea mi-a acoperit palmele. *Respiră.* „Nu fi ridicol. Nu orice înalt...” M-am întrerupt când taxiul s-a îndepărtat şi farurile sale au pus în evidenţă chipul bărbatului.

Ochi albaştri. Faţă cizelată. 0 expresie dezinvoltă în timp ce se apropia de noi, de parcă nu ar fi apărut de nicăieri în nenorocitul de Buzios purtând... erau *pantaloni scurţi?* Nu-I mai văzusem pe Dominic în ceva mai casual decât un tricou şi blugi de ani de zile, şi chiar şi asta era rar.

„Bună.” S-a oprit în faţa noastră, părând relaxat şi devastator de chipeş. „Frumoasă
noapte, nu-i aşa?”

„Ce faci aici?” Nu se poate întâmpla aşa ceva. Cred că am halucinaţii după ce am făcut insolaţieîn ziua de plajă. „Mă *urmăreşti*?”

„Sunt în vacanţă”, a spus Dominic cu calm. „Am întârziat mult timp pentru o pauză şi, din moment ce este Ziua Recunoştinţei, m-am gândit să mă duc undeva însorit. New York-ul este destul de mizerabil săptămâna asta.”

„Ziua Recunoştinţei a fost acum două zile.”

„Da, dar este încă *weekendul de* Ziua Recunoştinţei.” Zâmbetul lui, deşi scurt, m-a lovit mai tare decât aş fi vrut să recunosc. „Contează.”

Mi-am încrucişat braţele, recunoscător pentru orice barieră care ne despărţea. „Şi din toate locurile din lume, *s-a întâmplat să* vapetreceţi vacanţa aici?”

0 ridicare din umeri. „Iubesc Brazilia.” Răspunsul său simplu nu a ascuns intimitatea înţelesului său.

Iubesc Brazilia. Te iubesc pe tine.

Cuvintele nespuse m-au învăluit, ţinându-mă captivă suficient de mult timp pentru ca Marcelo să-şi dreagă gâtul. Cu voce tare.

M-am speriat şi mi-am smuls ochii de la Dominic. Uitasem că fratele meu era acolo.

„Deci, uh, unde stai?” Privirea lui a sărit între mine şi fostul său cumnat.

De data aceasta, zâmbetul lui Dominic conţinea o urmă de dibăcie. „La Villa Luz.”

Vila Luz a aparţinut unei persoane din lumea mondenă braziliană, care o închiria ocazional oaspeţilor VIP atunci când nu o folosea. Era renumită pentru că era mare, somptuoasă şi decorată ca la carte.

De asemenea, era situată chiar lângă propria noastră vilă.

Alessandra

CAPITOLUL 22

„PARE SINGUR.”

Alessandra

„Asta nu e treaba noastră.” M-am holbat la băutura mea şl m-am forţat să nu mă uit la uşa de alături. „A ales să plece într-o vacanţă solo.”

Marcelo şi cu mine beam caipirinhas de casă pe terasa de pe acoperiş în timp ce feijoada se gătea. Nu ar fi trebuit să mai ingerez alcool după ziua noastră de plajă îmbătătoare, dar aveam nevoie să mă liniştesc după întâlnirea cu Dominic.

„Adevărat”, a spus Marcelo. „Totuşi, e cam trist.”

Curiozitatea s-a jucat de-a războiul cu instinctele mele bune. Primul a învins şi am aruncat o privire în dreapta mea, unde Dominic stătea lângă piscină. Garduri de doi metri ne despărţeau vilele, dar punctul meu de vedere înalt îmi dădea o vedere directă asupra curţii lui.

Se uita pe telefon şi mânca cel mai trist sandviş pe care îl văzusem vreodată. Luminile felinarelor se legănau în copaci, aruncând o strălucire blândă peste trăsăturile sale.

0 parte cinică din mine se întreba dacă nu cumva mânca lângă piscină pentru că ne auzise pe acoperiş şi voia să ne câştige simpatia. Partea empatică din mine nu s-a putut abţine să nu simtă un junghi în piept.

Marcelo avea dreptate. *Chiar* părea singur.

Fratele meu mi-a urmat privirea. „Oraşul pare mult mai mic, nu-i aşa?”

„Este destul de mare. El îşi face treaba lui, noi ne-o facem pe a noastră.” Mi-am ţinut vocea scăzută, dar Dominic şi-a ridicat privirea exact în acel moment, ca şi cum m-ar fi auzit. Ochii noştri s-au fixat, iar un fior de electricitate mi-a trecut pe sub piele.

Mi-am smuls privirea înainte ca aceasta să se intensifice în ceva mai periculos.

„Îţi pare rău pentru el, nu-i aşa?” Am spus când Marcelo s-a încruntat. „Ce s-a întâmplat cu faptul că mă apăra mereu?” Glumeam doar pe jumătate.

Fratele meu îi datora multe lui Dominic, care îi obţinuse primul său loc de muncă ca bucătar junior într-unul dintre restaurantele familiei Laurents, înainte de a ajunge la rolul său actual de bucătar secundar executiv. Nu mă aşteptam să îl evite doar pentru că eram divorţaţi, dar slăbiciunea lui evidentă pentru Dominic m-a neliniştit pur şi simplu pentru că mă vedeam alunecând spre aceleaşi sentimente.

Eram prea sensibilă la părerile celorlalţi. Nu am vrut să fiu, dar nu m-am putut abţine.

„Este încă adevărat, dar îmi pare rău şi pentru el”, a spus Marcelo. „Amândoi ştim de ce se află aici şi nu este în vacanţă”. A dat din cap către bărbatul în cauză. „Când a fost ultima dată când Dominic şi-a luat de *bunăvoie* concediu de la serviciu?”.

Niciodată. Chiar şi atunci când eram căsătoriţi, a trebuit să îl oblig să rămână în Brazilia mai mult de câteva zile între Crăciun şi Anul Nou.

Brusc mi-am dat seama cât de importantă era apariţia lui. Nu era o noapte liberă sau o întâlnire reprogramată; părăsise biroul, zburase pe un alt continent şi, judecând după cât de confortabil se simţea la Villa Luz, intenţiona să rămână o vreme.

Stomacul mi s-a răsucit în noduri.M;-/ *lăsa să te păcălească.* Dominic ar face orice ca să câştige, dar premiul nu contează decât înainte de a-l obţine.

„Haide”, am spus, ocolind întrebarea lui Marcelo. „Mâncarea va fi gata în curând, iar eu trebuie să fac un duş.”

„Ai făcut duş acum o oră.”

„Trebuie să fac din nou duş”, am minţit. „Umiditatea e mortală.”

Marcelo mi-a strecurat o privire complice, dar nu m-a contrazis. în timp ce el a verificat feijoada, eu m-am clătit cu jumătate de gură, lăsând apa fierbinte să-mi spele simpatia persistentă pentru Dominic.

Până când m-am şters cu prosopul şi am intrat în sufragerie, Marcelo punea deja masa.

„Poftim. Te ajut eu.” Am luat farfuriile de la el. „De ce te uiţi aşa la mine? Nu mi-a luat *atât de* mult timp de data asta.”

întotdeauna mă tachina pentru duşurile mele lungi, dar am stat acolo cel mult 30 de minute.

„Ştiu.” S-a scărpinat la ceafă, cu o expresie în egală măsură speriată şi îngrijorată. „Deci, uite care-i treaba. în timp ce tu erai...”

Cineva a venit în spatele lui şi l-a întrerupt. „Unde ţi-ai pus paharele de cocktail? Nu văd...” Dominic s-a oprit brusc când m-a observat. Se schimbase într-o cămaşă şi pantaloni de in şi ţinea o sticlă de cachaga într-o mână şi telefonul în cealaltă.

Căldura mi-a cuprins pielea, ştergând efectele duşului. Exista un singur motiv pentru care ar fi fost în casa noastră, ţinând în mână acea sticlă şi căutând

paharele *noastre* de cocktail.

Marcelo îl invitase la cină.

Uitaţi de vacanţele între fraţi. Mâine, voi fi singurul copil, pentru că îmi voi *ucide* fratele.

Fratele meu, care în curând va muri, şi-a curăţat gâtul. „Dominic a venit şi a întrebat dacă poate împrumuta nişte zahăr.pareLuz nu a aprovizionat casa cu condimente, iar magazinul din oraş este închis, aşa că l-am întrebat dacă nu vrea să ni se alăture în schimb Oricum am făcut prea multă mâncare”.

„Dacă nu te simţi bine, pot să plec”, a spus Dominic când am rămas tăcut. „Oricum, nu mi-e aşa de foame. Am mâncat un sandviş.”

„E în regulă.” Am forţat un zâmbet. Refuzam să-l las să vadă cât de mult mă afecta.

A mai trecut o clipă stânjenitoare până când Marcelo şi-a curăţat din nou gâtul. „Paharele sunt în dulapul de jos, al doilea din stânga. Uşor de ratat dacă nu-l cauţi.”

Dominic a dat din cap şi a dispărut din nou în bucătărie. în clipa în care a dispărut din raza vizuală, m-am uitat fix la Marcelo, care s-a dat înapoi cu mâinile în aer.

„La *ce te-ai gândit?'* Am strigat în şoaptă. „împrumutând zahăr? Serios? Te-ai lăsat păcălită?”

„M-am panicat, bine?”, a şuierat el înapoi. „Ce ar fi trebuit să fac? Să-l întorc pe bietul om?”

*„Da.”*Am fluturat o mână în direcţia generală a bucătăriei. „L-ai invitat pe fostul meu soţ la cină! Am divorţat acum două luni, iar el *m-a urmat în Brazilia'.''.*

„Ştii că nu mă descurc bine cu presiunea interpersonală! A mirosit feijoada şi... la naiba, vine.”

Am tăcut din nou când Dominic s-a întors cu paharele de cocktail. A ridicat o sprânceană când am luat unul şi mi-am făcut încă o caipirinha grăbită înainte să ne aşezăm, dar s-a abţinut cu înţelepciune să spună ceva.

Cina a fost, aşa cum era de aşteptat, liniştită şi monotonă. Marcelo a purtat conversaţia în timp ce Dominic şi cu mine am mâncat în tăcere. Mă simţeam ca şi cum aş fi trăit un film absurd despre căsătorie şi divorţ. Totul, de la locaţie, la prezenţa lui Dominic şi până la muzica pe care Marcelo a pus-o pentru „îmbunătăţirea atmosferei”, părea suprarealist.

Asta nu poate fi viaţa mea acum.

„Cum merge magazinul tău?” a întrebat Marcelo după ce a terminat de divagat despre ultimul meci de fotbal din Brazilia, sau fotbal, cum i se spunea peste tot în afară de SUA. „Totul este în grafic pentru marea deschidere din noul an?”

„Da.” Mi-am lovit cu degetele de masa de stejar, ca să nu-i port ghinion. „Nu am primit niciun mesaj de urgenţă de la Isabella, aşa că presupun că magazinul

nu a luat foc.”

„Ai spus odată că nu vei deschide niciodată un magazin fizic.” Observaţia tăcută a lui Dominic mi-a făcut umerii să se încordeze. „Ai spus că ar fi prea stresant.”

„Asta a fost în facultate.” Nu mi-am ridicat privirea de la mâncare. „S-au schimbat multe de atunci.”

M-am specializat în afaceri la Thayer, dar m-am axat pe comerţul electronic. în loc să-mi înfiinţez propria companie după absolvire, aşa cum plănuisem iniţial, l-am ajutat pe Dominic să o construiască pe a lui. Cu toate acestea, am făcut un pas înapoi după ce a angajat o echipă permanentă, iar peisajul comerţului cu amănuntul s-a schimbat atât de mult de la facultate încât crearea Floria Designs a fost ca şi cum aş fi pornit de la zero. Majoritatea lucrurilor pe care le învăţasem la şcoală erau depăşite, iar ultimii doi ani fuseseră un proces de învăţare fără sfârşit.

Deschiderea unui magazin fizic m-a speriat de moarte, dar aveam nevoie de ceva solid. Ceva la care să mă pot uita, pe care să îl pot atinge şi pe care să îl pot numi al meu, care să dovedească fără îndoială că mai există încă ceva luptă în mine.

„Dar tu?” a întrebat Marcelo când Dominic a rămas tăcut după răspunsul meu. „Cum e... la muncă?”

„Este în regulă. Pieţele se schimbă, dar nu şi Wall Street.”

0 altă tăcere lungă.

„Cât timp rămâneţi în Brazilia?” Fratele meu a mai făcut o încercare curajoasă de conversaţie.

„Nu sunt sigur.” Dominic a luat o înghiţitură întâmplătoare din băutura sa. „Nu am cumpărat un bilet de întoarcere.”

Aproape că m-am înecat cu o gură de fasole şi carne de porc. Vizavi de mine, maxilarul lui Marcelo s-a desfăcut, dezvăluind o bucată de carne pe jumătate mestecată. Era ceva profund neplăcut şi ceva pentru care ar fi făcut pe altcineva să se certe, dar mărturisirea lui Dominic ne-a luat pe amândoi prin surprindere.

Faptul că a zburat în Brazilia a fost destul de şocant. Să zboare aici fără o dată de întoarcere a fost atât de de neconceput, încât aproape că am încercat să verific dacă nu cumva suferă de febră mare sau de un transplant de personalitate.

„Cum?” Marcelo şi-a găsit în sfârşit cuvintele. „Cum rămâne cu munca?”

Dominic a aruncat o privire spre mine. M-am uitat în jos şi m-am prefăcut că mâncarea mea era cel mai fascinant lucru pe care îl văzusem vreodată, în timp ce respiraţia mi s-a oprit în aşteptarea răspunsului său.

„Munca va fi întotdeauna acolo”, a spus el. „Alte lucruri nu vor fi.”

Nimeni nu a mai vorbit până la sfârşitul mesei.

După cină, Marcelo s-a scuzat să spele vasele, deşi era rândul meu să fac curat. Mi-a ignorat privirea de moarte în timp ce se grăbea să intre în bucătărie cu

un braţ plin de farfurii şi tacâmuri, lăsându-ne pe mine şi pe Dominic singuri în sufragerie. Ne-am privit unul pe celălalt, ţinuţi captivi de incertitudine. Era o nouă dinamică pentru noi şi nu ştiam cum să o gestionez.

Dominic a fost multe lucruri – nemilos, irascibil, ambiţios – dar niciodată nu a fost nesigur. Din ziua în care ne-am cunoscut, a fost o forţă a scopului, propulsat de obiective şi ambiţii unice. Absolvent. Să-şi înfiinţeze propria companie. Să devină atât de bogat şi de reuşit încât să reducă la tăcere toate persoanele care se îndoiseră vreodată de el.

Chiar şi în calitate de student falit, Dominic emana o asemenea încredere în sine, încât nu puteai să nu te uiţi la el şi să vezi în el pe cineva destinat să realizeze tot ceea ce îşi propunea. Succesul era adevăratul său nord, dar acum părea pierdut, ca şi cum ar fi fost în derivă pe mare, fără busolă.

„Ále...”

„Se face târziu. Ar trebui să mă duc la culcare.”ridicat în picioare, cu inima zvâcninddin motive pe care nu voiam să le examinez, dar nu am făcut nici doi paşi înainte ca o mână să se închidă în jurul încheieturii mele

„Te rog.”

Cruditatea acelui simplu cuvânt a dizolvat o parte din voinţa mea. M-am oprit şi m- am întors cu faţa la el, urând modul în care atingerea lui îmi trimitea fluturi în stomac şi modul în care vocea lui îmi făcea inima să bată doar puţin mai repede. Mi-aş fi dorit să pot să semnez că-mi pot da la o parte sentimentele la fel de uşor cum făcusem cu căsătoria noastră legală, dar relaţia noastră pe hârtie era cu mult diferită de realitate.

„Nu ar trebui să fii aici.” Un amestec ciudat de oboseală şi adrenalină îmi curgea prin vene. „Asta nu este sănătos pentru niciunul dintre noi. Tocmai am divorţat. Nu putem merge mai departe dacă insişti să mă urmăreşti peste tot.”

Ochii lui Dominic pâlpâiau sub lumini. „Asta e chestia”, a spus el încet. „Nu se poate merge mai departe. Nu şi pentru mine.”

întregul meu corp s-a încordat, dar nici un fel de întărire nu a putut atenua impactul cuvintelor sale.

„Nu ai încercat.”

„Vrei să încerc?”

Da. Poate că da. în cele din urmă. Am îndepărtat cu privirea imaginea lui Dominic participând la vreo gală de lux cu o blondă fermecătoare la braţ sau, mai rău, îmbrăţişându-se lângă ea pe canapea. Erau momentele intime la care tânjeam şi invidiam feliile de viaţă pe care le va împărţi în cele din urmă cu altcineva.

Nu vă gândiţi la asta. Asta e ceea ce ţi-ai dorit. îţi aminteşti?

„Aţi semnat actele.” M-am eliberat din strânsoarea lui. Amprenta atingerii lui mă ardea şi mi-a fost nevoie de toată voinţa pentru a nu-mi atinge încheietura mâinii.

„Am semnat actele pentru că m-ai rugat tu, nu pentru că aşa am vrut eu."

„Şi totuşi eşti aici împotriva dorinţei mele."

Un mic zâmbet i-a atins buzele, în timp ce ochii îi rămâneau solemni.Nu mi-ai spus niciodată *cănu* mă vrei aici, aşa că, din punct de vedere tehnic, nu merg împotriva dorinţei tale."

Am suspinat, epuizarea depăşind adrenalina. „Ce vrei, Dominic?"

„Te vreau înapoi."

Pulsul meu a crescut. Slavă Domnului că nu mă mai ţinea în braţe, altfel ar fi simţit exact momentul în care vorbele lui s-au întipărit.

„Nu mă poţi avea înapoi." Poate că dacă aş fi spus-o de destule ori, ar fi crezut-o şi nu aş mai fi simţit această durere surdă în spatele cutiei toracice.

„Ştiu."

„Atunci ce..."

„Mai exact, vreau un nou început pentru noi." Dominic nu şi-a luat ochii de la ai mei. „Ai spus că nu ne mai cunoaştem şi ai avut dreptate. Ai spus că te-am neglijat şi că te- am luat de bună în timpul căsniciei noastre, şi ai avut dreptate. Mi-am pierdut perspectiva asupra a ceea ce era cel mai important. Nu pot schimba ceea ce am făcut în trecut, dar pot face lucrurile diferit în viitor. Dă-mi o şansă să ţi-o dovedesc."

„Cum?" întrebarea a răzbătut în şoaptă. Nu m-am putut abţine. Eram prea curios, prea captivat de onestitatea intimă reflectată pe chipul lui. Era onestitatea care lipsea din relaţia noastră de ani de zile, iar în acel moment, el nu era Dominic Davenport, regele de pe Wall Street. Era pur şi simplu Dominic, băiatul frumos, deştept şi chinuit de care mă îndrăgostisem cu atâtea luni în urmă.

„Prin faptul că nu m-ai îndepărtat." Gâtul lui s-a îndoit. „Asta e tot ce-ţi cer. 0 şansă pentru noi să vorbim şi să ne cunoaştem aşa cum suntem acum. Vreau să ştiu ce te face să râzi, ce te face să plângi, cum arată visele tale când dormi şi ce te ţine treaz când nu poţi. Voi petrece oricâte vieţi ar fi nevoie pentru a redescoperi aceste părţi din tine, pentru că tu eşti pentru mine. în fiecare iteraţie a fiecărei vieţi. Poate că lucrurile s- au schimbat de când ne-am căsătorit, dar tu şi cu mine? Noi am fost întotdeauna meniţi pentru totdeauna."

Dominic

¿ML

văzând-o pe ALESSANDRA şi neputând să o ţină în braţe era un fel special de tortură. Trecuseră două zile, treisprezece ore şi treizeci şi trei de minute de la cina noastră împreună, iar de atunci îmi petrecusem fiecare clipă de veghe retrăgând-o. Era chiar alături, dar îmi era teamă că, dacă nu mi-o întipăream în minte suficient de adânc, mi-ar fi alunecat ca nişte boabe de nisip printre degete.

Din fericire, Buzios era un oraş mic şi ne întâlneam peste tot. Pe plajă. Pe faleză. La supermarket, la cumpărături de fructe şi legume. Din nefericire, interacţiunile noastre în aceste locuri au fost, în cel mai bun caz, limitate.

Alessandra era încă neîncrezătoare faţă de mine. Răspunsul ei la rugămintea mea de luni seară fusese un simplu „Trebuie să plec" şi se uita la mine de parcă aş fi fost o cobră care aştepta să lovească de fiecare dată când mă vedea. Mă făcea să mă simt ca naiba, pentru că ştiam că avea tot dreptul să nu mă creadă, dar, în acelaşi timp, îmi plăcea să o privesc în momentele rapide înainte de a-şi da seama că eram acolo. Străfulgerarea zâmbetului ei, strălucirea feţei ei, acel *ceva de* neatins, intangibil, care îmi amintea de fata care mă luase sub aripa ei la Thayer şi care nu mă lăsase să plec până când nu am putut zbura pe cont propriu.

„Poftiţi cafeaua. Neagră, fără zahăr sau frişcă. Aşa cum îţi place ţie, indiferent de motiv." Alessandra a fost prima persoană pe care am văzut-o când am ieşit din sala de clasă a profesoarei Ruth. Mi-a întins ceaşca de carton, cu o expresie amestecată de anticipare şi nelinişte. „Deci, cum a mers?"

„Bine." Am luat o înghiţitură, savurând amărăciunea la care ea strâmbă mereu din

nas. „Profesoara Ruth nu ne-a întemniţat până când nu am putut recita din memorie întreaga operă a iui Shakespeare, ceea ce eu consider că este o victorie.”

„Ha ha ha. Foarte amuzant.” M-a fixat cu o privire caraghioasă, chiar dacă îi tremura gura. „Vorbesc despre examenul tău final, deşteptule. Ai... ai trecut?”

Alessandra părea atât de nervoasă, încât am renunţat ia planul meu iniţial de a mai trage de timp şi de a mă juca cu ea încă un pic.

„Şaptezeci şi opt.” Nu mi-am putut opri răspândirea lentă a unui zâmbet. „Am trecut.” Nu era cea mai bună notă din clasă, dar, la naiba, era cu mult mai bună decât cea pe care o luasem ultima dată când am făcut comp. engleză. Mulţumită Alexandrei, mă descurcasem destul de bine la examenele intermediare şi aveam nevoie de cel puţin şaptezeci şi cinci ia examenul final ca să trec clasa.

„Ai trecut? Oh, Doamne, ai trecut!” Alessandra a ţipat şi şi-a aruncat braţele în jurul meu, aproape că m-a doborât. Am aruncat în grabă cafeaua într-un coş de gunoi din apropiere, înainte de a o vărsa peste amândoi. „Ai reuşit! Nu m-am îndoit de tine nici măcar o secundă”.

„De aceea arătai de parcă îţi venea să vomiţi când m-ai întrebat cum m-am descurcat, nu?”.

„Ei bine, reputaţia mea ca meditator era în joc. Nu puteam să-mi stric rata de succes de sută la sută, ştii.” S-a tras înapoi, cu ochii strălucind de mândrie. Mi s-a strâns stomacul. Era singura persoană căreia îi păsa vreodată de realizările mele. La naiba, probabil că îi păsa mai mult decât mie, iar eu habar nu aveam cum să mă descurc cu aşa ceva. „Dar, serios, ştiam că poţi faceit Eşti unul dintre cei mai deştepţi oameni pe care îi cunosc, Dominic. Doar că o arăţi într-un mod diferit.”

Căldura mi-a pârjolit obrajii şi gâtul. „Mulţumesc.” Mi-am curăţat gâtul şi m-am desprins de ea. Alessandra se simţea alarmant de bine în braţele mele şi mă temeam că, dacă nu mă eliberam acum, nu o voi mai lăsa niciodată să plece. „Mă bucur că nu ai renunţat ia mine nici măcar atunci când m-am purtat ca un nemernic, pentru că nu aş fi reuşit fără tine.”

Sentimentul a ieşit mai uşor decât se aştepta. întotdeauna mi-a fost greu să spun mulţumesc, dar poate că asta se datora faptului că nimeni nu o meritase cu adevărat până acum.

Faţa Alessandrei s-a înmuiat. „Tu ai făcut asta, nu eu. Eu doar te-am îndrumat pe drum.”

„Bine.” Mi-am frecat mâna pe ceafă, căldura escaladând. „Ei bine, cred că asta este. Mulţumesc din nou pentru tot. Poate ne vedem la absolvire.”

Nu aveam niciun motiv să ne mai vedem. Cursurile mele din semestrul următor erau numai de finanţe şi economie, pe care le puteam trece cu ochii închişi şi, în ciuda numeroaselor noastre sesiuni de studiu până târziu în noapte, nu eram atât de naivă încât să cred că eram prieteni.

Alessandra a clipit, parcă luată prinsă cu garda jos de despărţirea mea bruscă.

„Oh. Adică, cu plăcere.” Şi-a ascuns o şuviţă de păr după ureche şi a aruncat o privire în jur la fluxul de elevi care trecea pe lângă noi. „Um, cred că ne vedem la absolvire atunci.”

Dacă nu aş fi ştiut mai bine, aş fi crezut că e dezamăgită.

„Corect. Ne mai vedem.” Am sunat ca un disc stricat. De ce nu puteam să găsesc mai multe cuvinte?

A ezitat ca şi cum ar fi aşteptat să spun altceva. Când nu am făcut-o, mi-a făcut un semn ciudat cu mâna şi s-a întors să plece.

inima îmi lovea cu piciorul în cutia toracică. Era la capătul coridorului.curând, se va pierde în mulţime şi cine ştia dacă noi ne vom mai vedea vreodată? De acord, Thayer era un campus mic şi aveam numărul ei de telefon, dar instinctul îmi spunea că lăsam ceva special să-mi scape printre degete dacă nu o opream chiar acum.

Aproape că nu o mai vedeam.

Panica m-a făcut să intru în acţiune. Am luat-o ta fugă şi am ajuns-o din urmă chiar când a cotit colţul. „Aşteaptă! Alessandra.”

S-a oprit, cu fruntea încruntată de confuzie ta faţa mea înroşită. „Ce s-a întâmplat?”

„Nimic. Adică...” Doar scuipă. „Când pleci acasă de sărbători?” Cursurile nu se terminau oficial până săptămâna viitoare, dar mulţi studenţi plecau acasă mai devreme dacă nu aveau examene obligatorii în persoană.

Perplexitatea ei a crescut vizibil. „Marţi. De ce?”

„Mă întrebam... adică...” La naiba. Am sunat ca un şcolar neexperimentat care-şi invită pentru prima dată iubita în oraş. Ce era în neregulă cu mine? „Vrei să luăm cina sâmbătă? Doar noi doi.”

Confuzia Alessandrei s-a topit, înlocuită cu un zâmbet tachinos şi familiar care mi-a făcut ritmul cardiac să treacă de la galop la galop. „Dominic Davenport, mă inviţi la o întâlnire?”

La naiba, dacă tot aveam de gând să o fac, puteam la fel de bine să merg până la capăt. Fără „dacă”, „şi”sau „dar”. „Da.”

Zâmbetul ei s-a lărgit. „în acest caz, mi-ar plăcea să iau cina cu tine.”

Amintirea primului nostru pas oficial spre întâlnire m-a distras suficient de mult încât aproape că am trecut pe lângă centrul de scufundări. M-am dat înapoi, încercând să mă scutur de junghiul din stomac.

Deşi am fost în Buzios pentru Alessandra, chiar aveam nevoie de o vacanţă. Nu puteam să mă pomenesc în oraş tot timpul; era prea patetic chiar şi pentru circumstanţele mele actuale.Participam laîntâlniri virtuale şi lucram dimineaţa devreme, dar aveam încredere în echipa mea pentru a face ca lucrurile să

funcţioneze cât timp eram plecat

Le-am dat liber de Ziua Recunoştinţei, dar a trebuit să-i pregătesc pentru absenţa mea prelungită din ziua următoare. A fost singurul motiv pentru care nu am zburat în Brazilia în aceeaşi dimineaţă cu Alessandra.

Problema era că nu mai plecasem niciodată într-o vacanţă solo. Acum, că eram aici, nu ştiam ce să fac, aşa că am rezervat fiecare activitate care părea interesantă. Azi scufundări astăzi, mâine un tur cu barca.

Şi dacă s-a întâmplat ca eu să mă fi înscris la acelaşi curs de scufundări ca şi Alessandra, după ce Marcelo a alunecat şi mi-a spus despre el în timpul întâlnirii noastre de ieri de la magazinul alimentar... ei bine, era un oraş mic. Erau opţiuni limitate.

M-am înregistrat la recepţie şi m-am alăturat grupului mic de scafandri începători din spate. Privirea mi-a sărit peste bărbatul cu părul argintiu, peste perechea de studente chicotind şi peste cuplul care şoptea cu furie unul altuia sub respiraţie. A aterizat pe o coadă de cal şatenă lucioasă de la marginea grupului... şi a rămas acolo.

Când fusese ultima dată când Alessandra îşi pusese părul în coadă de cal? Nu mi- am putut aminti. Era un detaliu atât de mărunt, dar era încă un semn al distanţei care ne despărţise de-a lungul anilor. Obişnuiam să jucăm tenis împreună; ea fusese cea care mă introdusese în acest sport, iar ea purta de fiecare dată aceeaşi coadă de cal şi aceeaşi ţinută complet albă.

Ea verifica ceva pe telefon, dar trebuie să fi simţit căldura privirii mele, pentru că şi-a ridicat privirea şi a îngheţat. Nu a rostit niciun cuvânt, dar nici nu era nevoie; expresia ei spunea totul.

„Lumea e mică." M-am oprit în faţa ei. „Bună dimineaţa, Alessandra."

„Bună dimineaţa." Nu mi-a răspuns la zâmbet. „Ce coincidenţă că ne-am înscris la *aceeaşi* excursie de scufundări *exact în acelaşi* timp."

„După cum am spus, e o lume mică", am trasat eu, ignorândtonuleiascuţit Privirea mea s-a plimbat pe curba umărului ei şi a urcat pe gât până la faţa ei. „Arăţi minunat."

Părul i se luminase într-un şaten sărutat de soare şi se bronzase sănătos de pe plajă. 0 mică constelaţie de pistrui se împrăştia pe nas şi pe obraji, atât de slabi încât ar fi fost de negăsit dacă nu aş fi fost atât de familiarizat cu trăsăturile ei încât până şi cea mai mică schimbare ieşea în evidenţă. Mai presus de toate, rigiditatea care o învăluise în New York se topise, dezvăluind o dezinvoltură relaxată care făcea mai mult decât ar fi putut face orice machiaj sau rochie elegantă.

Alessandra a fost întotdeauna uimitoare, dar aici strălucea într-un mod care m-a făcut să mă doară pieptul – în parte pentru că era atât de frumoasă, încât nu-mi venea să cred că era reală, şi în parte pentru că a fost nevoie să părăsească oraşul, să *mă* părăsească pe *mine, pentru a-şi* găsi din nou fericirea.

Dintre toate, asta m-a durut cel mai tare.

Regretul a format o stâncă zimţată în stomacul meu, iar emoţia a pâlpâit pe faţa ei înainte de a-şi întoarce privirea.

Abia atunci mi-am dat seama că restul grupului tăcuse. Bărbatul cu părul argintiu vorbea la telefon, dar studentele şi cuplul ne priveau cu un interes avid.

„Bom diaî' Instructorul nostru de scufundări a întrerupt tensiunea ciudată şi s-a apropiat de noi cu un zâmbet cu dinţi. Arăta ca unul dintre acei tineri de douăzeci şi ceva de ani care îşi petreceau zilele drogaţi sau făcând surf, ceea ce deja mă irita. Apoi, privirea lui a zăbovit asupra Alessandrei pentru o bătaie în plus, iar iritarea s-a aprins într -o posesivitate bruscă şi feroce. Mi-a fost nevoie de toată voinţa mea pentru a nu-i trage un pumn în faţă.

„Sunt Ignacio, instructorul vostru de scufundări de astăzi. Este cursul nostru pentru începători, aşa că va fi uşor şi plăcut.” A vorbit mai întâi în portugheză înainte de a traduce în engleză. Stătea mult prea al naibii de aproape de Alessandra, în timp ce trăncănea despre itinerariul nostru şi despre protocoalele de siguranţă. A făcut o glumă stupidă despre balene care a făcut-o să râdă, iar fantezia mea a evoluat de la a-l lovi cu pumnul până la a-i smulge limba.

După o veşnicie, ne-am îmbarcat în barcă şi ne-am îndreptat spre locul de scufundare. Poate că voi avea noroc şi Ignacio va cădea de pe o parte şi va fi mâncat de un rechin. S-au întâmplat şi lucruri mai ciudate.

„Eşti bine? Arăţi de parcă ai vrea să-l omori pe instructorul nostru”, a glumit Josh, jumătatea masculină a cuplului din grupul nostru. „Dacă vrei, aşteaptă până când ne întoarcem la mal. Lui Jules îi este frică de rechini”.

Ne-am prezentat mai devreme. Josh şi Jules, cuplul, erau un doctor şi un avocat din Washington, DC. Bărbatul mai în vârstă era un om de afaceri în vizită din Argentina, iar studenţii erau studenţi care îşi luau un weekend prelungit de la Universitatea din Sâo Paulo.

„Nu mi-e *frică de* ei.” Jules şi-a crestat bărbia. „Pur şi simplu nu am niciun interes să îi întâlnesc.”

„Nu asta ai spus când ne uitam la Săptămâna Rechinilor.”

„Scuză-mă că nu-mi plac creaturile cu atâţia dinţi. Cel puţin eu nu plâng după filmele Disney...”

Am ignorat cearta lor jucăuşă şi m-am concentrat pe Alessandra, care privea oceanul cu o expresie gânditoare.

„Nervos?” Am întrebat cu blândeţe. Se descurca foarte bine cu activităţile de la suprafaţă, cum ar fi înotul şi surfingul, dar era îngrozită de ideea de a merge sub ocean. Refuzase să facă scufundări în timpul lunii noastre de miere, motiv pentru care fusesem surprins când Marcelo îmi spusese planurile ei pentru acea zi.

„Voi fi bine. Am mai făcut scufundări înainte.” Nu şi-a întors privirea de la apă.

Un nou val de surpriză m-a străbătut. „Când?”

„Anul trecut, când am fost în Bahamas.”

Mi-am amintit vag de excursia ei cu fetele în Caraibe. Era acelaşi weekend în care eu zburasem la Londra pentru a încheia o afacere şi nu-mi aminteam să fi discutat vreodată despre călătoriile noastre după aceea. Eu nu o cerusem, ea nu se oferise.

Regretul s-a extins şi mi-a umplut plămânii.

„Cum a mers?” Trebuie să fi fost îngrozită.

Ruşinea m-a străbătut. Dacă nu aş fi fost atât de neatent în timpul căsniciei noastre, eu aş fi fost cel cu care ar fi făcut scufundări pentru prima dată. Aş fi ţinut-o de mână în timpul călătoriei cu barca, i-aş fi distras atenţia cu glume şi aş fi fost acolo.

Stătusem la altar şl jurasem să ne împărtăşim etapele importante împreună, dar câte am ratat de când am rostit acea promisiune?

Prea multe.

Alessandra a ridicat din umeri. „A mers suficient de bine încât să o fac din nou.”

„Bine.” Mi-am bătut degetele pe scaun. Nervii mi s-au răsucit în stomac; mă simţeam ca un boboc care încerca – şi nu reuşea – să vorbească cu cea mai populară fată din şcoală. „Ce te-a făcut să te hotărăşti să faci pasul cel mare? Fără joc de cuvinte.”

Oh, pentru numele lui Dumnezeu. Replica a fost atât de banală încât am vrut să o smulg înainte de a ieşi complet din gură, dar cel puţin a făcut-o să se uite la mine. 0 umbră de amuzament ¡-a traversat chipul şi am decis că îi voi spune oricâte glume de prost gust ar fi vrut dacă asta însemna că mă va privi cu altceva decât cu tristeţe sau suspiciune.

„Am vrut să încerc ceva nou”, a spus ea. „Era vorba de timp. în plus, am încetat de ceva vreme să mă mai tem de ocean. Nu plănuiesc să bat vreun record de scufundări, dar chestiile de bază... nu sunt atât de rele. Cu toţii trebuie să ne înfruntăm temerile până la urmă, nu?”.

Unele dintre ele. Alte temeri era mai bine să fie lăsate intacte.

„îmi pare rău că nu am fost acolo ca să văd”, am spus încet. Ar fi trebuit să fiu acolo. Ar fi trebuit să fiu în multe locuri şi cu multe ocazii de-a lungul anilor.

Gâtul meu se agita în acelaşi timp cu motorul din spatele nostru.

„Este în regulă. Eram obişnuită cu asta.” Tonul Alexandrei era realist, ceea ce a tăiat mai adânc decât dacă ar fi vorbit din furie.

Ura, aş putea lupta. Dar indiferenţa? Asta a fost sentinţa de moarte pentru orice relaţie.

Barca s-a oprit la locul de scufundare. Am încercat să vorbesc din nou cu Alessandra, dar fie nu m-a auzit, fie m-a ignorat în mod activ în timp ce ne pregăteam să intrăm în apă.

Frustrarea mi-a iritat pielea. Apele din jurul oraşului Buzios conţineau o viaţă

marină incredibilă, dar eram atât de concentrat asupra Alessandrei încât abia dacă eram atent la împrejurimile mele subacvatice.

Era greu de crezut că era aceeaşi femeie care îşi pierduse orice culoare când îi sugerasem să facă scufundări în timpul lunii noastre de miere în Jamaica. Acum, zăbovea lângă corali, se minuna de o broască ţestoasă de mare care trecea şi înota alături de un banc de peşti galbeni. Singurul moment în care s-a speriat a fost atunci când o anghilă i-a atins tibia, dar, în general, s-a descurcat cu atâta graţie încât nu m-am putut abţine să nu zâmbesc.

Nu-mi plăcea că ne despărţisem, dar îmi plăcea cât de mult se simţea mai în largul ei în legătură cu ceva care o îngrozise cândva. Eram al naibii de mândru.

întreaga excursie a durat patru ore, inclusiv transportul la şi de la centrul de scufundări. Când ne-am întors pe uscat, grupul era în egală măsură epuizat şi entuziasmat.

Omul de afaceri a plecat imediat, în timp ce elevii se înghesuiau în jurul telefoanelor lor, chicotind la pozele pe care le făcuseră. Cuplul, Josh şi Jules, a anunţat că vor bea ceva la un bar de pe plajă din apropiere şi că suntem liberi să ne alăturăm înainte de a se despărţi.

„Ţi-e foame?” Am întrebat, călcând în pas cu Alessandra în timp ce intram în clădirea principală. „Este un restaurant bun în josul străzii pentru prânz”.

Ea a clătinat din cap. „Mănânc acasă cu Marcelo.”

„De ce nu a fost şi el la scufundare?”

„S-a trezit târziu.”

„Tipic.” Alessandra era o persoană matinală, dar fratele ei era o bufniţă de noapte. Odată, ne vizitase la New York şi nu se trezise înainte de prânz în primele trei zile.

Am căzut în tăcere când am intrat în centrul de scufundări.

„Cum rămâne cu cina?” Am încercat din nou. „Pot să ne fac rost de o masă la noul restaurant de lângă plaja Tartaruga. Inclusiv Marcelo.” Restaurantul era rezervat în plin sezon, dar puteam să trag cu uşurinţă câteva sfori.

Alessandra se holba la podea. „Nu m-am hotărât încă. S-ar putea să mâncăm şi în seara asta.”

„Bine.” Mi-am frecat o mână peste faţă. „Ei bine, dacă te răzgândeşti, anunţă-mă. Ai numărul meu de telefon, sau poţi... Adică, sunt chiar alături.”

Căldura familiară a umilinţei s-a strecurat sub pielea mea.

Nu mă mai împiedicasem atât de tare în cuvinte de când profesorul meu de engleză din liceu obligase clasa să citească *Hamlet* cu voce tare, pe rând. îmi luase o eternitate să termin o propoziţie în timp ce toţi ceilalţi chicoteau în spatele mâinilor.

„Ştiu.” Vocea Alessandrei s-a înmuiat puţin. Nu era mult, dar acceptam orice puteam obţine. „Trebuie să plec. Ne mai vedem.”

Am privit-o cum se îndepărta, dezumflată. Nu mă aşteptam să îmi sară din nou

în braţe doar pentru că eram în aceeaşi excursie, dar mă aşteptam să... la naiba, nu ştiam. *Mai mult.* Mai multe discuţii, mai multe progrese.

Dar, din nou, poate că nu meritam mai mult.

în loc să rămân în oraş, m-am întors la vilă şi m-am pus la curent cu ştirile de la piscină. Cele mai recente date privind locurile de muncă, fluctuaţiile de pe piaţă şi conferinţa de presă susţinută de noul şef al Sunfolk Bank, al cărui director general anterior a murit de cancer în urmă cu câteva luni. între Sunfolk şi Orion, au fost multe decese de directori de bănci în ultima vreme, dar niciuna dintre ştiri nu era suficient de interesantă pentru a-mi capta atenţia sau pentru a-mi distrage atenţia de la femeia de alături, până când am zărit un nume care m-a lovit ca un pumn în stomac.

Regenţii Universităţii Thayer au aprobat numirea unei aripi dinCarter Hali în onoarea fostului profesor David Ehrlich, care a murit în 2017 Aripa David Ehrlich găzduieşte Departamentul de Economie al Thayer, care a fost casa academică a lui Ehrlich timp de mai bine de douăzeci de ani.

Am citit paragraful de două ori, pe de o parte pentru a mă asigura că îl înţeleg corect, iar pe de altă parte pentru că nu-mi venea să cred că numele lui Ehrlich revenea la suprafaţă după atâta timp.

Era şi timpul. Fusese unul dintre cei mai buni profesori de la Thayer şi singurul profesor care m-a tratat ca pe un student normal, în loc să mă trateze ca pe o pacoste pe care (abia) o tolera. Am păstrat legătura după absolvire, iar moartea lui m-a devastat.

„Trebuie să mănânci.” Alessandra a venit în spatele meu, cu o voce blândă. „Nu poţi subzista doar cu alcool”.

„Nu mi-e foame.” M-am uitat pe fereastră, unde ploaia se revărsa din cer într-un râu necruţător de durere. Era după-amiaza târziu. Plouase fără oprire încă de dimineaţă, şi părea potrivit ca înmormântarea iui Ehrlich să aibă loc în cea mai mizerabilă zi a anului.

Procesiunea, sicriul, elogiul. Au fost ca o ceaţă. Tot ce-mi amintesc era frigul neîncetat şi muşcător din oasele mele.

„Două muşcături.” Alessandra mi-a întins un sandviş. „Asta e tot. Abia ai mâncat de când...”

De când am primit vestea că Ehriich a murit în urma unui atac cerebral, acum două săptămâni. Dacă nu ar fi fost ea, m-aş fi înecat pe fundul unei sticle până acum.

Unii oameni s-ar fi întrebat de ce eram atât de afectat de moartea unui fost profesor, dar aş putea număra pe degetele de la o mână numărul de oameni ia care ţineam şi care ţineau ia mine.

Dacă Ehriich nu m-ar fi împins spre meditaţii, nu aş fi întâlnit-o pe Alessandra, iar dacă nu şi-ar fi folosit relaţiile pentru amă ajuta pe în ultimii ani, nu mi-aş fi deschis propria companie luna viitoare

A fost un prieten, un mentor şi cel mai apropiat lucru pe care I-am avut de o figură paternă. Lucrase atât de mult la Davenport Capital împreună cu mine, dar nu avea să vadă niciodată cum se va realiza.

Un bolovan mi s-a înfipt în piept şi mi-a blocat fluxul de oxigen către plămâni.

„0 muşcătură. „Alessandra şi-a trecut degetele prin pārui meu. „Ultima ofertă."

Eu nu aveam poftă de mâncare, dar am luat o îmbucătură pentru ea. Fusesem atât de arţăgos şi iritabil în ultimele două săptămâni, încât eram surprins că nu plecase, dar rămăsese alături de mine în timpul schimbărilor de dispoziţie, al nopţilor târzii şi ai dimineţilor agitate.

Nu ştiam ce am făcut în viaţa mea trecută ca să o merit. Mi-aş fi dorit să ştiu, ca să pot repeta totul în buclă şi să mă asigur că ne vom găsi drumul unul către celălalt în fiecare viaţă.

„Vezi? Nu a fost aşa de rău", a glumit ea, luând ambalajul goi din mâna mea şi aruncându-l la gunoi.

M-am uitat în jos, surprinsă să văd că mâncasem tot sandvişul. „M-ai păcălit."

„Nu daţi vina pe mine. Am spus o singură muşcătură. Tu eşti cel care a continuat."

Alessandra a râs. Expresia ei s-a domolit în timp ce a alunecat în poala mea şi şi-a înfăşurat braţele în jurul gâtului meu. Mâna mea s-a aşezat pe şoldul ei, savurându-i căldura.

„Vom trece peste asta", a spus ea. „îţipromit."

„Ştiu." Durerea a curs şi s-a scurs. Nu m-aş fi înecat pentru totdeauna, dar moartea lui Ehrlich ar fi avut mereu ecou.

„De fapt, am ceva pentru tine." A băgat mâna în buzunar şi a scos un mic obiect de argint. L-a apăsat în mâna mea liberă, ochii ei atât de tandri încât mi-au sfâşiat inima. „Un memento. Oricât de întuneric ar fi, poţi găsi întotdeauna o lumină."

Soarele apusese, învăluind oraşul în umbre. Casa Alessandrei şi a lui Marcelo era întunecată şi liniştită; până la urmă ieşiseră la cină.

Declicul brichetei mele era singurul sunet care întrerupea liniştea. M-am uitat la flacără în timp ce aceasta dansa în noapte şi lumina cuvintele gravate în argint.

Către Dom

Cu dragoste mereu, Ale

CAPITOLUL 21

Alessandra

INDIFERENT cât de solidă era stânca, valurile o erodau în cele din urmă prin persistenţă. Era o lege a naturii, de neoprit şi inevitabilă.

Mă temeam că acelaşi fenomen se întâmpla cu mine şi Dominic. Fiecare întâlnire se izbea de apărarea mea; fiecare conversaţie, oricât de scurtă, îmi ciobea voinţa.

Nu eram nici pe departe aproape de a-l ierta, dar nici nu am fugit în direcţia opusă când l-am văzut. Nu mă puteam decide dacă asta însemna că mă împăcăm cu divorţul nostru sau dacă eram în pericol să alunec din nou pe orbita lui.

Oricum ar fi, trebuia să mă regrupez şi să mă gândesc cum să mă descurc cu prezenţa lui continuă. Chiar dacă aş fi plecat din Buzios, el ar fi fost acolo, în New York. Aveam prieteni comuni, iar şansele să ne întâlnim erau mari. Nu puteam să-l dau la o parte pentru totdeauna. Era prea stresant.

„0 băutură pentru gândurile tale”, a glumit Marcelo, întinzându-mi o mini-coajă de nucă de cocos.

„Este periculos. Am avut deja trei.” Cu toate acestea, am acceptat oferta lui.Batidas de coco – făcute cu lapte de nucă de cocos,lapte condensat îndulcit, apă de nucă de cocos şi cachaga – au fost pur şi simplu prea bune pentru a le rezista.

în plus, era ultima zi a lui Marcelo pe insulă înainte de a se întoarce la muncă, aşa că am avut o ultimă zi de distracţie la barul nostru preferat de pe plajă. Eram tristă că pleca atât de repede, dar nu mă puteam baza pe fratele meu să rămână lângă mine pentru totdeauna. Unul dintre motivele pentru care îl părăsisem pe Dominic şi oraşul fusese acela de a-mi regăsi autonomia, iar asta însemna independenţă faţă de *toată lumea,* nu doar faţă de soţul meu.

Fostul soţ, a corectat o voce care semăna suspect de mult cu cea a lui Sloane.

Am dat pe gât băutura.

„Eşti sigur că vei fi bine aici de unul singur?” a întrebat Marcelo. „Apartamentul

mamei din Rio este gol, dacă vrei să te duci acolo în schimb. Ea este în Tulum. Sau în Hawaii. Sau în L.A.” A dat din cap. „De fapt, nu ştiu unde naiba este.”

„Hei, cine e fratele mai mare aici?” I-am împins glezna cu piciorul. „0 să fiu bine. Nu sunt încă pregătit să renunţ la viaţa de pe insulă.”

în afară de incertitudinea provocată de sosirea lui Dominic, Buzios era un paradis. Eram bronzată şi tonifiată de la orele de surfing, înot şi navigaţie. Braţele îmi erau împânzite de brăţări cu mărgele pe care le creasem la un atelier de confecţionare de bijuterii, iar tensiunea fizică mi se topise treptat datorită yoga zilnică pe plajă.

Mi-am petrecut ultimele două săptămâni culegând noi hobby-uri la care nu eram neapărat bună, dar care îmi plăceau – bunăoară, desenul – şi reafirmând lucrurile care num/plăceau, cum ar fi încercarea de a ţine pasul cu cei de douăzeci de ani la bar.

Pentru prima dată, am trăit pentru mine, în ritmul meu propriu, şi mi-a plăcut.

„Mm-hmm. Se pare că nici altcineva nu este pregătit să renunţi la ea.” Marcelo a dat din cap către cineva din spatele meu. „Se apropie.”

M-am întors, inima mi-a sărit o clipă înainte de a vedea părul şaten şi dinţii albiţi profesional.

„Bună. Alessandra, nu-i aşa?” Ignacio, instructorul meu de scufundări de joi, s-a apropiat cu un zâmbet larg. „Tudo bom?” Cum merge treaba?

„Bine. Ce mai faci?” I-am răspuns în portugheză. Am pus ciupitura din piept pe seama alcoolului, nu a dezamăgirii.

„Nu mă pot plânge.” I-a aruncat o privire curioasă lui Marcelo, care i-a întins mâna.

„Marcelo. Sunt fratele Alessandrei.”

Am purtat discuţiile necesare înainte ca Marcelo să se scuze pentru a merge la toaletă. Mi-a ignorat privirea în timp ce trecea pe lângă el. „Nu arată rău”, mi-a şoptit. „Distracţie plăcută.”

E minunat. Acum, propriul meu frate încerca să mă dea peştele unui semi-străin.

„Deci, cât timp stai în Buzios?” a întrebat Ignacio.

„Probabil pentru încă o săptămână. Nu m-am decis încă.” Mi-am îndepărtat o şuviţă de păr din ochi.

A dat din cap şi mi-a aruncat o privire spre mâna stângă. Mă aşteptam să se retragă când mi-a văzut inelul, până când mi-am amintit că nu mai aveam inel.

Pieptul mi s-a ciupit din nou.

„Dacă aveţi nevoie de cineva care să vă arate cele mai bune pietre ascunse din oraş, eu sunt omul vostru.” Ignacio s-a aplecat mai aproape şi şi-a coborât vocea la o şoaptă conspirativă. „Vin aici de când eram copil. Am totul pregătit.”

Nu am menţionat că şi eu am vizitat Buzios aproape o dată la doi ani de când eram copil. „Da? Ce fel de locuri?” Am tachinat.

Era prea tânăr pentru mine, dar un mic flirt inofensiv nu făcea rău nimănui. în plus, aveam nevoie să mi se reamintească faptul că mai existau şi alţi bărbaţi cu potenţial romantic în afară de Dominic. El nu era totul pentru mine. Nici pe departe.

Zâmbetul lui Ignacio s-a lărgit. „Ei bine, există o plajă secretă...”

Am flirtat o vreme fără să menţionămabsenţaprelungită a lui Marcelo A fost uşor, fără presiune şi exact ceea ce aveam nevoie. Nu eram interesaţi să începem o relaţie sau măcar să ne cuplăm, deşi bănuiam cu tărie că Ignacio nu ar fi refuzat sexul. Pur şi simplu *distram.*

Muzica a trecut de la pop melodioasă la un cântec de samba în ritm alert. Ceilalţi clienţi ai barului au izbucnit în urale. Scaunele şi mesele au fost date la o parte pentru a face loc ringului de dans, iar mulţumirea leneşă a după-amiezii s-a transformat în desfrâu zdravăn.

Am clătinat din cap când Ignacio mi-a întins mâna. „Sunt prea ameţită ca să dansez. 0 să arăt ca un idiot.”

„Haideţi! Dansul la beţie este cel mai bun tip de dans.” A făcut un gest în jurul barului. „Uită-te la toată lumea de aici. Crezi că te vor judeca?”

Oh, ce naiba. Dacă tot trebuia să mă fac de râs, puteam să o fac şi în vacanţă.

Am râs când Ignacio m-a târât pe ringul de dans şi m-a învârtit până am ameţit. Nu prea dansam samba, dar nu-mi păsa. Mă bucuram prea mult.

„Oof!” M-am lovit de el la ultima mea rotire.

„Ai grijă.” Ignacio m-a sprijinit, râsul lui amestecându-se cu muzica. „Nu mai bei nimic astăzi.”

„Nu sunt...” Propoziţia mea s-a întrerupt brusc când am zărit o străfulgerare de păr blond deosebit.

în răsuflarea dintre momentul în care inima mea s-a oprit şi a reînceput, Dominic şi-a făcut loc între mine şi Ignacio şi l-a fixat pe celălalt bărbat cu o privire atât de rece încât mi-a dat fiori pe şira spinării.

Spre lauda lui, Ignacio nu a dat înapoi. „Hei, omule, care-i treaba?” Tonul său era prietenos, dar expresia sa era plină de suspiciune. „Dansam.”

„Şi acum nu mai eşti”, a spus Dominic, cu un ton mortal de calm.

Ochii lui Ignacio s-au îngustat. „Avem o problemă?”

„Nu.” Am răspuns în numele fostului meu soţ. „Dominic tocmai pleca. Nu-i aşa?”

Nu s-a clintit.

Furia mi-a spălat restul de zăhărel. „Dacă nu ne laşi singuri acum”, am spus încet, „nu voi mai vorbi niciodată cu tine.”

A fost primul ultimatum pe care l-am dat vreodată şi am vorbit serios. De obicei nu eram atât de dramatică, dar refuzam să-l las pe Dominic să dea buzna ca un rinocer gelos de fiecare dată când mă vedea cu un alt bărbat. îşi pierduse dreptul la *orice* opinie despre viaţa mea personală cu săptămâni în urmă.

Ochii lui s-au îndreptat spre ai mei. Şocul i-a străbătut, urmat de o străfulgerare rapidă de trădare, apoi de durere.

Aş minţi dacă aş spune că reacţia lui nu a atins cel puţin o coardă sensibilă. în ciuda a tot ceea ce se întâmplase între noi, nu voiam să-l rănesc în mod activ, dar nici nu puteam să-l las să mă calce în picioare.

Convingerea mea trebuie să-mi fi fost mâzgălită pe toată faţa, pentru că, după ceea
ce mi s-a părut o eternitate, Dominic s-a întors şi a plecat fără să scoată un cuvânt.

Cu toate acestea, momentul era deja ruinat. Oricât de mult aş fi încercat să râd, să dansez şi să mă concentrez din nou asupra lui Ignacio, mintea mea era blocată pe bărbatul care deţinea mai multe părţi din atenţia mea decât ar fi trebuit. Dispăruse, dar era încă *acolo,* privirea lui era o greutate caldă pe pielea mea, prezenţa lui era o gaură neagră care atrăgea fiecare centimetru de conştiinţă spre el.

Nu mai puteam suporta. Am mai rezistat încă o melodie înainte de a mă scuza că mai am nevoie de o băutură şi l-am lăsat pe Ignacio pe ringul de dans.

M-am îndreptat cu furie spre bar, unde Dominic stătea ca un rege care-şi supraveghea imperiul. M-am oprit la câţiva centimetri de el şi i-am înfipt un deget în piept. „Ajunge."

Sprâncenele lui s-au ridicat. „Nu am făcut nimic."

„Eşti aici."

„Este proprietate publică, *amor.* Am la fel de multe drepturi să fiu aici ca şi tine."

„Ştii ce vreau să spun. Şi nu-mi mai spune *amor."* Inima mea ameninţa să îmi iasă din piept. „Nu este... nu sunt..."

„Nu eşti ce?" Vocea lui Dominic a scăzut cu un decibel.

„Nu mai sunt soţia ta." N-ar fi trebuit să beau atât de mult. Capul mi se învolbura, iar palmele îmi erau umede de transpiraţie.

„Nu." Nu şi-a luat ochii de la ai mei. „Dar tu eşti încă dragostea mea. Asta nu s-a schimbat."

La naiba cu el. Blestemat să fie în iad.

A spus ceea ce trebuia de fiecare dată... atunci când i-a păsat suficient de mult pentru a o spune. Mărturisirea lui de după cina de luni a rămas blocată într-o buclă permanentă în capul meu în ultima săptămână.

Asta e tot ce vă cer. O şansă pentru noi să vorbim şi să ne cunoaştem aşa cum suntem.

Ştiam că nu trebuie să mă las păcălită, dar, uneori, să mă împotrivesc lui era ca o piatră care cade încercând să reziste atracţiei gravitaţionale.

Telefonul meu a vibrat pe şoldul meu. Mi-am smuls privirea din a lui, dornică de o distragere a atenţiei în timp ce pulsul îmi bătea cu viteză triplă. S-a înteţit şi

mai mult când am văzut cine mă suna, dar am apăsat pe *accepta* oricum. Orice era mai bine decât să fiu singură cu Dominic. Poate că eram înconjuraţi de oameni, dar când el era acolo, nu mai exista nimeni altcineva.

M-am întors de la el şi mi-am strâns telefonul la ureche. „Mamă? E totul în regulă?”

Ultima dată când mama m-a sunat aşa din senin, îşi pierduse paşaportul şi pierduse zborul spre New York după ce petrecuse prea mult la castelul unui miliardar din Europa.invitată de onoare la un eveniment de modă important din oraş în ziua următoare, iar eu m-am străduit să-i fac rost de un paşaport de urgenţăş/ *de* un nou zbor pentru a putea ajunge la eveniment. Dacă nu ar fi fost numele Davenport, poate că nu aş fi reuşit.

„Totul este minunat”, a trâmbiţat ea. „De fapt, am veşti *uimitoare,* dragă. Eşti pregătită?”

Neîncrederea m-a cuprins când mi-a spus bomba ei. Nu ar fi trebuit să fiu surprins, dar momentul era absurd, chiar şi pentru ea.

„Marţea *această*? Glumeşti?”

„De ce aş glumi cu aşa ceva? Este o chestie importantă! Bineînţeles că tu şi Marcelo *trebuie* să fiţi acolo. Sunteţi o familie, iar familia nu este negociabilă.”

„Da, dar...”

„Oops, trebuie să plec. Bernard mă aşteaptă în cadă.” A chicotit, ceea ce era un sunet profund deconcertant venind din partea unui părinte de 57 de ani. „Ne vedem în curând! Nu uita să te hidratezi şi să te hidratezi. Vrei să arăţi bine pentru ziua cea mare.”

„Mamă, nu poţi...”

0 tăcere mormântală mi-a întrerupt protestul. închise.

„Ce este?” m-a întrebat Dominic când m-am întors cu faţa la el. 0 încruntare îi era gravată pe sprânceană; sfârşitul meu de conversaţie era suficient pentru a indica faptul că ceva nu era în regulă.

Eram prea uimit ca să mă ţin de furia mea anterioară sau să fac altceva decât să spun adevărul.

„Mama se mărită din nou.” Am ridicat privirea, văzându-mi stupefacţia reflectată în ochii lui. „Nunta este peste trei zile.”

CAPITOLUL 22

Alessandra

în timpul vieţii sale, FABIANA FERREIRA era cunoscută pentru formele sale, pentru valurile sale de plajă şl pentru mica şi simpatica aluniţă de deasupra buzei superioare. încasase aproape la fel de mulţi bani pe zi ca Naomi Campbell, Linda Evangelista şi Christy Turlington, aşa-numita Sfântă Treime a supermodelelor din anii '90, şi a apărut pe coperţile tuturor publicaţiilor importante, de la *Vogue* la *Mode de Vie* şi *Cosmopolitan.*

Cu toate acestea, în afara realizărilor sale în domeniul modelingului, a fost şi *mai* faimoasă pentru şirul de relaţii eşuate, inclusiv trei căsătorii (şi divorţuri) până la împlinirea vârstei de 40 de ani.

Avea aproape şaizeci de ani acum, dar putea trece drept cineva cu douăzeci de ani mai tânăr, în timp ce make-up artistul îi dădea ultimele retuşuri pe faţă. Trecuseră şaptezeci şi două de ore de la apelul ei şi iată-mă aici, ajutând-o să se pregătească pentru a patra ei nuntă în Rio.

„Mulţumesc, draga mea”, a spus mama când i-am întins o sticlă de apă de cocos. „Mă bucur *foarte mult că* rochia îţi vine bine. Lorena este un geniu.” Lorena era stilista ei de mult timp şi cea mai bună prietenă.

„Şi eu”, am spus sec. Ţinând cont de termenul limită strâns, ar fi trebuit să mă mulţumesc chiar dacă rochia nu mi s-ar fi potrivit.

După apelul mamei mele, Marcelo şi cu mine ne-am grăbit să împachetăm şi să ne pregătim pentru nuntă. Eram atât de agitată încât am uitat de biletele de autobuz până când Dominic a intervenit şi s-a oferit să ne rezerve un şofer privat. Avionul lui era în Rio şi era mai uşor să ajungem din Buzios în oraş pe şosea decât pe calea aerului. în orice alte circumstanţe, aş fi refuzat, dar aveam destule pe cap şi fără să mă stresez pentru bilete şi potenţiale întârzieri. Acceptasem, ceea ce însemna că el era prezent astăzi, deoarece ar fi fost nepoliticosnu-l invit după ce ne făcuse o favoare, dar aveam să mă ocup de asta mai târziu.

în momentul de faţă, eram mai preocupat de iminenta căsătorie a mamei mele cu cineva pe care nu-l cunoşteam şi de care nu auzisem până acum trei zile.

„Cum v-aţi cunoscut tu şi Bernard?” între probe, şedinţe foto şi degustări de tort de ultim moment, nu am avut ocazia să discutăm despre relaţia ei până acum.

Se pare că Bernard era o persoană importantă în domeniul telecomunicaţiilor, ceea ce explică de ce avea banii şi resursele necesare pentru a organiza o nuntă de lux cu mai puţin de o săptămână înainte. Potrivit mamei, a cerut-o în căsătorie cu o zi înainte de apelul ei.

„La un magazin de pe Avenue Montaigne. Nu-i aşa că e perfect?” Mama a suspinat. „Eu îmi cumpăram o nouă pereche de pantofi, iar el cumpăra bijuterii pentru ziua de naştere a mamei sale. A fost dragoste la prima vedere. M-a invitat la cină în acea seară – am mers la un restaurant cu cel mai *fabulos* foie gras – şi restul, aşa cum se spune, este istorie.”

Cumpărând bijuterii pentru mama lui? 0 poveste probabilă. Pun pariu că bijuteriile erau pentru prietena lui de atunci, dar mi-am ţinut gura. învăţasem cu mult timp în urmă că nu avea rost să mă cert cu mama mea când venea vorba de viaţa ei amoroasă.

„Şi când a avut loc această întâlnire perfectă şi drăguţă?” Am întrebat.

„în timpul Săptămânii Modei de la Paris.” Mama mea şi-a examinat reflexia cu un ochi critic. „Am nevoie de mai multă pudră aici, aici şi aici.” A arătat spre câteva pete fără cusur de pe faţa ei.”Nu vreau săarăt ca un cornet de îngheţată care se topeşte în fotografii” Make-up artistul a obligat-o, chiar dacă baza era deja perfectă.

Eram blocată la *Săptămâna Modei de la Paris.* „Cea din septembrie?” M-am holbat la ea. „Nu crezi că este...” *Ce prostie. Idioată. Nebunesc.* „Imprudent să te căsătoreşti cu un bărbat pe care l-ai cunoscut acum *două iunR”*

„Când ştii, ştii. Nu poţi pune un termen limită pentru dragoste.” Şi-a ciufulit părul. „Uită-te la tine şi la Dominic. V-aţi căsătorit la un an după ce v-aţi cunoscut.”

Pieptul mi s-a strâmtat la această amintire. „Există o diferenţă între două luni şi un an. în plus, nu mai suntem căsătoriţi.”

Majoritatea oamenilor ar avea suficient tact pentru a nu aduce în discuţie căsnicia cuiva atât de curând după divorţ, dar mama şi tactul meu erau, în cel mai bun caz, cunoştinţe ocazionale. Nu era răuvoitoare, ci doar inconştientă, ceea ce era cumva mai rău.

„Presupun că nu. Ce păcat. Nu sunt mulţi bărbaţi la fel de bogaţi şi de frumoşi ca el.” Mama şi-a strâns buzele. Fusese sceptică în privinţa lui Dominic până când acesta făcuse primul milion. Se mai domolise după primele o sută de milioane şi fusese cu totul de acord cu el până când a atins primul miliard, la frageda vârstă de douăzeci şi şase de ani. „Nu este el partenerul tău de astăzi? Lucrurile nu pot fi

atât de rele dacă l-ai adus cu tine.”

„Mamă, suntem divorţaţi. Mai rău de atât nu se poate.”

„Atunci de ce se află aici?”

„Pentru că ne-a adus pe mine şi pe Marcelo aici în *ultimul moment.”* l-am aruncat o

privire ascuţită.

L-a ignorat şi a aruncat o privire neobişnuit de complice în direcţia mea. „Alessandra, draga mea, este doar un zbor de trei ore de la Buzios la Rio. Un cadou drăguţ ar fi fost o mulţumire perfect acceptabilă. Nu era nevoie să-l inviţi la nuntă.”

M-am uitat fix la gama de creme şi rujuri de pe masă.

Pentru prima dată, a avut dreptate.Să-l fac pe Dominic să participe la unevenimentintimfamiliei era una dintre cele mai proaste idei din istoria ideilor proaste, dar nu puteam suporta gândul de a participa singură la nuntă îl aveam pe Marcelo, dar el era ocupat să se joace de-a cavalerul de onoare şi să îl pipăie pe viitorul nostru tată vitreg ca să mă ajute. El nu era la fel de resemnat ca mine în faţa alegerilor teribile ale mamei noastre în materie de bărbaţi.

Perspectiva de a asista singură la încă o nuntă a Fabianei Ferreira îmi stinsese iritarea faţă de gelozia şi încăpăţânarea lui Dominic. Era unul dintre puţinii oameni care îmi înţelegeau relaţia complicată cu mama mea şi, în ciuda a ceea ce se întâmplase între noi, primul meu instinct a fost să mă întorc la el pentru alinare.

Ceremonia a început peste o oră. A fost ca şi cum ar fi trebuit să mă lupt cu un copil mic – a trebuit să îi confisc sticla de alcool ascunsă, să îi liniştesc crizele de furie atunci când biata make-up artistă a pus în sfârşit piciorul în prag în legătură cu schimbarea conturului şi să o umplu de complimente şi reasigurări în timp ce o îndepărtam de reflexia ei – dar, în cele din urmă, am dus-o la altar întreagă.

Din fericire, spre deosebire de primele două nunţi fastuoase (a treia fusese o beţie la o capelă Elvis din Vegas), aceasta a fost relativ scurtă şi discretă. Au fost aproximativ două duzini de invitaţi prezenţi, ceea ce a fost decent, având în vedere că a fost anunţată în ultimul moment. în afară de Lorena, am recunoscut-o pe Ayana, protejata supermodel a mamei mele, pe Lilah Amiri, un celebru creator de modă, şi o mână de editori de reviste.

Dominic s-a aşezat de partea miresei de la altar, purtând un costum negru rafinat şi o expresie solemnă. Căldura privirii sale mi-a încălzit pielea în timp ce treceam pe lângă el purtând un buchet de crini calla.

De data aceasta am fost singura domnişoară de onoare a mamei mele, dar mersul, florile şi muzica de procesiune au stârnit amintiri de la o altă nuntă, de mult timp şi de departe.

Uşile de la capelă s-au deschis. „Corul nupţial" al lui Wagner a răsunat, iar fluturii s-au prins de nervii încordaţi din stomacul meu.

Mă căsătoream astăzi.

Eu, Alessandra Ferreira. Mă căsătoresc.

Nu puteam să înţeleg acest concept. Am avut fantezii cu Făt-Frumosul meu pe ici, pe colo, în copilărie, şi am zăbovit asupra fotografiilor cu rochii de mireasă frumoase de pe Pinterest când am dat peste ele, pe măsură ce am îmbătrânit, dar nu mi-am imaginat niciodată că mă voi căsători atât de tânără. Aveam doar douăzeci şi trei de ani, abia ieşită de ta facultate şi încercam să navighez în lumea de după şcoală. Ce ştiam eu despre căsătorie?

Fusta rochiei mele de satin alb fremăta la fiecare pas. A fost o ceremonie simplă, la care nu au participat mai mult de cincizeci de invitaţi, spre marea supărare a mamei mele, darnici Dominic, nici eu nu am vrut să avem parte de o fanfară inutilă.

Dominic. Stătea în picioare în faţa altarului, cu mâinile împreunate în faţa lui şi cu o postură dreaptă.

Jachetă albă. Pantaloni negri, butonieră de trandafir prinsă ta rever.

Devastatoare.

Iar când privirea lui a prins-o pe a mea, ţinând-o captivă, nervii mei au căzut ca frunzele toamnei în vânt. Muşchii lui erau vizibil încordaţi, dar chipul lui radia atât de multă iubire, încât puteam să simt cum mă învăluie cu vreascuri calde de ta jumătatea cealaltă a camerei.

Oamenii se uitau ta el şi vedeau doar marginile aspre şi exteriorul rece. Se gândeau de ce fiica unui top model celebru se întâlnea cu un „nimeni" şi şopteau despre faptul că ne-am căsătorit prea devreme, prea devreme şi prea repede.

Nu mi-a păsat. Puteau să bârfească cât voiau; nu aveam nevoie de validarea lor sau de timp suplimentar pentru a şti că el era alesul.

„Perfect", a şoptit Dominic când am ajuns la altar.

I-am oferit un zâmbet timid, cu pieptul plin până la explozie. Viaţa conţinea puţine certitudini, dar în ace! moment, eram sigură că eram cea mai norocoasă fată în viaţă.

M-am oprit la altarul de astăzi. Nu puteam să respir mai mult decât lacrimile care îmi stăteau în gât şi a fost nevoie de toată puterea mea de voinţă pentru a-mi forţa amintirile să se întoarcă în cutia cu lacăt, acolo unde le era locul.

Nu te uita la el.

Dacă m-aş fi uitat la el, aş fi cedat, iar ultimul lucru de care aveam nevoie era să mă fac de râs la nunta mamei mele.

Eram atât de concentrată să nu plâng, încât nu am fost atentă decât pe jumătate la ceremonie. Doamne, a fost o idee proastă. Ce mă făcuse să cred că pot face asta atât de curând după divorţ?

Nu te uita la el. Nu te uita la el. Fă-o. Nu. Uită-te la el.

Aş fi fost o fiică îngrozitoare dacă aş fi lipsit cu totul de la eveniment, dar ar fi trebuit să insist să particip în calitate de invitat obişnuit. Făcusem rolul de domnişoară de onoare de destule ori, iar nunta a fost atât de modestă, încât mama nu avea nevoie de cineva care să stea acolo ţinând în mână un buchet de crini în timp ce ea îşi recita jurămintele în engleză şi portugheză.

Cadenţa familiară a cuvintelor a spart lacătul. Amintirile au evadat din nou, inundându-mi creierul cu ecouri ale propriilor mele jurăminte faţă de Dominic.

„Promit să te sprijin, să te inspir şi, mai presus de toate, să te iubesc mereu – la bine şi la rău, la boală şi la sănătate, la bogăţie şi la sărăcie. Eşti singura mea, astăzi, mâine şi pentru totdeauna.”

Nu mi-am încălcat niciodată ultimul jurământ.mutat, nici când am trimis actele de divorţ şi nici când l-amîndepărtat Promisesem să-l iubesc mereu pe Dominic şi am făcut-o, chiar şi atunci când nu trebuia.

0 lacrimă mi s-a scurs pe obraz. Am şters-o, dar, în graba mea, am făcut cea mai mare greşeală a zilei.

M-am uitat la el.

Şi odată ce am făcut-o, nu am mai putut să mă uit în altă parte.

Dominic

¿ML

Eram în Brazilia, înconjurată de modele de modă actuale şi foste, dar era o singură persoană de la care nu-mi puteam lua ochii.

Alessandra stătea în faţa altarului, strălucitoare într-o rochie portocalie palidă care o făcea să strălucească în ciuda cerului acoperit. Şuviţe de păr îi încadrau faţa, iar o sclipire delicată de aur îi strălucea în jurul gâtului.

Dacă aş fi fost mireasă, nu aş fi lăsat-o niciodată să facă parte din petrecerea de nuntă, pentru că îi eclipsa pe toţi cei din jurul ei. De fiecare dată, de un milion de ori mai mult.

Portocaliu în loc de alb. Rio în loc de DC. Domnişoară de onoare în loc de mireasă.

Nu a fost nunta noastră, dar văzând-o acolo sus, arătând atât de frumoasă încât numi venea să cred că e reală... a fost o amintire chinuitoare a ceea ce am avut.

Şi ce am pierdut.

„Promit să fiu cel mai bun prieten al tău, confidentul tău şi partenerul tău în toate lucrurile mari şi mici. Nu vei înfrunta niciodată lumea singură, pentru că eu voi fi acolo pentru tine, mereu şi pentru totdeauna.”

Am vorbit serios când am spus jurămintele mele. încă le credeam. Dar intenţiile nu puteau înlocui faptele şi, undeva pe parcurs, le-am confundat pe primele cu cele din urmă.

Să iubesc pe cineva nu era de ajuns dacă nu o arătam. Să-i apreciez nu era suficient dacă nu o exprimam.

Eram atât de obişnuit cu sprijinul neîndoielnic al Alessandrei, încât nu mi-am dat seama cât de mult o afectase faptul că era ancora emoţională a relaţiei noastre. Era puternică, dar chiar şi cei mai puternici aveau nevoie de cineva pe care să se sprijine. îi promisesem că acel cineva voi fi eu şi mi-am încălcat promisiunea de mai multe ori

decât puteam număra.

Un pumn mi-a zdrobit inima în bucăţi.

Alessandra a privit drept înainte, în timp ce mama ei păşea spre altar şi începea adevărata ceremonie. Mi-am dat seama, după expresia crispată şi după cum ţinea strâns florile, că îşi reţinea lacrimile.

Nu mai cunoşteam fiecare parte din ea, dar părţile pe care le ştiam, le cunoşteam îndeaproape. Lacrimile ei nu erau pentru mama ei, ci pentru noi.

Pumnul a apăsat mai tare. Chiar dacă m-ar fi urât cu focul a o mie de sori, asta nu s- ar fi comparat cu cât de mult mă uram pe mine însumi în acel moment.

0 picătură de cristal i-a şerpuit pe obraz. A şters-o repede, dar privirile noastre s-au ciocnit când şi-a ridicat din nou privirea. Ochii ei străluceau de durere, iar dacă nu aş fi stat jos, impactul m-ar fi trântit la pământ.

Mi-am petrecut viaţa construind un imperiu, dar în acel moment, aş fi fost fericit să demontez totul dacă asta ar fi însemnat să o fac să zâmbească în loc să plângă.

Trecutul şi prezentul se confundau într-unul singur în timp ce ne priveam unul pe celălalt, prinşi în plasa a mii de amintiri şi regrete. Zumzetul îmi revenise în urechi, înecând restul ceremoniei, abia când ceilalţi invitaţi s-au ridicat şi s-au înşirat în sala de recepţie mi-am dat seama că nunta propriu-zisă se terminase

Ochii Alexandrei au zăbovit pe ai mei pentru o ultimă clipă înainte de a întoarce privirea. A fost o mişcare mică, dar am simţit, în mod iraţional, că o pierdeam din nou.

Am înghiţit pe lângă cioburile zimţate din gât.

Din fericire, nunta a fost mică, aşa că a fost uşor să o găsim în mulţime după ce şi-a terminat îndatoririle de domnişoară de onoare. Am ajuns la jumătatea drumului până la ea înainte ca Marcelo să mă oprească.

„Hei. Putem vorbi?”

Neliniştea mi s-a strecurat în piept. Fusese destul de prietenos în Buzios, în ciuda divorţului, dar părea neobişnuit de rezervat în timp ce mă conducea în cel mai liniştit colţ al camerei.

„Orice te gândeşti să faci, nu o face.” Marcelo a trecut direct la subiect. „Nu astăzi.”

Sprâncenele mele s-au înaripat. „Ce crezi că am de gând să fac, mai exact?”

„Nu ştiu, dar ştiu că are legătură cu Alessandra.” A dat din cap spre sora lui, care vorbea cu un model pe care l-am recunoscut vag de pe panourile publicitare din Times Square. „Nu este momentul, Dom. Ştii cât de mult o stresează mama noastră. Nu are nevoie ca tu să adaugi la asta.”

„Vreau doar să vorbesc cu ea. Nu am de gând să-i fac rău.”

„Vrei să spui, mai mult decât ai deja?”

Am tresărit. Asta nu ar fi trebuit să mă doară atât de tare, având în vedere că era adevărul, dar tocmai de aceea cuvintele lui mă usturau. Nu aveam nicio apărare.

Marcelo a oftat şi şi-a frecat o mână peste faţă. „Uite, îmi place de tine. Ai fost un

cumnat bun şi ai făcut multe pentru mine de-a lungul anilor. Dar Ále este sora mea. întotdeauna o voi alege pe ea în locul oricui altcuiva”.

Mi-am reprimat o altă tresărire la cuvântul *„erau*”.Nu mă gândisem niciodatăcă va exista o zi în care un trecut simplu să mă usture, dar ultimele două luni îmi deschiseseră ochii în mai multe feluri.

„Ar fi trebuit să păstrez distanţa la Buzios. Am fost prea...” Marcelo a clătinat din cap. „La naiba, nu ştiu. Am fost fraţi timp de zece ani şi a fost greu să opresc asta. Vreau ca amândoi să fiţi fericiţi şi m-am gândit că, dacă vă rezolvaţi problemele, toată lumea va avea de câştigat.”

„Este încă posibil.” Mâna mea s-a flexat în loc să se întindă după brichetă. Era singurul lucru pe care îl mai aveam de la Alessandra şi pe care puteam să-l ţin în mână, iar constrângerea de a verifica din două în două minute dacă era în buzunar devenea de nesuportat.

„Nu”, a spus Marcelo încet, „l-am văzut faţa în timpul ceremoniei, când s-a uitat la tine. I-ai frânt inima, Dominic. Ar fi nevoie de mult mai mult decât o călătorie în Brazilia pentru a repara asta.”

Cuvintele lui Marcelo mi-au răsunat în cap pe tot parcursul recepţiei.

Avea dreptate. Să-mi iau liber de la serviciu şi să vin în Brazilia a fost o picătură în oceanul de care aveam nevoie pentru a repara lucrurile cu Alessandra, dar era greu să fac progrese când ea continua să fugă de ţărm.

După ce Marcelo a plecat să se ocupe de ceva cu firma de catering, am ajuns din urmă cu Alessandra lângă bar, unde îşi privea mama şi noul tată vitreg dansând cu epuizare şi amuzament în egală măsură.

„A patra oară e cu noroc, nu?” M-am apropiat de ea, simţurile mele fiind animate de mirosul de crini şi de ploaie.

„Doamne, sper că da. Nu cred că mai pot să asist la încă o nuntă a mamei mele fără să o scutur.” Alessandra se holba la suprafaţa cremoasă a acrişorului ei de fructul pasiunii. „Nu am apucat să o spun mai devreme. îţi mulţumesc din nou că ne-ai adus aici. Apreciez asta.”

„Oricând.”

Am căzut în tăcere. De obicei, evitam petrecerile, cu excepţia cazului în care erau utile pentru stabilirea de contacte. Prea mulţi oameni, prea mult zgomot, prea puţine inhibiţii. Erau un iad al suprastimulării, dar erau întotdeauna mai uşor de tolerat când Alessandra era lângă mine. Ea era singurul motiv pentru care am rezistat la atâtea evenimente mondene câte am avut de-a lungul anilor.

„Ar trebui să...”

„Vrei să...”

Am vorbit din nou în acelaşi timp. I-am făcut semn să meargă ea prima.

„Ar trebui să verific mâncarea”, a spus Alessandra. „Tortul este... delicat”.

„Fratele tău face asta acum.”

„Atunci ar trebui să mă consult cu DJ-ul în privinţa setlistului. Este greu să echilibrezi un mix de muzică braziliană şi americană. Nu vreau ca cineva să se simtă...”

„Ále”, am spus cu voce joasă. „Dacă vrei să plec, voi pleca. Nu trebuie să inventezi scuze ca să mă eviţi.”

întotdeauna a avut o perioadă dificilă cu mama ei, care a acordat mai multă atenţie uşii ei rotative de iubiţi şi soţi decât copiilor ei. Fabiana ar fi trebuit să fie cea care să aibă grijă de Alessandra, dar ori de câte ori erau împreună, Alessandra aluneca direct în rolul ei de îngrijitoare. Chiar şi acum, o vedeam cum îşi calcula mental cât timp va dura până când va trebui să îi taie Fabiana accesul la alcool pentru a nu se face de râs la propria nuntă.

Avea destule motive de îngrijorare fără să se îngrijoreze pentru mine.

Alessandra se juca cu paharul fără să se uite la mine.

Am făcut o pauză, cu un mic sâmbure de speranţă aprins în stomac. „Vrei să plec?”

A trecut o veşnicie înainte ca ea să dea o mică scuturare din cap.

Nu am fost atât de naiv încât să cred că m-a vrut aici pentru căera pregătită pentru reconciliereafară de Marcelo, eu eram singura persoană prezentă care îi înţelegea reticenţa când venea vorba de mama ei şi care era aici pentruea, nu Fabiana.

Nu a contat. Putea să-mi ceară să rămân să dau cu mopul pe podea şi eu o făceam.

„Flaideţi.” l-am întins mâna. „Recepţia se termină în curând. Nu poţi pleca fără să dansezi măcar o dată.”

Spre surprinderea mea, Alessandra nu s-a opus. Şi-a aşezat paharul pe bar şi şi-a strecurat palma în a mea.

Am condus-o pe ringul de dans, unde mi-am aşezat mâna liberă pe şoldul ei în timp ce ne legănam pe muzică. Pulsul meu fremăta de nervi.

Nu o da în bară.

„îţi aminteşti ce s-a întâmplat în timpul recepţiei noastre?” Am murmurat. „Cineva a spart cabina DJ-ului...”

„Şi a început să cânte rap din anii '90 în timpul primului nostru dans”, a încheiat Alessandra. A lăsat să iasă un mic râs. „Nu te-am văzut niciodată să arăţi atât de panicată”.

„Sunt talentat la multe lucruri, dar mă tem că freestyling-ul nu este unul dintre ele.”

DJ-ul nostru a recăpătat controlul destul de repede şi nu ne-am dat seama cine a fost responsabil pentru această neaşteptată diversiune muzicală. Cu toate acestea, a fost o poveste bună, iar eu nu voi uita niciodată cât de dispusă a fost Alessandra

să se lase păcălită. Dacă n-aş fi iubit-o deja mai mult decât puteam să înţeleg, m-aş fi îndrăgostit de ea chiar atunci şi acolo.

„Dacă aş putea să dau timpul înapoi şi să mă întorc înapoi cu zece ani, aş face multe lucruri diferit”, am spus. „Inclusiv întărirea securităţii DJ-ului”. *Şi să te iubesc aşa cum meriţi.*

Declaraţia DJ-ului a fost o glumă, dar restul nu a fost. în ciuda miliardelor din conturile mele bancare, nu am putut cumpăra singurul lucru pe care mi-l doream.

O a doua şansă cu ea.

„Măcar de-ar fi aşa.” Alessandra mi-a aruncat un zâmbet trist. „Dar nu are rost să trăim în trecut.”

„Nu. Nu există.” Gâtul mi s-a strâmtat. Toba bătăilor inimii mele s-a intensificat în spatele cutiei toracice. „Du-te la o întâlnire cu mine.”

A suspinat. „Dom...”

„Nu am avut niciodată o întâlnire adevărată în Brazilia. De fiecare dată când am vizitat-o, am petrecut-o cu familia ta.”

„Ăsta nu este un motiv suficient de bun.”

„Nu am nevoie de un motiv pentru a fi cu tine, *amor.* Dar îţi voi da zece mii dacă asta înseamnă că vei spune da.”

0 înghiţitură vizibilă i-a alunecat pe gât. „întotdeauna ştii ce să spui.”

„Nu întotdeauna.” Mi-aş dori să ştiu. Mi-aş fi dorit să fi spus o mie de lucruri şi să fi pus o mie de întrebări în loc să le trec cu vederea. „Nu mă aştept să te arunci din nou într-o relaţie cu mine, nici măcar să mergi la o a doua întâlnire”, am spus. „Vreau doar să petrec timp cu tine atât timp cât mă vei lăsa”.

Alessandra a rămas tăcută.

„Nu va compensa nopţile pe care le-am pierdut sau întâlnirile pe care le-am ratat, dar...” Un amestec de frustrare şi mizerie mi-a zgâriat crud cuvintele. „îmi pare atât de rău, la naiba. Pentru tot.”

Elocvenţa mă abandonase, dar dacă mă dezbrăcăm de ornamente, acestea erau singurele cuvinte rămase. Fiecare gram de regret, ruşine şi vinovăţie s-a distilat în două cuvinte.

îmi pare rău.

Cântecul curent s-a încheiat. Ne oprisem de mult din dans, dar am rămas lipiţi de locurile noastre, în timp ce inima mea bătea într-un ritm dureros.

„0 singură întâlnire”, a spus în cele din urmă Alessandra. Şocul meu de uşurare s-a întrerupt o secundă mai târziu, când a adăugat: „Dar asta e tot. Nu înseamnă că ne întâlnim, iar eu sunt liberă să mă văd cu alte persoane.fac, tunu poţi să mă urmăreşti, să ameninţi bărbaţii sau să faci orice altceva care să strice întâlnirile.”

Fiecare muşchi se încolăcea la gândul că se întâlnea cu altcineva, dar mi-am combătut reacţia viscerală. Eram suficient de inteligent să recunosc un test şi o pedeapsă când le vedeam şi eram suficient de disperat să le accept aşa cum mi se dădeau.

Am înclinat capul în semn de acord înainte ca ea să-şi poată retrage concesia. *0 singură întâlnire.* M-aş putea împăca cu asta.

„S-a făcut.”

CAPITOLUL 24

Alessandra

„tu *ce?”* Faţa lui sloane mi-a umplut ecranul cu dezaprobare. „De ce ai fi de acord să mergi la o întâlnire cu fostul tău soţ? Eşti drogată? Trebuie să zbor jos pentru o intervenţie?”

„Nu este atât de rău pe cât pare. I-am spus că *o singură* întâlnire şi că asta nu înseamnă că ne întâlnim, ceea ce înseamnă că ne putem vedea cu alte persoane.”

„Chiar te vezi cu alţi oameni?”

„Nu încă”, am recunoscut. „Dar o voi face după ce mă întorc în New York”.

Trecuseră două zile de la nunta mamei mele, iar eu le povesteam prietenilor mei tot ce se întâmplase în ultima săptămână. Mama plecase ieri în luna de miere, iar Marcelo se întorsese la Sâo Paulo în acea dimineaţă pentru că nu mai putea lipsi de la serviciu – i se acordase doar o zi liberă în plus din cauza nunţii – ceea ce însemna că eram singură în apartamentul familiei mele din Rio.

încă nu mă hotărâsem când mă voi întoarce în oraş. Era deja jumătatea lunii decembrie, aşa că puteam la fel de bine să rămân aici până la Anul Nou. Potrivit Isabelei, totul decurgea fără probleme cu magazinul fizic, iar magazinul meu online era încă în pauză. Nu aveam *nevoie* să mă aflu în New York.

„Te întâlneşti cu cineva de care ai divorţat acum două luni”, a spus Vivian cu blândeţe. „Suntem doar îngrijoraţi că eşti...”

„înapoi”, a completat Isabella. „Un tip bogat şi sexy care zboară până în Brazilia pentru a te recâştiga? Nu te învinovăţesc că ai cedat, dar asta nu-ţi rezolvă problemele de bază. Nu-i aşa?”

„Nu, şi nu cedez.” Răspunsul meu conţinea inelul unui adevăr pe jumătate. „îl ştiu pe Dominic. Nu va renunţa până nu va obţine ceea ce vrea. în acest fel, pot să mă duc la o întâlnire cu el şi să închei ziua.”

Am făcut să pară mult mai uşor decât a fost, dar Dominic avea prea multă mândrie ca să stea şi să cerşească atenţie în timp ce eu mă întâlneam cu alţi bărbaţi, l-am dat

maxim o lună înainte să se retragă.

„Poate.” Isabella nu părea convinsă. „Sper că ştii ce faci, iubito. Nu vrem să te răneşti din nou.”

„Nu o voi face. Promit.”

O bătaie ne-a întrerupt convorbirea. Nu mai erau alimente în frigider, aşa că am comandat micul dejun.

Le-am promis prietenilor mei că îi voi ţine la curent cu situaţia lui Dominic şi am închis. Am traversat sufrageria şi am deschis uşa de la intrare, aşteptându-mă să îl văd pe tipul de la livrări cu bolul meu de agai.

în schimb, umerii largi şi muşchii slabi umpleau uşa. Ochii mei au călătorit peste bumbacul alb şi peste întinderea puternică şi bronzată a gâtului său pentru a întâlni o pereche de ochi albastru închis.

„Ai mâncat deja?” a întrebat Dominic înainte să pot întreba ce naiba căuta în apartamentul mamei mele la ora nouă dimineaţa.

„Mâncarea mea e pe drum.”

„Lasă-mă să ghicesc. Agai de la Mimi Sucos?”

Mi-am încrucişat braţele. „Poate.” Nu eram *atât de* previzibil. Nu-i aşa?

„Anulează-I”, a spus cu atâta siguranţă de sine încât aproape că am scos aplicaţia de livrare chiar atunci. „Mergem într-un loc mai bun”.

„Unde?” Mimi Sucos avea cel mai bun agai din oraş.

0 urmă de răutate i-a încreţit obrajii, iar inima mea a zvâcnit cu o anticipare reticentă. „Vei vedea.”

Mă aşteptam ca Dominic să mă ducă la un loc elegant pentru un brunch sau pe o plajă frumoasă pentru un picnic privat... şi aşa a făcut.

în Florianopolis.

Aflată la o oră şi jumătate de avion la sud de Rio, Floripa (aşa cum era cunoscută de localnici) era un paradis de golfuleţe ascunse, plaje uimitoare şi trasee de drumeţie luxuriante. Jumătate din ea se afla pe continent, iar cealaltă jumătate pe insula Santa Catarina, şi era locul meu preferat din Brazilia, alături de Bahia.

Avionul lui Dominic a aterizat în Floripa la două ore după ce a apărut la uşa mea. 0 maşină privată ne-a întâmpinat pe pistă şi ne-a dus la cea mai luxoasă staţiune din oraş.

„Mult mai bun decât cel al lui Mimi, nu-i aşa?”, a spus el în timp ce doi chelneri aranjau un adevărat festin pe masă.

Am stat pe balconul apartamentului prezidenţial cu vedere la plajă. Băieţii de soare împânzeau nisipul alb ca nişte furnici, iar vântul ducea spre noi sunetul slab al valurilor şi al râsetelor.

„Eşti incredibilă.” Am clătinat din cap, chiar dacă stomacul meu bombănea la

mirosul de omletă proaspătă şi de produse de patiserie scoase direct din cuptor. Luasem o gustare în avion, dar nimic nu se compară cu un coş de pao de queijo cu unt ca să tenteze o fată să se supraîncarce cu carbohidraţi. „Asta e prea mult. Un simplu brunch în Rio ar fi fost de ajuns.”

„Nu pentru prima noastră întâlnire.” 0 briză uşoară a trecut pe lângă el, zburlind părul lui Dominic. Dobândise un bronz de când ajunsese în Brazilia şi arăta relaxat şi dezinvolt într-un tricou alb şi pantaloni scurţi. „Meriţi ce e mai bun”, a spus el simplu.

Tentaţia s-a luptat cu instinctul de conservare. Ar trebui să ţin garda sus, dar era greu când eram înconjurată de lucrurile pe care le iubeam.

Mâncare. Mare. *Soare.Dominic.*

Am alungat ultimul gând în timp ce am apucat o pâine cu brânză şi am rupt-o în două. *Ţine minte. Nu cedaţi,* i-am avertizat pe fluturii care îmi înghesuiau stomacul. Aş mânca mâncarea gratuită, m-aş bucura de călătoria gratuită şi aş pleca. Asta a fost tot.

„A fost ori Florianopolis, ori Bahia, dar a trecut mai mult timp de când nu ai mai vizitat Floripa.” Dominic le-a mulţumit din cap servitorilor, care s-au retras şi au închis uşile de la balcon cu discreţie liniştită. „Aşadar, iată-ne aici. Putem face un weekend prelungit din asta.”

Am înecat fluturele învolburat cu o înghiţitură de suc de portocale şi am schimbat subiectul. „Nu trebuie să te întorci în curând la New York? Ai fost plecat de ceva vreme.”

Cu excepţia întâlnirilor cu clienţii, îşi putea face treaba de la distanţă, dar lui Dominic îi plăcea să ştie exact ce se întâmplă în biroul său. Davenport Capital era regatul lui şi îl conducea cu o mână de fier. Nu am crezut nicio secundă că îl va lăsa pe mâna altora atât de mult timp.

„Stau la curent cu lucrurile cât timp sunt aici”, a spus el, confirmându-mi convingerea.

„Bine.”

Am mâncat în tăcere o vreme. A fost o linişte ezitantă, genul de linişte care a izvorât mai degrabă din nesiguranţă decât din disconfort. Cum te-ai comportat în timpul primei întâlniri cu cineva cu care ai fost căsătorit timp de zece ani?

Să vorbeşti despre vreme era prea banal; să vorbeşti despre orice altceva era prea periculos. De fiecare dată când deschideam gura pentru a face conversaţie, ceva din subiect îmi amintea de *noi.*

Traseele de drumeţie din Florianopolis mi-au amintit de perioada în care am făcut drumeţii în nordul statului New York.

Cel mai recent blockbuster de acţiune mi-a amintit de maratonul nostru *Fast and Furious,* alimentat cu popcorn, din primele zile ale relaţiei noastre.

Poveştile de pe Instagram ale mamei mele din luna eide miere din Fiji mi-au

amintit deluna *noastră* de miere din Jamaica. Nu ne puteam permite nimic sofisticat pe atunci, aşa că închiriasem o căsuţă confortabilă, semi-încăpătoare, pe malul oceanului şi ne-am petrecut săptămâna înotând, mâncând şi făcând sex. Fusese una dintre cele mai frumoase săptămâni din viaţa mea.

Nostalgia dureroasă şi-a croit drum prin corzile inimii mele. îi spusesem lui Dominic că nu are rost să trăim în trecut, dar aş da orice să dau timpul înapoi ca să pot savura clipa de clipă cu clipă zilele noastre fericite.

Aceasta era ironia vieţii. Oamenii îşi aminteau mereu de vremurile bune de odinioară, dar noi nu apreciam niciodată faptul că trăiam *în* acele vremuri până când acestea nu dispăreau.

„M-am întâlnit recent cu fratele meu”, a spus Dominic, cu o voce liniştită.

Capul meu a tresărit în sus la schimbarea lui bruscă şi neaşteptată de ton. Avusese mai mulţi fraţi adoptivi în copilărie, dar era doar unul la care se referise vreodată ca fiind fratele său.

„Roman?”

Dominic vorbea rar despre familia sa. Ştiam că tatăl său era mort, că mama sa îl abandonase când era copil şi că a urât toate centrele de plasament în care a fost plasat. Menţionase că el şi Roman fuseseră apropiaţi înainte ca acesta din urmă să ajungă la şcoala de corecţie pentru incendiere, dar cam atât.

„Da. M-am întâlnit cu el la bar după ce ai plecat de la baie...” Obrajii mi s-au încins la amintirea a ceea ce făcusem în respectiva baie. „Şi a fost la deschiderea Le Boudoir.”

Inima mea s-a bâlbâit sub lovitura de surpriză. Făcusem cunoştinţă cu aproape toată lumea de la Le Boudoir. Singura persoană pe care nu o recunoscusem era...

0 imagine cu ochi verzi şi reci şi piele palidă mi-a apărut în minte.

„Omul care s-a lovit de mine.” Realizarea mi-a îngheţat pielea. îl scosesem din mintea mea, dar puţini oameni m-au deconcertat atât de repede şi de temeinic cum o făcuse el. *„Acela* era Roman?”

Pe baza descrierilor anterioare ale lui Dominic, mi-am imaginat un băiat slab, cu o tunsoare şi o expresie încruntată, nu cineva care să arate ca şicum ar fifost
un ucigaş
la negru. Dar, din nou, nu-şi mai văzuse fratele de când erau adolescenţi. Bineînţeles
că
Roman era diferit acum.

Dominic a dat scurt din cap. Mi-a făcut o scurtă trecere în revistă a interacţiunilor lor de când se întâlniseră, ceea ce nu era prea mult. „Nu l-am mai văzut şi nici nu am mai auzit de el de la cină. Am pus pe cineva să îl urmărească, dar încă nu s-a aflat nimic.”

„Poate că şi-a terminat treaba în oraş şi a plecat”, am sugerat eu.

„Nu a părăsit oraşul”, a spus Dominic categoric. „Dacă ar fi făcut-o, nu ar fi fost atât de greu de urmărit.”

Adevărat. Dacă cineva cu banii şi resursele lui Dominic nu l-ar putea găsi... Un fior de nelinişte mi-a răscolit prin stomac. „Totuşi, nu ţi-ar face rău, nu-i aşa? Voi doi eraţi apropiaţi."

*„Erau"*fiind cuvântul cheie. Nu cred că m-a iertat vreodată că nu i-am fost alibi când a fost arestat." 0 umbră a trecut pe faţa lui Dominic. „L-am căutat de câteva ori de-a lungul anilor, dar era o fantomă. Am crezut că a murit."

Am sesizat cel mai mic sâmbure de vinovăţie din tonul lui.

Dominic nu avea mulţi prieteni apropiaţi, dar era loial celor care îi erau loiali la rândul lor. Menţionase odată că Roman luase şpagă pentru el de mai multe ori când erau tineri. Odată, Dominic furase bani de la mama lui adoptivă pentru un bilet de autobuz pentru un turneu la o facultate din apropiere. Roman îl acoperise şi spusese că luase banii pentru o întâlnire. Ca represalii, mama lor adoptivă l-a lovit cu o curea atât de tare încât nu a putut dormi pe spate zile întregi.

Dominic nu a spus-o niciodată, dar ştiam că nutrea regrete în legătură cu modul în care se terminaseră lucrurile cu Roman.

„Vrei să ai din nou o relaţie cu el?" Am întrebat-o cu blândeţe. „A trecut mult timp de când aţi fost fraţi. Nu mai sunteţi aceiaşi oameni".

„Nu am încredere în el." A evitat un răspuns direct. „Vreau să ştiu ce naiba caută în New York şi ce a făcut de când a ieşit din şcoala de corecţie. Asta e tot."

Aveam sentimentul că Dominic nu-mi spunea totul. Avea o mulţime de probleme nerezolvate cu fratele său, dar chiar dacă am fi fost încă căsătoriţi, nu era treaba mea să-l ajut să vindece acea parte a trecutului său. Unele călătorii sunt făcute pentru a fi făcute singur.

Un hohot de râs puternic a răsunat de la un alt balcon şi a risipit urmările melancolice ale declaraţiei lui Dominic.

Şi-a şters o mână pe faţă cu un râs necăjit. „îmi pare rău. Nu asta era conversaţia pe care o plănuisem pentru prima noastră întâlnire, dar m-ai întrebat despre New York şi..." Mărul lui Adam i-a alunecat în sus şi în jos pe gât. „Eşti singura persoană cu care am reuşit să vorbesc despre aceste lucruri."

„Ştiu", am spus încet. „Nu trebuie să-ţi ceri scuze."

Acesta era Dominic pe care l-am ratat. Cel care se deschidea şi *vorbea* cu mine în loc să se ascundă în spatele măştilor şi a banilor. îi era teamă că oamenii vor pleca dacă vor vedea în spatele cortinei, dar părţile ascunse acolo erau cele care îl făceau uman. Unii au vrut mitul şi legenda lui Dominic Davenport; eu am vrut omul.

Obişnuia să vrea. La trecut, mi-a reamintit o voce severă. Nu uita că asta nu e o întâlnire adevărată.

Nu am uitat. Dar nici nu a fost o coincidenţă faptul că, într-o zi plină de avioane private, mese fastuoase şi apartamente de lux, partea mea preferată a fost o simplă conversaţie despre familia lui Dominic.

Opulenţa nu mi-a atins apărarea, dar vulnerabilitatea mi-a zdruncinat zidurile până când o mică parte din ele s-a prăbuşit.

CAPITOLUL
25

DOMINIC ŞI EU NE-AM petrecut prima zi în FLORIPA lenevind în jurul Staţiunii. A pUS pe Cineva Să-mi aducă o valiză plină de haine noi şi machiaj, deoarece nu-mi făcusem bagajele pentru o excursie de o noapte, iar el rezervase un al doilea apartament în cazul în care nu voiam să stau în acelaşi cu el, dar m-am mulţumit cu dormitoare separate. Apartamentul prezidenţial era atât de mare, încât oricum nu aveam să-l văd decât dacă voiam eu.

Mă aşteptam la un itinerar complet de activităţi în timpul şederii noastre, dar el a fost surprinzător de discret în ceea ce priveşte ceea ce am făcut aici. în afară de orele de masă, pe care le împărţeam, a păstrat o distanţă respectuoasă – aproape prea mare. Până în dimineaţa următoare, mă simţeam de parcă aş fi fost într-o excursie de lucru cu un coleg, în loc de o întâlnire.

„Nu e un lucru bun?” a întrebat Isabella. 0 sunasem pentru a verifica starea magazinului, deoarece nu avusesem ocazia să discutăm despre afaceri în timpul discuţiei de grup de ieri. „Poţi să te întinzi lângă piscină, să te duci acasă şi să te retragi. Asta e ceea ce ai vrut.”

„Poate. Nu-i stă în fire să fie atât de pasiv.” De ce ne-ar fi dus Dominic cu avionul în alt oraş doar ca să mă lase să mă descurc singură?

„Nu ştiu. Oamenii se schimbă. Oricum, bucură-te şi nu te gândi prea mult la muncă, bine?” a spus Isabella.Sloaneare petrecerea de deschidere sub control, iar mie îmi place zgomotul de construcţie în timp ce scriu.” Era singura persoană pe care o cunoşteam care ar fi spus aşa ceva şi ar fi vorbit serios. Isabella prospera în haos. „Nu vreau să aud nici un cuvânt de la tine în acest weekend. Dacă e vreo urgenţă, te sun eu.”

Am râs. „Sună bine. Mulţumesc din nou, Isa.”

Am avut noroc când am întâlnit-o pe Vivian, care apoi mi-a făcut cunoştinţă cu Sloane şi Isabella. Pierdusem legătura cu prietenii mei din facultate cu ani în urmă şi, deşi aveam prieteni ocazionali în New York, nu mă simţisem niciodată ca parte a unui

grup până când Vivian m-a luat sub aripa ei.

Orele fericite, ieşirile la cumpărături, serile fetelor... prietenia noastră m-a făcut să realizez cât de mult am pierdut în timpul căsniciei mele, nu numai în ceea ce priveşte confidenţii apropiaţi, ci şi în lucrurile mărunte care completau o viaţă normală şi sănătoasă.

Abandonarea obiectivelor mele în favoarea celor ale altcuiva nu era sănătoasă, înlocuirea hobby-urilor mele cu obligaţii sociale pentru că acestea din urmă erau mai bune pentru afacerile soţului meu nu era sănătos. Să-mi asum un rol secundar în loc de un rol principal în ceea ce ar fi trebuit să fie un parteneriat egal nu a fost sănătos.

Dominic avea defectele lui, dar nici eu nu eram lipsită de vină. Ar fi trebuit să mă apăr pe mine şi ceea ce îmi doream mult mai devreme decât am făcut-o. Eu, mai tânără, crezusem că dragostea era suficientă pentru a rezolva orice problemă, dar a creşte a însemnat să recunoşti importanţa de a te iubi pe tine însăţi la fel de mult ca pe altcineva.

Am închis şi m-am schimbat într-o rochie de plajă înainte de a mă plimba în sufrageria apartamentului. Lumina soarelui s-a revărsat prin peretele de sticlă şi a udat podelele de stejar palid cu nuanţe aurii. Stomacul îmi răsuna de foame, dar nu mă puteam decide dacă să comand room service sau să-l aştept pe Dominic.

Am luat-o la stânga spre camera lui. Am ridicat mâna pentru a bate, dar vocea lui a pătruns prin uşă înainte să iau contact.

„...nu pot ajunge la New York în acest weekend.Timbrulsău profundmi-a trimis un fior de plăcere pe şira spinării „Nu-mi pasă. Spune-i lui Grossman că va trebui să aştepte.” 0 scurtă pauză. Nu-l puteam vedea, dar puteam să-mi imaginez iritarea imprimată pe faţa lui. „Pentru asta te plătesc. Ocupă-te de problemă, Caroline, pentru că eu nu plec din Brazilia până nu o face Alessandra.”

Menţionarea numelui meu mi-a făcut stomacul să se prăbuşească în cădere liberă. Ştiam că Dominic renunţa la o mulţime de oportunităţi de afaceri pentru a fi aici, dar era o diferenţă între a înţelege ceva în teorie şi a auzi în practică.

încă îmi găseam echilibrul când uşa s-a deschis şi aproape că a intrat direct în mine. Surpriza a şters liniile de supărare de pe fruntea lui.

„Alessandra? Ce s-a întâmplat?”

0 nuanţă neaşteptată de tristeţe m-a cuprins la presupunerea lui că îl căutam doar pentru că ceva nu era în regulă.

„Nimic.” M-am jucat cu brăţările mele. „Ai plănuit ceva pentru noi astăzi în afară de mese?”

„închiriasem canoe pentru după-amiaza asta”, a spus Dominic cu prudenţă. „De ce?”

„Deci, nimic dimineaţa?” l-am ignorat întrebarea.

A clătinat din cap.

„Bine.” Am luat o decizie executivă pe loc. „Pentru că mergem la piaţă.”

Dominic

Piaţa Publică din Florianopolis a ocupat o veche clădire colonială chiar în centrul oraşului.O plimbare pe oricare dintre culoarele sale dezvăluia zecide vânzători care vindeau haine, alimente, ceramică şi obiecte de artizanat local Aerul era animat de sunetele englezeşti şi portugheze, în timp ce ghizii turistici îşi conduceau grupurile prin labirint, iar localnicii făceau troc în limba lor maternă.

Alessandra şi cu mine am luat un mic dejun rapid de coxinhas (crochete de pui) şi le- am mâncat în timp ce ne uitam pe tarabe.

„Care îţi place mai mult?” A ridicat două eşarfe. „Nu mă pot decide.”

M-am holbat la ei. Arătau exact la fel. „Acela.” Am arătat-o pe cea din dreapta.

„Perfect. Mulţumesc.” A cumpărat-o pe cea din stânga. „De ce râzi?”

„Fără motiv.” Ştiam că o va alege pe cea din stânga. Când venea vorba de cumpărături, ea alegea întotdeauna varianta pe care eu o respingeam. Bănuiam că nu avea încredere în gusturile mele în materie de modă feminină şi m-aş fi simţit jignită dacă nu aş fi fost de acord cu ea.

l-am aruncat o privire pe furiş la ea în timp ce treceam la următoarea cabină. în mod deliberat ne păstrasem programul deschis în Florianopolis. Nu voiam să o copleşesc sau să o forţez să petreacă fiecare minut cu mine cât timp eram aici. Aveam la dispoziţie câteva zile aici; m-am gândit să o luăm încet şi să vedem ce vrea să facă, motiv pentru care fusesem plăcut surprins când mi-a propus să vizităm piaţa.

Eu preferam bucătarii cu stele Michelin şi restaurantele gourmet, dar Alessandra adora mâncarea de stradă.

„Ai avut de lucru în această dimineaţă?”, a întrebat ea. „Am auzit... mi s-a părut că te- am auzit vorbind cu Caroline.”

„Am avut un apel rapid.” Caroline a fost ochii şi urechile mele cât timp am fost plecat şi mi-a transmis rapoarte detaliate la telefon în fiecare săptămână. Unul dintre clienţii mei era la New York în acest weekend, dar nu mă întorceam cu avionul pentru a-i linişti orgoliul când aş fi preferat să fiu în Brazilia cu Alessandra.

„Apropo de muncă, cum merge magazinul?” Am întrebat.”Am auzitlsabella se ocupă de el cât timp eşti aici.” Kai nu era nimic dacă nu era meticulos când venea vorba de transmiterea informaţiilor.

„Da, ea şi Monty.” Alessandra a râs. „Cred că şarpele ei aproape că i-a provocat un atac de cord unuia dintre antreprenori zilele trecute, dar se pare că este un mare maestru de sarcini. Toată lumea e prea speriată să se relaxeze cu un piton care se uită la ei.”

Pitonii cu bile erau una dintre cele mai prietenoase specii de şerpi, dar am presupus că omul obişnuit vedea doar partea cu *şarpele.*

„Nu ştiu prea multe despre florile presate, dar dacă ai nevoie de ajutor în ceea ce

priveşte afacerile şi partea financiară, anunţă-mă.” Ar fi trebuit să mă ofer atunci când şi -a deschis magazinul online cu doi ani în urmă, dar capul meu fusese atât de blocat în nisip încât nu mi-am dat seama că a creat o întreagă afacere până la câteva săptămâni după ce a fost lansată. Nu a scos niciun cuvânt, probabil pentru că a crezut că sunt prea ocupat ca să mă intereseze. Kai a fost cel care mi-a spus asta.

Bărbia Alessandrei s-a coborât. „Mulţumesc.”

„Ar fi trebuit să fiu acolo la lansarea iniţială.” Ruşinea m-a ţinut ostatic. „Să înfiinţezi o companie este o afacere importantă.”

„Este în regulă. Era doar un magazin Etsy la vremea respectivă. Nu e ca şi cum aş fi intrat în Fortune 500.”

Nu am zâmbit la gluma ei. Nu era în regulă, altfel relaţia noastră nu ar fi fost unde era acum.

„Vorbesc serios. Dacă ai nevoie de ceva, sună-mă. Dacă sunt într-o şedinţă, cei de la birou ştiu să vă facă legătura.” Având în vedere cât de bine se descurca Floria Designs, nu avea nevoie de ajutorul meu, dar deschiderea era acolo.

O scânteie de mândrie s-a aprins. Nu-mi plăcea să ratez o etapă atât de importantă precum lansarea primei ei afaceri, dar eram al naibii de mândru de ceea ce construise.

„De ce flori presate?” Am întrebat, disperată să continui conversaţia. Dacă ne opream, ea se retrăgea din nou, iar eu voiam să prelungesc acest moment cât mai mult timp posibil.

„Sincer, eram plictisită şi aveam nevoie de un hobby.” Rozul a colorat obrajii Alexandrei. „întotdeauna mi-au plăcut florile şi am dat peste un tutorial DIY despre cum să le presez. Am încercat, a fost amuzant şi, ei bine...” A ridicat din umeri. „Restul este istorie.”

„Ce te-a făcut să te hotărăşti să transformi acest hobby într-o afacere?”

„Nu ştiu.” Faţa ei a căpătat o expresie îndepărtată. „Cred că am vrut ceva care să fie al meu. Tot ce aveam îţi aparţinea ţie. Casa noastră, maşinile noastre, hainele noastre. Chiar dacă le cumpăram, tu le plăteai. Am ajuns la un punct în care...” A înghiţit în sec. „în care am simţit că nu mai eram propria mea persoană. Aveam nevoie de ceva care să -mi amintească faptul că sunt importantă. Pe mine, ca individ, nu ca soţie, fiică sau soră.”

Ne-am oprit din mers. Nu ştiam când ne oprisem sau cât timp stătusem acolo, dar nu puteam să mă mişc nici dacă aş fi vrut.

Ştiam că Alessandra fusese nemulţumită de căsnicia noastră. La urma urmei, eram divorţaţi. Dar nu realizasem cât de adânc înrădăcinată era nefericirea ei, nu doar faţă de relaţia noastră, ci şi faţă de ea însăşi.

Am crezut că dacă ne vom acoperi toate cheltuielile şi ne vom asigura că nu-i va lipsi nimic, vom fi mai fericiţi. Ne-am luptat atât de mult în primii ani de viaţă şi nu am vrut să ne întoarcem din nou în acea gaură. Ceea ce nu luasem în calcul erau

lucrurile de care aveam nevoie şi care nu erau materiale.

Timp. Atenţie. Consideraţie.

Nu puteau fi cumpărate şi, în graba mea de a îngropa orice posibilă problemă cu banii, pierdusem complet din vedere acest fapt.

„Tu contezi”, am spus eu. „întotdeauna.”

Ea a fost *singura* persoană care a contat vreodată cu adevărat. Chiar dacă nu m-ar mai iubi, chiar dacă toate eforturile mele de a o recâştiga ar eşua, ea ar fi întotdeauna soarele care îmi va ancora universul.

Ochii Alexandrei străluciră. Şi-a întors repede privirea, dar o zvâcnire revelatoare i-a întrerupt vocea, altfel luminoasă.”Ei bine, asta edestulă vorbărie grea pentru astăzi Nu este nici măcar ora prânzului şi avem o mulţime de tarabe de parcurs înainte de excursia cu barca.”

Am rămas la subiecte sigure pentru restul dimineţii – sport, mâncare, vreme. Dar nu am uitat niciodată privirea de pe faţa Alessandrei când mi-a explicat de ce a deschis Floria Designs.

După ce am epuizat piaţa, am luat prânzul la un bar de stridii din apropiere (din moment ce ea a ales micul dejun, eu am ales prânzul) şi ne-am îndreptat spre închirierea de canoe. Alessandra şi cu mine am mers cu canoea în timpul lunii de miere şi m-am gândit că ar fi o întoarcere plăcută la zile mai fericite.

Am fost buni împreună cândva. Am putea fi bine împreună din nou.

Din nefericire, niciunul dintre noi nu mai făcuse canotaj de ani de zile, iar abilităţile noastre erau... ruginite, ca să spunem aşa.

„Poate că nu a fost cea mai bună idee”, a spus Alessandra în timp ce barca se clătina. A privit în jurul nostru cu îngrijorare. Cei mai apropiaţi ambarcaţiuni erau doar nişte puncte în depărtare. „Ar fi trebuit să cerem un ghid.”

„Nu avem nevoie de un ghid.” M-am mişcat, iar canoea se legăna odată cu mişcarea mea. „Suntem perfect capabili să manevrăm o bărcuţă de lemn.”

S-a uitat înapoi la mine. „Este o altă chestie de bărbat? Ca şi cum voi refuzaţi să cereţi indicaţii când vă pierdeţi, dar acum refuzaţi să cereţi ajutor când sunteţi în pericol să vă răsturnaţi.”

„Suntem în mijlocul unei lagune”, am subliniat. „Timpul pentru un ghid a trecut de mult.” în plus, o voiam pe Alessandra doar pentru mine; nu voiam ca o a treia roată la întâmplare să ne strice întâlnirea. „Ai încredere în mine. 0 să fie bine.”

„Dacă spui tu.” Părea îndoielnică.

în ciuda îndoielilor ei, canoea noastră se stabiliza cu cât înaintam mai mult. Tensiunea mea a scăzut şi m-am relaxat pentru a mă bucura de împrejurimile noastre. Am înţeles de ce Alessandra iubea atât de mult Florianopolis. Era...

„Oh, Doamne!” A gâfâit. „E un delfin?”

„Nu cred că sunt... Nu, nu!” Era prea târziu. Şi-a răsucit corpul spre dreapta, iar canoea s-a răsturnat, aruncându-ne în apa rece.

Ţipătul ei şi blestemul meu au deformat aerul liniştit. Apoi, apa s-a închis

deasupra capului şi totul a fost tăcut până când am ieşit la suprafaţă cu un cor de tuse şi de stropşeală. Din fericire, ne-am dislocat în timpul căderii şi am evitat să rămânem blocaţi sub barcă, dar să păşesc în apă în mijlocul unei nenorocite de lagune nu făcuse parte
din planul meu de joc.

Am mai scos o înjurătură, mai colorată.

M-am uitat la Alessandra, ai cărei umeri tremurau în timp ce-şi acoperea faţa.

Alarma mi-a depăşit enervarea. „Ce s-a întâmplat? Eşti rănit?” Oare se lovise la cap în timp ce cobora? Ar fi durat ceva timp să îndreptăm canoea, iar noi eram cel puţin...

Un sunet familiar i se scurgea printre degete. *Râdea...* oare?

Şi-a luat mâinile de pe faţă. Nu, nu râdea. *Urla* până în punctul în care râsul ei nu mai scotea niciun sunet.

„Sunt bine”, a oftat ea, lacrimi de veselie umplându-i ochii. „Eu doar... arăţi ca...”

Mi-am îngustat ochii, chiar dacă gura îmi tremura. Situaţia noastră nu mi se părea deosebit de amuzantă, dar era imposibil să o văd zâmbind şi să nu vreau să zâmbesc şi eu. „Cum ar fi? Un delfin?” Am întrebat cu subînţeles.

„Nu”, a spus ea cu zero scuze. „Arăţi ca un şobolan înecat.”

Şocul m-a scufundat mai bine decât apa când ne-am răsturnat. „Eu sigur că nu.”

„îmi pare rău, dar tu ai.”Râsul Alexandrei s-a domolit în cele din urmă,, dar amuzamentul i-a rămas pe faţă „Nu te poţi vedea. Eu pot, aşa că observaţia mea poartă mai mult...” A ţipat când un strop de apă a lovit-o în faţă. Şi-a şters picăturile de pe ochi şi s-a uitat fix la mine. „Tocmaim-ai *stropit*?”

Am ridicat din umeri. „A fost un accident.”

Cuvintele abia îmi ieşiseră din gură când ea a ripostat şi am ajuns într-un război de stropiri. Râsetele şi ţipetele au umplut aerul.

Ne purtam ca nişte copii lăsaţi liberi pe plajă, iar eu abia puteam să respir pe lângă asalturile ei apoase, dar era ceva îmbucurător în a nu da doi bani. Nu conta că ne purtam prosteşte şi imatur; era al naibii de distractiv.

Până când am cerut un armistiţiu, eram atât de uzi încât părea că am făcut un duş în haine. De două ori.

Rimelul Alessandrei a format două urme negre gemene pe obraji. Părul îi era încâlcit şi nu mai rămăsese nici măcar o urmă de ruj.

„Ştiu”, a spus ea când m-a surprins că mă holbez. „Nu eşti singurul care arată ca un şobolan înecat.”

„Nu la asta mă gândeam.”

„Atunci la ce te-ai gândit?” Volumul vocii ei s-a atenuat pe măsură ce am micşorat distanţa dintre noi.

I-am şters o picătură de apă rătăcită de pe frunte înainte ca aceasta să ajungă la ochi. „Mă gândeam...” Mâna mea a coborât şi a zăbovit lângă obrazul ei. „Că eşti cea mai frumoasă privelişte pe care am văzut-o vreodată.”

Respiraţiile noastre se ridicau şi coborau pe bătăturile moi ale apei. Ultimele ecouri ale râsului nostru au dispărut şi au lăsat loc unei aşteptări calde şi grele.

Buzele Alexandrei s-au despicat. Ea nu s-a îndepărtat când i-am strâns părul într-un pumn delicat şi mi-am coborât capul, centimetru cu centimetru agonizant, până când gurile noastre s-au atins.

Unele sărutări erau produsul pasiunii.Altele au fost orevărsare de emoţii Dar acesta? Acesta a fost o revelaţie.

Pentru că atunci când Alessandra şi-a ridicat bărbia în sus şi m-a sărutat înapoi, am înţeles în sfârşit, chiar dacă numai pentru o clipă, ce înseamnă adevărata mulţumire. Fără dorinţe, fără urmăriri, fără griji. Doar ea şi noi.

Era tot ce aveam nevoie.

CAPITOLUL 26

MI-AM SĂRUTAT FOSTUL SOŢ.

Mi-am sărutat fostul soţ şi mi-a *plăcut.*

Alessandra

Ce naiba era în neregulă cu mine?

Mi-am îngropat faţa în pernă cu un geamăt. Ceasul meu deşteptător sunase deja de trei ori, dar nu mă puteam hotărî să mă dau jos din pat. Să mă dau jos din pat însemna să mă confrunt cu consecinţele alegerilor de ieri, iar eu mă mulţumeam să rămân în bula mea de iluzii.

Din păcate, universul nu a fost de acord. La mai puţin de un minut după ce am luat decizia de a zăbovi sub pătură toată dimineaţa, mi-a sunat telefonul. L-am ignorat. A sunat din nou.

Un alt geamăt mi-a călătorit în gât. Aproape că îmi doream să nu-l fi depozitat într- unul dintre dulapurile de la închirierea canoei înainte de a vâsli. Altfel, ar fi fost pe fundul lagunei, iar eu nu ar fi trebuit să vorbesc cu nimeni la – am aruncat o privire la ceasul digital cu alarmă – opt şi cincisprezece dimineaţa.

Am apăsat pe *răspuns* şi am pus interlocutorul pe difuzor fără să ridic capul sau să verific identitatea acestuia. „Alo?"

„Bună dimineaţa!" a ciripit Isabella. „Deci, cum merge treaba? Te distrezi de minune, sper."

„Este complicat." Perna mi-a înăbuşit răspunsul.

Sărutul meu cu Dominic a durat atât prea mult, cât şi prea puţin. în realitate, nu ne puteam îmbrăţişa mai mult de câteva minute, dar căldura şi gustul lui se imprimaseră atât de bine în simţurile mele, încât îl puteam simţi şi după o zi.

Presiunea moale şi fermă a gurii lui. Mersul expert al limbii lui pe a mea. Furnicăturile delicioase care îmi curgeau pe şira spinării când mă trăgea de păr.

Pielea mi s-a făcut pielea de găină.

„Da, da, da.” Isabella părea distrasă. „Um, din curiozitate, eşti la hotelul tău acum?”

„Da. Dormeam”, am spus cu subînţeles, ceea ce era pe jumătate adevărat. Sincer, am fost surprins că m-a sunat atât de devreme. Isabella nu era o persoană matinală.

Stai puţin. De ce a sunat aşa devreme?

Am sărit în sus, adrenalina mea crescând brusc de alarmă. „De ce? S-a întâmplat ceva?”

„Ei bine...” A inspirat o respiraţie audibilă. „0 ţeavă s-a spart peste noapte. întregul magazin este, um, inundat.”

Şocul mi-a străpuns zdrenţele de ameţeală. *Inundat.* Cuvântul a pulsat sub pielea mea ca o bătaie frenetică a inimii.

„Cât de grav este?” Vocea mea a rămas surprinzător de calmă în ciuda panicii care îmi scurtcircuita creierul.

Mai erau şi alte întrebări pe care ar fi trebuit să le pun – lucruri pe care ar fi trebuit să le fac – dar frica m-a făcut să nu mă mişc în timp ce aşteptam răspunsul Isabelei.

„Destul de rău. Apa a deteriorat majoritatea inventarului, iar unele dintre aparatele electronice sunt prăjite. S-a întâmplat peste noapte, aşa că încă ne dăm seama de amploarea totală a pagubelor. Kai a chemat pe cineva care evaluează situaţia chiar acum.” Vinovăţia s-a scurs pe linie. „îmi pare *foarte* rău. Dacă aş fi apărut mai devreme...”

„Nu este vina ta. Nu ai fi putut face nimic.” Isabella îmi făcea deja o mare favoare având grijă de magazin cât timp eram plecat, iar ea nu era o profesionistă în instalaţii sanitare. Nici măcareunu ştiam ce să fac în cazul unei ţevi sparte.

„Nu vă faceţi griji. Ne vom ocupa noi de tot”, a spus Isabella. Vinovăţia ei era încă palpabilă. „Kai se ocupă de asta, iar ţeava va fi reparată în următoarele două ore, dar m- am gândit că vrei să ştii.”

„Mulţumesc.” Propria mea vinovăţie mi-a format noduri între umeri. Marea deschidere a magazinului era în mai puţin de două luni. Sloane muncea pe brânci la petrecere şi trimisese deja invitaţii la zeci de invitaţi de profil înalt – cei de care depindeam pentru a răspândi vestea şi a menţine afacerea pe linia de plutire. Gestionarea unui magazin fizic necesita mai multă strategie şi publicitate decât unul online; nu puteam să o dau în bară.

Ştiam asta, şi totuşi mă ascunsesem în Brazilia în ultimele două săptămâni. Da, aveam nevoie de o pauză de la oraş, dar, în acest moment, evitam în mod activ întoarcerea mea. Brazilia era o fantezie; New York era realitatea şi era timpul să nu mai fug de problemele mele. Nu era corect şi nici nu era bine să-mi fac prietenii să poarte povara gestionării afacerii *mele.* Isabella avea o carte de scris, iar Kai avea de condus o corporaţie de miliarde de dolari. Ei nu ar trebui să îmi rezolve

problemele de instalaţii sanitare.

„Spune-i lui Kai că mă ocup eu de asta”, am spus. M-am uitat la valiza mea, care zăcea deschisă pe suportul de bagaje din cealaltă parte a camerei. „Mă întorc cu avionul la New York”.

I-am cerut ajutorul lui Dominic din necesitate. Nu am putut găsi niciun zbor direct de ultimă oră către New York, iar când i-am explicat situaţia, ne-a scos din hotel şi ne-a trimis în aer în două ore. Nu a fost nevoie de întrebări suplimentare.

Avantajele de a deţine un avion privat.

Nu am discutat despre sărutul nostru în timpul zborului. Când nu mâneam sau nu dormeam, munceam. M-am documentat despre cum să mă ocup de ţevile sparte, am comandat inventar suplimentar şi le-am trimis un e-mail contractorilor mei actuali, deoarece nu îşi puteau relua activitatea până când mizeria nu ar fi fost curăţată. Dominic a făcut tot ceea ce făceau directorii generali ai conglomeratelor financiare.

A încercat să mă ajute, dar am refuzat. Zborul a fost suficient; nu-mi plăcea să-i cer favoruri.

Când am aterizat în New York în acea noapte, mă simţeam puţin mai bine... până când am văzut magazinul.

Locul era udat până la refuz. Unul dintre panourile de gips-carton era atât de ud încât se prăbuşise, iar mai multe bucăţi de flori presate fuseseră transformate în pastă de forţa apei. Din fericire, echipamentul cafenelei nu fusese încă livrat, dar computerul meu de lucru, imprimanta şi diverse alte dispozitive erau scoase din funcţiune.

Toate proiectele mele şi piesele din galerie, ruinate. Toate planurile mele, răsturnate. Ar fi fost nevoie de mii de dolari şi Dumnezeu ştie câte ore pentru a mă asigura că spaţiul era gata pentru marea deschidere.

Lacrimile nevărsate îmi înghesuiau gâtul. Ţeava spartă nu a fost vina nimănui. A fost pur şi simplu ghinion, dar s-a simţit şi ca un semn de bun augur. Un mod al universului de a-mi spune că nu eram făcut pentru asta, că eram mai potrivit pentru a construi visele altora în loc de ale mele.

M-am uitat la podeaua îmbibată cu apă, unde cioburile de sticlă străluceau ca bucăţile sparte din viaţa mea.

Divorţul meu. Afacerea mea. Relaţia mea cu mama mea. Fiecare frică, îndoială şi nesiguranţă pe care le-am reprimat în anii pierduţi din viaţa mea, când am trăit fără să trăiesc. Mi-au crăpat glazura din ochi şi lacrimile s-au revărsat, estompând carnagiul cu o peliculă de înfrângere.

Eram atât de pierdută în suferinţa mea, încât nu am opus rezistenţă când braţele lui Dominic s-au strâns în jurul meu şi m-a tras la pieptul lui.Insistasesă mă însoţească la magazin, din moment ce era atât de târziu, iar eu nu m-am opus Nu aveam energia necesară.

Mi-am apăsat faţa pe pieptul lui, iar plânsul meu moale a pătruns în linişte. Probabil că îi distrugeam cămaşa cu lacrimile mele, dar el nu s-a plâns. De fapt, nu scosese niciun cuvânt de când ajunsesem; nu avea nevoie.

Faptele au vorbit mai tare decât cuvintele, iar în acel moment, nu mi-a păsat de lucrurile pe care le făcuse sau nu le făcuse în timpul căsniciei noastre.

Pur şi simplu m-am aplecat spre el, am respirat confortul mirosului său familiar şi l- am lăsat să mă ţină împreună.

CAPITOLUL 27

Alessandra

Mi-am permis să mă complac în autocompătimire pentru O noapte.

După ce am analizat pagubele din magazin, m-am dus acasă, am făcut un duş şi am adormit plângându-mi de milă. Cu toate acestea, cândva între sâmbătă seara şi duminică dimineaţa, autocompătimirea s-a cristalizat în determinare.

Am petrecut *ani de zile* trăind pe margine. Acum, că în sfârşit ieşisem din zona mea de confort, aveam de gând să las primul obstacol pe care îl întâlneam să mă doboare?

A fost vorba de daune fizice, nu de moarte sau de dezastru financiar. Problema mea era perfect rezolvabilă. în cel mai rău caz, aş fi amânat marea inaugurare şi aş fi luat o lovitură la cheltuielile nerambursabile, cum ar fi cateringul.

Având în vedere acest lucru, mi-am petrecut restul weekend-ului formulând un plan de joc şi căutând costuri pentru înlocuirea mobilierului şi a inventarului. Cele mai multe dintre ele m-au făcut să mi se învârtă stomacul. Aveam nevoie de livrări urgente pentru a repara magazinul la timp pentru marea deschidere, iar livrările urgente (mai ales în timpul sărbătorilor) erau scumpe. *Foarte* scumpe . Asigurarea chiriaşilor acoperea o parte din costuri, dar tot ar fi trebuit să plătesc o sumă decentă din buzunar.

Partea bună a lucrurilor este că nu am fost responsabil pentru nicio pagubă materială. Aiden a fost, şi a trecut oricum lunea următoare pentru a evalua situaţia.

„Vestea bună este că ar fi putut fi mai rău”, a spus el după ce a trecut pe la control. Era neaşteptat de calm, dar cred că a avut de-a face cu ţevi sparte de multe ori în calitate de proprietar. „Sistemul electric este în mare parte intact, iar tavanul nu s-a prăbuşit”.

Un râs slab mi-a răzbătut în gât. Era ora prânzului. Curăţasem molozul de la şase dimineaţa şi probabil că arătam ca moartea încălzită, dar eram prea epuizat ca să-mi pese. „Mulţumesc lui Dumnezeu pentru lucrurile mărunte. Care sunt veştile rele?”

Aş putea la fel de bine să le înfrunt pe toate în acelaşi timp. 0 lovitură uriaşă era mai

bună decât o mie de tăieturi mici.

„Vestea proastă este că o să-ţi sângereze degetele de câte flori trebuie să presezi înainte de marea deschidere.” Aiden a lovit cu un deget blând pe masa pe care aruncasem proiectele ruinate. „Care sunt pagubele?”

„Două duzini.” M-am dezumflat. Mi-a luat cel puţin o săptămână să le fac pe fiecare exact aşa cum mi le doream. Recrearea a două duzini în următoarele două luni era imposibilă dacă nu-mi petreceam fiecare oră de veghe pe acest proiect. Nu aveam luxul de a face asta. Chiar şi cu ajutorul asistenţilor mei virtuali, sarcinile administrative dominau jumătate din volumul meu de muncă.

„Ce zici de asta? Mă ocup eu de...”

Zăngănitul clopoţeilor de deasupra uşii de la intrare îl întrerupse pe Aiden la mijlocul frazei.

Falcă ascuţită. Barbă aurie. Muşchi subţiri şi o stăpânire nemiloasă înfăşurată într- un costum de cărbune făcut la comandă. *Dominic.*

Un şoc rece m-a inundat. Era mijlocul primei sale zile de întoarcere la serviciu. Ce *naiba* făcea aici?

Privirea lui a găsit-o pe a mea, caldă de îngrijorare, înainte de a se îndrepta spre Aiden. A fost ca şi cum aş fi privit cum se schimbă un întrerupător. îngrijorarea a dispărut sub un strat de gheaţă, iar o cuvă de tăcere plină de tensiune a udat podelele deja umede.

„Flei”, a spus Aiden cu uşurinţă. Tonul lui era cordial, dar în ochii lui sclipea provocarea. „Eşti fostul iubit al Alessandrei, nu-i aşa?”

Am tresărit la accentul pe care l-a pus pe cuvântul *ex.* Nu-mi plăcea perspectiva de a curăţa sângele împreună cu toate celelalte lucruri, pentru că acolo ne îndreptam dacă Aiden îl provoca pe Dominic şi mai mult.

Un zâmbet s-a curbat de-a lungul gurii lui Dominic, la fel de întunecat şi de rece ca gheaţa de la miezul nopţii. „Ne-am mai întâlnit?”

„Da. Luam cina cu ea şi tu ne-ai întrerupt.” Zâmbetul lui Aiden s-a potrivit cu al lui. „Cam la fel cum ne întrerupi tu acum.”

''Bine.'' M-am interpus rapid între ei înainte ca testosteronul lor să le domine bunul simţ. „Oricât de mult mi-ar plăcea această discuţie, am multe de făcut. Aiden, îţi mulţumesc că ai venit într-un timp atât de scurt. Te voi suna dacă voi avea întrebări. Dominic, ce pot face pentru tine?”. Am întrebat cu subiect şi predicat.

„Sunt aici pentru a ajuta la curăţenie.” Şi-a ţinut ochii pe Aiden, care nu s-a mişcat din locul său de lângă mine. Mi-am înăbuşit un oftat. *Bărbaţi.* „Se apropie marea ta deschidere. Orice pereche de mâini în plus ajută.”

Gândul că Dominic se angaja în muncă manuală era atât de absurd încât aproape că am râs cu voce tare. „Ai de lucru.” Nu puteam decât să-mi imaginez cât de multă se acumulase în timpul petrecut în Brazilia. „0 să mă descurc. E plictisitor, dar o voi face.”

„De asemenea, trebuie să-ţi recreezi colecţia”, mi-a spus Aiden. „Asta e o

utilizare mai bună a timpului tău decât să mături şi să duci gunoiul. Dominic are dreptate. Orice

pereche de mâini în plus ajută.” S-a sprijinit de tejghea şi şi-a încrucişat braţele. „Sunt bucuros să pun şi eu umărul. Oricum, prefer sarcinile fizice în locul muncii de birou.”

Era o altă înţepătură indirectă la adresa lui Dominic, al cărui calm înfiorător îmi amintea de oceanul dinaintea unei furtuni.

„Mi-am rearanjat programul.” Dominic s-a comportat ca şi cum Aiden nu ar fi vorbit. „Voi lucra şi voi avea întâlniri dimineaţa, dar după-amiezile mele sunt rezervate pentru tine.”

Privirea lui a găsit-o din nou pe a mea. Inima mea s-a clătinat când cuvintele lui au alunecat în locurile goale care se ascundeau sub apărarea mea.

Am vrut să spun nu. Brazilia era una; să-l invit pe Dominic înapoi în viaţa mea din New York era altceva. Asta nici măcar nu se referea la problema Aiden.

Dar Aiden a avut dreptate când a spus că trebuie să-mi recreez colecţia. Nu puteam să deschid un magazin de flori presate fără flori presate expuse, iar restul lucrărilor de construcţie au fost oprite până când am reparat avariile provocate de conducta spartă. Aş fi fost un idiot să refuz munca voluntară gratuită.

„Bine.” Speram sincer să nu-mi creez şi mai multe probleme, dar în acest moment, restaurarea magazinului era mai importantă decât orice altceva. „Dacă vreunul dintre voi doreşte să ajute, nu ezitaţi să treceţi pe aici ori de câte ori puteţi. *Dar...”* Am ridicat o mână când au deschis gura în acelaşi timp. „Nu vreau certuri, insulte sau agresivitate pasivă. Vă rog să rămâneţi civilizaţi.”

„Bineînţeles”, a spus Aiden. „Nu avem niciun motiv să nu fim. Nu-i aşa, Dominic?”

Zâmbetul lui Dominic nu avea umor. „Absolut.”

Privirea mea a făcut ping-pong între proeminenţa încăpăţânată a bărbiei lui Aiden şi sclipirea periculoasă din ochii lui Dominic.

Am suspinat.

Avea să fie o săptămână lungă.

Dominic

¿ML

„ÎMI STAI ÎN CALE.” M-AM PĂŞIT pe lângă AIDEN cu mai multă forţă decât era necesar. Alessandra ne avertizase împotriva pasivităţii-agresive, dar nu era vina mea dacă mă loveam de

CAPITOLUL 28

proprietarul ei în timp ce duceam gunoiul. Ticălosul stătea chiar în calea mea.

S-a împiedicat înainte de a-şi recăpăta echilibrul şi de a mă fixa cu un zâmbet dur. „Poate că ar trebui să găseşti o rută alternativă. Este destul spaţiu în jurul meu”.

„E plin de gunoaie.” Am aruncat un braţ plin de flori distruse într-un sac Hefty uriaş.

„Atunci aşteaptă.” S-a apucat din nou să măture o grămadă de cioburi de sticlă într-o lopată de praf. „Nu eşti singurul care lucrează.”

Mi-a tresărit ochiul. Eram aici de mai puţin de trei ore şi deja îmi venea să-l pocnesc pe Aiden în faţa lui îngâmfată şi bărboasă. Alessandra a spus că relaţia lor era platonică, dar niciun proprietar nu era *atât de* direct cu chiriaşul său decât dacă voia ceva.

Slavă Domnului că am fost aici să mă asigur că nu face nimic dubios.Aş fi ajutat-o oricum pe Alessandra la curăţenie, darprezenţamă asigura că nu am ieşit din magazin decât după ce el pleca în fiecare zi

„Nu, dar eu sunt singurul din această cameră care lucrează eficient”, am spus cu răceală. „De cât timp măturaţi acelaşi pahar?”.

„Nu este întotdeauna vorba de viteză. 0 treabă bună necesită timp şi atenţie”, a spus Aiden. „Ai putea să înveţi câteva lucruri despre asta.”

Roşu s-a strecurat în viziunea mea. Ar fi fost atât de uşor să apuc unul dintre cioburile mari de sticlă şi...

„Cum merge treaba?” Alessandra a ieşit din dulapul cu provizii, părând obosită, dar mai optimistă decât atunci când am văzut prima dată pagubele.

„Grozav”, am spus în cor eu şi Aiden. El mi-a zâmbit. Şi eu i-am zâmbit lui. l-am zâmbit împreună Alessandrei.

„Facem multe progrese”, am spus, ceea ce era adevărat. Curăţasem cea mai mare parte a resturilor din ultimele două zile, iar mâine puteam începe să aranjăm mobila înapoi în poziţiile iniţiale.

Sprâncenele ei au crescut vertiginos, dar nu a pus la îndoială veselia noastră exagerată. Cred că era doar fericită că nu intrase într-o bătaie cu pumni sau, dacă ar fi fost după mine, într-o crimă sângeroasă.

Alessandra a rămas la etajul principal, aşa că eu şi Aiden ne-am ţinut gura pentru tot restul după-amiezii.

Cămaşa mea îmbibată de sudoare mi se lipea de piele, iar muşchii mă dureau de la trasul unor saci de gunoi uriaşi şi îndesaţi până la tomberon la fiecare oră. Făceam sport, dar nu mai făcusem muncă fizică de bază de când am început la Davenport Capital. Sarcinile fără noimă erau epuizante, dar ciudat de liniştitoare.

Datorită noului meu program temporar, a trebuit să înghesui o zi de interacţiuni cu clienţii şi evaluări financiare în şase sau şapte ore în fiecare dimineaţă. Era plăcut să apar la Floria Designs după-amiaza şi să nu trebuiască să mă gândesc la ceea ce fac.

Echipa mea nu a fost mulţumită de aceste schimbări, dar ele au lucrat pentru mine, nu invers. Atâta timp cât portofoliile noastre aveau performanţe bune, ceea ce se întâmpla, nu aveau niciun motiv întemeiat să se plângă.

„Poftim.” Alessandra mi-a întins un pahar cu apă la sfârşitul zilei. Aiden plecase cu douăzeci de minute în urmă pentru o rezervare la cină, iar eu îmi încetinisem ritmul pentru a putea petrece mai mult timp cu ea. „Arăţi de parcă ţi-ar prinde bine asta”.

„Mulţumesc.” Degetele mele au atins-o pe a ei când am luat paharul. 0 explozie de electricitate mi-a trecut pe piele, iar Alessandra a făcut un pas înapoi atât de repede încât aproape că s-a împiedicat de o cutie de carton aplatizată.

Nu eram singurul care simţise încărcătura dintre noi.

„Lucrurile se aranjează”, am spus cu voce tare. „Cred că vom termina până în weekend”.

„Sper că da.” 0 roşeaţă roz îi decora faţa şi pieptul. Arăta atât de al naibii de adorabilă, încât aproape că am apucat-o şi am sărutat-o din nou, dar nici măcar nu discutasem încă despre sărutul nostru de la lagună. Ultimul lucru pe care îl doream era să o împing prea departe, prea repede. „îţi mulţumesc din nou că m-ai ajutat cu asta.” A făcut un gest în jurul magazinului. „Nu e nevoie să o faci.”

„Nu, dar vreau”, am spus simplu.

Alessandra mă sprijinise fără rezerve de-a lungul anilor, iar eu nu făcusem acelaşi lucru pentru ea. Nu atât de mult pe cât ar fi trebuit. Aş putea freca fiecare centimetru al magazinului în fiecare zi în următorii zece ani şi nu m-aş apropia de ceea ce merita ea. De aceea am ajutat-o eu însumi, în loc să angajez o echipă să o facă. Ea merita atenţie, nu delegare.

Respiraţiile noastre au zburat în aer înainte de a se lichefia în tăcere.

Tunsul gazonului, spălatul vaselor, lucrat ca ajutor de ospătar. Mi-am petrecut prima jumătate a vieţii mele servindu-i pe alţii pentru nişte bănuţi figurativi.După ce am
câştigat primul milion, am jurat că nu voimaicurăţaniciodată mizeriilealtora, dar mi-aş petrece cu plăcere restul vieţii făcând asta dacă asta ar însemna că Alessandra ar continua să se uite la mine aşa cum o făcea acum

Ca şi cum poate, doar poate, micuţa flacără de speranţă pe care o purtam cu mine de când am divorţat nu era, până la urmă, deplasată.

Aşa cum am prevăzut, ne-am încheiat eforturile de curăţare sâmbătă. Am dezvoltat până atunci căluşuri cât o echipă de baseball, dar a meritat.

„Ai reuşit", am spus când Alessandra s-a prăbuşit pe scaun cu o uşurare vizibilă. „Magazinul este oficial din nou pe drumul cel bun."

„într-un fel. Mai am o mie de flori de uscat până la marea deschidere, dar..." Suspinul ei s-a topit într-un mic zâmbet. *„Doamne, ce* bine o să mă simt când o să intru luni şi n-o să văd o grămadă de gunoaie aşteptându-mă."

„La nici un gunoi." Mi-am ridicat cutia de Coca-Cola.

A râs şi a ciocnit-o pe a ei de a mea. „Amin."

Ne-am aşezat pe laturi opuse ale biroului ei, care gemea sub greutatea mâncării chinezeşti la pachet. Nu ne puteam hotărî ce să mâncăm, aşa că am comandat câte puţin din toate – carne de vită cu broccoli, rulouri de primăvară, pui cu susan, crab rangoon, carne de porc dulce-acrişoară. Tipul de la livrări nu şi-a putut ascunde şocul când a văzut că eram doar doi în timpul livrării.

Nenorocitul de Aiden încercase să rămână şi la cină, dar un apel rapid în baie a rezolvat problema – în prezent se ocupa de o problemă de vandalizare la o altă proprietate a sa. Era fascinant cât de multe daune putea provoca o piatră pe sticlă.

îmi epuizasem răbdarea cu el cu câteva zile în urmă. A fost norocos că nu am chemat ceva mai distructiv decât o piatră.

„Pun pariu că asta nu este ideea ta de sâmbătă seara perfectă."Alessandra a înjunghiat o bucată de broccoli „Fii sinceră. Unde ar trebui să fii acum?"

Primisem invitaţii la două gale de caritate, la o expoziţie la un muzeu privat şi la o cină la casa familiei Singh în acea seară. Le-am refuzat pe toate.

„Nicăieri", am spus eu. „Sunt exact unde vreau să fiu."

Privirea Alessandrei se clătină. Şi-a coborât mâncarea fără să o mănânce, iar tăcerea s-a întins atât de tare încât m-am temut că se va rupe şi va distruge camaraderia fragilă pe care o dezvoltasem din Brazilia.

0 parte din mine voia să ascundă sub preş subiectele dificile şi să se bucure în continuare de seara noastră. Cealaltă parte ştia că asta ar fi fost doar un

plasture, nu un leac. Alessandra şi cu mine tencuiam fisurile din căsnicia noastră cu un furnir strălucitor. Funcţionase – până când nu a mai funcţionat.

Uneori, singura modalitate de a traversa cel mai înalt munte era să-l escaladezi.

„Ar trebui să vorbim despre ce s-a întâmplat la lagună." Elefantul stătea de prea mult
timp între noi. „Sărutul nostru..."

„A fost doar un sărut." Alessandra şi-a împins broccoli fără să ridice privirea. „Am fost la o întâlnire. Sărutările se întâmplă la întâlniri."

„Ále..."

„Nu. Nu o transforma în ceva mai mult decât a fost." Un tremur a trecut pe sub cuvintele ei. „Mi-ai cerut o singură întâlnire şi ţi-am oferit-o. Asta e tot."

„Dacă nu ar însemna nimic, ai fi în stare să te uiţi la mine." Mâncarea mea zăcea abandonată în farfurie, dar nu conta. îmi pierdusem pofta de mâncare. „Nu ne mai minţim unii pe alţii sau pe noi înşine. Asta merităm."

„Nu ştiu ce vrei să spun." Alessandra şi-a ridicat mâinile în sus, cu trăsăturile pictate de frustrare. „Vrei să spun că mi-a plăcut sărutul şi că nu-l regret, deşi ar trebui? Bine. Am făcut-o şi nu o fac.Dar atracţia fizică nu afostniciodatăproblema Când mă uit la tine, eu..." Vocea ei s-a întrerupt. „Cred că nu aş putea iubi pe nimeni mai mult decât tine sau după tine. Că tu ai luat tot ce aveam de oferit, iar eu ţi-am oferit de bunăvoie pentru că nu-mi puteam imagina o lume în care să nu fim împreună."

Faţa ei se estompa sub durerea care îmi sfâşia interiorul.

„Dar acum trăiesc în acea lume şi mi-e frică." Bărbia Alessandrei s-a clătinat. „Nu ştiu cum să-mi trăiesc viaţa fără tine, Dom. Nu m-am mai întâlnit cu nimeni altcineva de peste zece ani, şi pur şi simplu... nu pot..." Vocea ei a scăzut până la o şoaptă. „Nu-ţi pot promite mai mult decât ţi-am promis deja."

Am încercat să vorbesc, dar de fiecare dată când apucam un răspuns, acesta se făcea praf. Nu puteam decât să stau acolo şi să ascult cum îmi sfâşia inima metodic, bucată cu bucată.

„Ştiu că te străduieşti. Ştiu la ce ai renunţat pentru a fi în Brazilia, pentru a fi aici, şi apreciez asta cu adevărat. Dar nu sunt pregătit pentru mai mult decât ceea ce avem. Nu sunt sigură că voi fi vreodată". 0 singură lacrimă îi curgea pe faţă. „Mi-ai frânt inima şi nici măcar nu ai fost acolo să fii martoră la asta."

Dacă am crezut vreodată că am mai avut dureri, m-am înşelat. Oasele rupte şi loviturile de bici ale mamei mele adoptive au pălit în comparaţie cu suliţa albicioasă a cuvintelor Alexandrei.

Nu intenţionasem niciodată să o rănesc, dar impactul a învins intenţia, şi nici o cantitate de scuze verbale nu ar fi putut compensa ceea ce făcusem.

„înţeleg." Vocea unui străin mi-a purtat cuvintele. Era prea aspră, prea crudă pentru a fi a mea, dar era singurul lucru pe care îl aveam, aşa că am folosit-o. „Dacă ai nevoie de timp, ia-ţi timp. Dacă vrei să te întâlneşti cu alte persoane, fă-o. Eu nu

mă voi amesteca. Nu te-am apreciat când te-am avut, iar asta e crucea mea de purtat. Dar tu vei fi mereu dragostea vieţii mele şi eu voi fi mereu aici, indiferent dacă va fi peste o lună, un an sau o viaţă întreagă.” Sunetul plânsului ei mi-a umezit obrazul cu ceva fierbinte şi umed.Sunt probabil sutebărbaţi care ar face coadă pentru şansa de a fi cu tine îţi cer doar să mă laşi să fiu unul dintre ei.”

Mi-am asumat cel mai mare risc din viaţa mea. Mi-a spus că am putea să ne întâlnim cu alte persoane în Brazilia, dar asta fusese o ipoteză; asta era real. Gândul de a sta deoparte şi de a privi cum un alt bărbat o atinge fără să fac nimic în privinţa asta îmi făcea aproape imposibil să respir.

Dar i-am frânt inima o dată şi aş lăsa-o să-mi frângă inima de o mie de ori în schimb, dacă asta ar însemna ca într-o zi să se întoarcă la mine.

CAPITOLUL 29

Alessandra

„Chiar a spus că nu are nimic împotrivă să te întâlneşti cu alte persoane?" Isabella a Strâmbat din nas. „Asta nu prea seamănă cu Dominic."

„Este evident că minte." Sloane a bătut cu pixul în carneţelul ei. „Pun pariu că el crede că Alessandra va merge la câteva întâlniri, nu-i va plăcea niciuna dintre ele şi va fugi înapoi la el." Lângă ea, Peştele se uita la noi din castronul lui, cu ochii lui bulbucaţi, lipsiţi de gânduri.

Pentru prima dată în viaţa mea, am fost gelos pe un peştişor auriu nenorocit. Dacă aş putea să renunţ la grijile mele pământeşti şi să-mi petrec viaţa înotând şi mâncând pelete personalizate. *Nici nu are idee cât de bine îi este.*

„Sunt singura care se simte prost pentru el?" Vivian şi-a tras buza de jos între dinţi. „Au trecut luni de zile şi este evident că încearcă. Poate că *s-a* schimbat."

Nu m-a surprins că a fost prima dintre prietenii mei care s-a înmuiat faţă de Dominic. Având în vedere istoria ei cu Dante, ştia exact cum e să te simţi când persoana pe care o iubeşti greşeşte – şi dacă iertarea era o opţiune. în cazul lor, s-a rezolvat. Cazul meu era încă în aşteptare.

Cu toate acestea, nu a fost singura persoană care s-a simţit prost.Inima meatresărea de fiecare dată când mă gândeam la Dominic, dar asta nu era suficient pentru a fugi înapoi în braţele lui

„Putem vorbi despre altceva?" M-am frecat la tâmplă. Prietenii mei şi cu mine repetasem de atâtea ori timpul petrecut în Brazilia şi conversaţia mea cu el de aseară, încât îmi venea să ţip. „Viv, cum a fost întâlnirea ta cu Buffy Darlington?".

Noi patru eram înghesuiţi în apartamentul lui Sloane. Practic, era o seară de film, dar eram prea ocupate să bârfim ca să ne uităm la filmul ales (cu excepţia lui Sloane, care a reuşit să jongleze cu conversaţia noastră şi să scrie recenzia ei, fără îndoială vicioasă, despre cea mai recentă comedie romantică).

„înspăimântător, ca de obicei.” Din fericire, Vivian a acceptat schimbarea mea de subiect fără discuţii. Buffy era una dintre marile doamne ale societăţii newyorkeze şi era cunoscută ca fiind pretenţioasă când venea vorba de evenimentele ei. 0 angajase pe Vivian pentru a-i planifica serată anuală de sărbători, pentru care Vivian se stresase în ultimele trei luni. „Dar totul este confirmat şi pregătit pentru mâine.”

„Petrecerea lui Buffy mâine, gala de Crăciun Valhalla marţi.” Isabella a căscat. „Nimic nu se compară cu sărbătorile din New York.”

„Este un sezon teribil”, a spus Sloane. „Muzica de Crăciun. Filmele de prost gust. Puloverele cu reni. *Doamne,* puloverele. Mă fac să vreau să mor”.

„Te-ai uitat la toate filmele alea de prost gust”, am subliniat. „Nu trebuie să le urăşti atât de mult.”

„Uneori, trebuie să înduri groaznicul pentru a aprecia mediocritatea, ceea ce este cazul majorităţii filmelor moderne.”

Isabella, Vivian şi cu mine am schimbat priviri amuzate. Era o glumă nu foarte secretă şi continuă între noi, conform căreia Sloane ţinea în viaţă de una singură industria comediilor romantice. Pentru cineva care se presupunea că dispreţuieşte comediile romantice, ea s-a angajat să urmărească fiecare nouă lansare în ziua în care apărea.

„Cine mai vrea să bea ceva?” Isabella a aruncat în gură un pumn de popcorn şi a întins mâna spre sticla pe jumătate goală de rom de pe măsuţa de cafea. „Sunt în iadul editării celei de-a doua cărţi a mea, aşa că mi-ar prinde bine tot romul şi Cola pe care le pot primi”, a spus ea, cu vocea înăbuşită.

Am clătinat din cap. „Nu, mulţumesc.” Deja luasem trei. încă una şi aş fi făcut o prostie, cum ar fi să trimit un mesaj cuiva pe aplicaţia de întâlniri pe care o descărnasem impulsiv în acea dimineaţă. Trecusem printr-o duzină de profiluri înainte de a mă potrivi cu unul. Mă speriase atât de tare încât am închis imediat aplicaţia şi m- am prefăcut că nu există.

în mod clar, abilităţile mele de întâlnire erau ruginite.

„0 să beau după ce termin asta.” Stiloul lui Sloane a zburat peste pagină în timp ce murmura în sinea ei. Nu am reuşit să prind totul, dar mi s-a părut că am auzit frazele *bolnăvicioase, de o lungime insuportabilă* şi *atât de nerealiste încât face ca schimburile de corpuri între mamă şi fiică să pară credibile.*

„Viv?” Isabella s-a întors spre ultimul membru al grupului nostru. „Ai băut apă toată noaptea. Trăieşte un pic!” A scuturat romul cu o înflorire dramatică.

„Mi-ar plăcea, dar nu pot.” Vivian şi-a pus o şuviţă de păr după ureche. „Nu pentru încă şapte luni.”

Capul lui Sloane s-a ridicat brusc din caietul ei. Fălcile Isabelei s-au dezlănţuit, determinând un bob de popcorn să cadă pe podea.

Am fost primul care a luat cuvântul. „Eşti...”

„Sunt însărcinată”, a confirmat Vivian. Zâmbetul ei a înflorit într-un zâmbet în

toată regula când am izbucnit în ţipete şi râsete. Am abordat-o într-o îmbrăţişare de grup,

întrebările noastre suprapunându-se unele peste altele într-un flux de euforie.

„Ştiţi deja sexul?”

„La ce nume de copii te gândeşti?”

„Pot să fiu naşă?”

„Sfinte Sisoe, eşti *însărcinată*”

Vivian şi Dante erau căsătoriţi de trei ani, aşa căera doar o chestiune de timp până să aibă copii Eram sincer încântat pentru ea, dar nu mă puteam opri ca un val de tristeţe să-mi umezească dispoziţia când mă gândeam la viaţa mea în comparaţie cu a ei.

Dominic şi cu mine ne doream amândoi copii. Discutasem despre asta la începutul relaţiei noastre şi convenisem că vom aştepta până când finanţele şi carierele noastre vor fi stabile înainte de a încerca să avem un copil. Din nefericire, până la momentul în care s-a întâmplat acest lucru, el era atât de obsedat de muncă încât nu am mai încercat cu adevărat.

Mă bucur că nu am făcut-o. Oricât de mult mi-aş fi dorit un fiu sau o fiică, practic i-aş fi crescut singură şi nu am vrut ca niciunul dintre copiii mei să se simtă neglijat.

A sunat soneria de la uşă.

„Mă duc eu.” M-am ridicat şi m-am îndreptat spre uşă, în timp ce Sloane şi Isabella continuau să o bombardeze pe Vivian cu întrebări.

M-a întâmpinat un tip de douăzeci şi ceva de ani, îmbrăcat într-un tricou polo alb. „Alessandra Ferreira?” Avea în mâini o cutie mică, împachetată ca un cadou.

„Eu sunt.” 0 linie de nedumerire mi-a săpat între sprâncene. Nu comandasem nimic.

„Semnaţi aici, vă rog.” Mi-a întins o tabletă.

Mi-am mâzgălit semnătura şi, prea curioasă ca să mai aştept, am rupt hârtia de împachetat imediat după ce a plecat. Cutia albă de dedesubt nu conţinea niciun indiciu despre ceea ce se afla înăuntru, dar când am deschis-o, inima mea s-a oprit complet.

„Mi-ai adus un cadou la prima noastră întâlnire? Cred că mă placi cu adevărat”, am tachinat eu, luând punga cu cadouri din mâna lui Dominic.

Un strop de culoare îi luase pomeţii. „Nu este pentru întâlnire. Este pentru semestru.”

„Ce...” Fraza mea s-a întrerupt când am recuperat obiectul.Cana albă şi veselă avea un mâner auriu şi un măr roşu pe care erau ştampilate cuvintele „Cel mai bun profesor din lume” cu negru şi îndrăzneţ

Emoţia mi-a crescut în gât.

Niciun tutore nu-mi cumpărase vreodată ceva în afară de un card cadou de la Starbucks. Era atât de diferit de Dominic, atât ca sentiment, cât şi ca produs, încât m-a lăsat fără cuvinte.

Probabil că a confundat tăcerea mea cu nemulţumirea, pentru că i s-a accentuat culoarea.

„Ştiu că e de prost gust, iar tu eşti meditator, nu profesor", a spus Dominic cu rigiditate. „Dar ai spus că s-a spart cana ta preferată acum câteva săptămâni şi... la naiba. Nu contează. „A întins mâna după ea. „Am să ţi-o înapoiez. Tu nu..."

„Nu!" Am strâns cana ta piept, protejându-mă. „îmi place ta nebunie. Să nu îndrăzneşti să încerci să o iei înapoi, Dominic Davenport, pentru că o păstrez pentru totdeauna."

Acest lucru s-a dovedit a fi neadevărat. Cana originală s-a spart în timpul mutării noastre la New York. Am fost devastată, dar cea din mâinile mele era o replică exactă a celei pe care mi-o dăruise la prima noastră întâlnire, până la măr şi fontul „World's Best Teacher".

Prima noastră întâlnire. 21 decembrie, adică azi. A fost prima aniversare a noastră pe care am uitat-o. Fusesem prea distrasă de mizeria de la magazin şi de complicaţiile relaţiei noastre *actuale.*

Am luat cu o mână tremurândă biletul scris de mână ascuns sub cană.

Mă voi gândi mereu ta tine în această zi.

Nu avea nicio semnătură, dar nu avea nevoie de una. Mâzgăliturile întunecate şi murdare erau fără îndoială ale lui Dominic.

Presiunea s-a acumulat în spatele ochilor mei.

„Ce este asta?" a întrebat Isabella. Prietenii mei tăcuseră şi mă priveau cu curiozitate.

Am pus biletul înapoi în cutie şi am închis-o.

„Nimic", am spus eu. Am clipit dincolo de cearcănele din vedere şi am forţat un zâmbet. „Nu e nimic."

CAPITOLUL 30

Alessandra

DUPĂ ce ISABELLA şi VIVIAN au plecat şi SLOANE s-a retras pentru noapte, m-am ascuns în fundul dulapului, mi-am scos telefonul şi i-am trimis un mesaj tipului cu care mă potrivisem pe aplicaţia de întâlniri. Mi-a răspuns imediat prin mesaj şi, în după-amiaza următoare, aveam o întâlnire pentru marţi seara.

Totul s-a întâmplat atât de repede încât m-a făcut să mă învârt în jurul capului, ceea ce era exact ceea ce îmi doream. Dacă mă gândeam prea mult, m-aş fi scufundat în balta de vinovăţie care mi se băltea în stomac. îi spusesem clar că vreau să mă întâlnesc cu alte persoane, iar Dominic fusese de acord. Nu aveam niciun motiv să mă simt vinovată, dar era dificil să mă debarasez de vechile moduri de gândire.

Nu mai este al tău. Eşti liberă.

într-o zi, sentimentele mele vor ajunge din urmă logica mea. Până atunci, m-am forţat să acord o şansă corectă viitoarei mele întâlniri.

Dalton era fermecător, bine educat şi chipeş într-un fel de model generic Ralph Lauren. Tocmai se mutase din Australia la New York şi lucra în „afaceri”, un descriptor vag care sugera un posibil fond de fonduri fiduciare, dar, în afară de asta, conversaţiile noastre prin SMS au fost perfect încântătoare.

„Arăţi minunat”, a spus Sloane marţi. „Nu-ţi mai face griji şi distrează-te”.

„Este prima mea întâlnire adevărată în 11 ani.” Nu am pus la socoteală cina mea cu Aiden, care s-a încadrat în zona gri undeva între *platonic* şi *romantic.* „Şi dacă mă fac de râs? Sau dacă rămânem fără subiecte de discuţie? Se sărută oamenii la prima întâlnire în ziua de azi sau ar trebui să aştept până la a treia?”

M-am jucat cu colierul meu. Dalton mă ducea la o gală în oraş – „mult mai frumos decât să bei ceva la bar”, mă asigurase – şi mă îmbrăcasem pentru această ocazie cu o rochie de mătase de miezul nopţii şi bijuterii de aur. Mi se părea exagerat pentru prima noastră întâlnire, dar am presupus că era mai bine decât să ţip ca să mă fac auzită

peste muzica de bar de Crăciun.

Sloane şi-a pus mâinile pe umerii mei. „Opreşte-te. *Respiră',* mi-a ordonat ea. Am făcut-o, pur şi simplu pentru că nu i-am spus niciodată nu lui Sloane Kensington. Ar fi fost un mare general militar dacă s-ar fi simţit vreodată înclinată. „Vei fi bine. Primele întâlniri sunt *menite* să fie un pic ciudate. Du-te, distrează-te şi, dacă lucrurile chiar o iau razna, sună-mă."

„Corect. Bine." Am inspirat adânc. *Pot să fac asta.* Eram un adult; nu aveam de gând să fug la prietenul meu la primul semn de probleme. „Stai, unde te duci în seara asta? Credeam că ai de lucru."

Majoritatea oamenilor şi-au luat liber de Crăciun, dar Sloane nu era ca majoritatea oamenilor. Şi-ar fi lipit fizic telefonul de mână dacă nu ar fi fost atât de complicat din punct de vedere logistic.

„Da." Şi-a luat mâinile de pe umerii mei şi şi-a încrucişat braţele, cea mai slabă pată de roz colorându-i obrajii. în loc de costumele, fustele creion şi tecile de afaceri obişnuite, purta o rochie aurie strălucitoare şi tocuri care o duceau de la un metru optzeci şi cinci la un metru opt. „Mă întâlnesc cu un client la o... la o petrecere privată."

Suspiciunile legate de bâlbâială necaracteristică a lui Sloane au dispărut când telefonul şi soneria au sunat în acelaşi timp. Ne-am luat la revedere rapid şi ne-am grăbit să răspundem la apelurile respective.

„Wow, eşti şi mai frumoasă în realitate." Ochii negri ai lui Dalton străluceau de apreciere în timp ce mă examina atent în lift. „Mă bucur că mi-ai trimis un mesaj."

Am zâmbit, trecând peste o senzaţie de disconfort. „Şi eu."

0 maşină privată ne aştepta jos. Ne-a dus în centrul oraşului, în timp ce Dalton şi cu mine am început o conversaţie despre impresiile lui despre New York până acum şi despre diferenţele dintre viaţa în SUA şi cea din Australia.

„Cel puţin aici nu sunt animale care aşteaptă să te omoare la fiecare colţ", am glumit când s-a plâns de cultura americană a bacşişului.

„Adevărat." A zâmbit. „Dar nu toţi şerpii pe care îi vezi sunt veninoşi..."

Mi-a plăcut conversaţia noastră, dar, ca şi în cazul lui Aiden, nu am simţit acea *scânteie* evazivă cu Dalton. Totuşi, noaptea era încă tânără. Aveam destul timp să ne conectăm.

„0 să-ţi placă locul ăsta", a spus el când maşina s-a oprit în faţa unei perechi de porţi păzite. „Am crezut că capitolul din Sydney a fost drăguţ, dar cel din New York îl întrece pe cel din New York. Cred că de aceea este nava amiral." A râs. Nu m-am alăturat lui.

Am recunoscut acele porţi. Am recunoscut drumul lung şi sinuos până la clădirea principală şi marea marmură albă care se înălţa deasupra noastră. Participasem la evenimente acolo de foarte multe ori în ultimii cinci ani.

Groaza mi se încolăcea în piept în timp ce urcam scările cu covor roşu.

Poate că nu va fi aici. Dominic ura petrecerile şi le tolera doar pentru a face

networking. Erau două zile înainte de Crăciun; avea locuri mai bune unde să fie.

Dar orice speranţă pe care o aveam de a-l evita pe fostul meu soţ în timp ce eram la o întâlnire cu un alt bărbat a dispărut atunci când Dalton şi cu mine am pus piciorul în sala de bal a Clubului Valhalla.

M-am uitat în sus şi el era acolo. Umerii largi, chipul devastator şi ochii arzători care erau fixaţi direct pe mine – şi pe atingerea mâinii lui Dalton pe talia mea.

Dominic

„Fără crime înainte de Crăciun”, m-a avertizat Dante. „Vivian spune că aduce ghinion.”

„Nu omor pe nimeni.” Nu voiam să-mi murdăresc costumul cu sânge. Dar mutilarea? Era o posibilitate foarte mare – dacă nu-i promisesem Alessandrei că nu mă voi amesteca în întâlnirile ei.

Posesivitatea mi se agita sub piele în timp ce o priveam dansând cu Dalton Campbell. Rochia ei îi îmbrăţişa fiecare curbă, iar ea îşi aranjase părul într-o coafură care îi dezvăluia întinderea netedă şi goală a spatelui. Ochii, părul, zâmbetul, *totul.* Era atât de frumoasă încât sfida realitatea.

Mi-am aprins şi stins bricheta în timp ce Dalton spunea ceva care o făcea să râdă. Gelozia ardea verde şi fierbinte.

Să o văd pe Alessandra la o întâlnire cu un alt bărbat şi să nu pot face nimic în privinţa asta a fost cât se poate de aproape de iad. Nu ştiam prea multe despre Dalton, în afară de faptul că familia Campbell a făcut avere în minerit şi că se transferase recent de la secţia Valhalla din Sydney, dar deja îl detestam de moarte.

„Bine.” Kai mi-a readus jumătate din atenţie la conversaţia noastră. Cealaltă jumătate era blocată pe mâna lui Dalton pe talia Alessandrei. 0 atingea prea intim pentru un cadru public, iar eu voiam să o tai dracului. „Suntem aici să sărbătorim, aşa că nu te mai holba la bietul om de parcă i-ai plănui moartea.”

Dante anunţase aseară sarcina lui Vivian.M-ambucurat pentru el – în mare parte Soţii Russo erau căsătoriţi de trei ani şi îşi întemeiau o familie. Eu eram căsătorit cu Alessandra de zece ani şi nu mai aveam nimic din ea, cu excepţia diamantului din buzunar şi a bucăţilor sparte care îmi zimţau inima.

Poate că eram un masochist pentru că purtam cu mine verigheta ei când îmi amintea atât de mult de eşecurile noastre, dar, la fel ca bricheta, era şi una dintre singurele amintiri despre noi pe care le puteam păstra.

„încă nu ne-am decis dacă vrem ca sexul copilului să fie o surpriză”, a spus Dante ca răspuns la întrebarea lui Kai, pe care eu o ratasem. A zâmbit, ochii îi scânteiau cu un amestec de mândrie, bucurie şi nervi. Arăta atât de diferit de

morocănosul lui obişnuit, încât nu aş fi ghicit niciodată că era acelaşi bărbat care îşi urâse soţia când se cunoscuseră. „Vreau să fiu surprins, dar Viv vrea să se pregătească. Ştii că îi place să
planifice lucruri...”

Am încercat să fiu atentă, dar nu-mi puteam lua ochii de la Alessandra şi Dalton. Vivian şi Isabella erau aici cu Dante şi Kai, dar dispăruseră Dumnezeu ştie unde la începutul galei. Nici măcar nu o văzuseră încă pe Alessandra.

Falca mea a trosnit când Alessandra a râs din nou la ceva ce a spus Dalton. Nu mai puteam suporta; trebuia să mă îndepărtez din aceeaşi cameră cu ei înainte de a sugruma pe cineva.

„Mă întorc imediat.” l-am părăsit pe Dante şi Kai fără să aştept vreun răspuns.

Aburii verzi mi-au sufocat plămânii când am ieşit din sala de bal şi m-am îndreptat spre grădini. îmi lăsasem haina înăuntru, iar aerul de iarnă îmi muşca din lâna moale a costumului. Cu toate acestea, nu a făcut nimic pentru a risipi mizeria care îmi străbătea venele.

Pe. Oprit. Flacăra brichetei a fost singura sursă de căldură.

De la bătăi fizice până la abuzuri verbale, am fost supus la o mulţime de pedepse în copilărie, dar niciuna nu m-a afectat mai mult decât cea din ultima oră. Eram o fantomă în seara asta, forţată să privesc, dar incapabilă să acţionez.

Am stat afară până când faţa mi-a amorţit şi durerea frigului mi-a intrat în oase. Aş fi părăsit Valhalla cu totul dacă curiozitatea morbidă nu m-ar fi târât înapoi la petrecere.

Trebuia să ştiu dacă Alessandra şi Dalton erau încă acolo. Oricât de mult m-ar fi durut să-i văd împreună, gândul la *ce s-ar fi întâmplat dacă ar* //plecat împreună m-ar fi eviscerat şi mai mult.

M-am oprit mai întâi la baie. Tocmai terminasem de spălat pe mâini când un râs s-a scurs de la una dintre cabine.

„Ai văzut fotografia pe care ţi-am trimis-o?” Vocea avea un puternic accent australian. „Da... ştiu. Este *sexy.* Se zvoneşte că a divorţat de curând, aşa că ştii că tânjeşte după o partidă bună de sex.”

Am rămas nemişcată.

Un alt râs a răsunat în baie. Era goală, cu excepţia mea şi a nenorocitului din cabină, iar eu puteam auzi fiecare gram de suficienţă în tonul lui. „Nah. Nici vorbă să mă leg cu lanţuri de o tipă atât de curând, oricât de bună ar fi. Pun pariu că păsărică ei e strâmtă ca dracu', totuşi... da, mi-a trimis ea primul mesaj. Imaginează-ţi cât timp a trecut de când fostul ei iubit a atins-o dacă e atât de disperată să iasă la o întâlnire cu cineva cu care abia a început să vorbească.” S-a tras apa la toaletă. „Da, camera secretă e încă la mine acasă. 0 să-ţi arăt cum este ea la meci”.

Uşa cabinei s-a deschis, iar Dalton a ieşit. 0 străfulgerare de surpriză i-a traversat faţa când m-a văzut lângă chiuvetă, dar nu a dat dovadă de

conştientizare a ceea ce tocmai intrase.

„Hei, omule, vrei să te muţi?” A dat din cap spre chiuvetă. „Trebuie să mă întorc la întâlnirea mea.” Clinchetul lui mi-a spus că ştia că îl depăşisem şi că el credea că facem parte din acelaşi nenorocit de club al băieţilor.

„Sigur.” Mi-am şters calm mâna cu un prosop de hârtie şi l-am aruncat la gunoi.

„Mulţumesc. Eu...” Fraza lui s-a întrerupt într-un urlet când i-am trântit pumnul în faţă.Sângele i-a ţâşnit din nas, iar, zgomotul satisfăcător al oaselor a alungat rămăşiţele urâte ale râsului său „Ce *naiba7* îşi strângea nasul, cu faţa încremenită într-o mască de durere. „Am să te dau în judecată până la moarte, tu...”

Dalton a urlat din nou când l-am ridicat de guler. „Ceea ce vei face”, i-am spus calm, „este să te întorci în sala de bal, să-ţi ceri scuze partenerei tale pentru că i-ai irosit timpul şi să nu o mai atingi sau contactezi niciodată. Apoi te vei duce acasă şi vei demonta camera aia a ta înainte ca FBI-ul să primească un pont anonim despre activităţile tale secrete. Dacă aflu că ai încălcat *vreuna* dintre aceste reguli, te voi vâna, îţi voi tăia scula ta mică şi patetică şi te voi face să te îneci cu ea. Ai înţeles?”

„Eşti nebun”, a scuipat Dalton. „Ştii cine e tatăl meu...”

Mi-am strâns mai tare strânsoarea până când faţa lui a căpătat o nuanţă urâtă de violet, iar cuvintele lui s-au transformat într-un gâlgâit neputincios. „înţelegi?”

A dat din cap frenetic, cu ochii bulbucaţi din cauza lipsei de oxigen.

„Bine.” Am ieşit şi l-am lăsat pe podea, plin de sânge şi plângând. Furia îmi distorsiona vederea cu fiecare pas, dar oricât de mult mi-aş fi dorit să-l bat până la inconştienţă pentru felul în care vorbise despre Alessandra, deja depăşisem o limită. Nu regretam nici un pic, dar aveam sentimentul că ea nu va simţi la fel.

Suspiciunile mele au fost confirmate mai târziu, când şi-a privit telefonul cu o privire încruntată şi a ieşit din sala de bal. Dante şi Kai dispăruseră amândoi, aşa că am rămas singur la bar când Alessandra s-a întors câteva minute mai târziu, cu expresia ei incandescentă de furie.

„Tu. Afară. *Acum.”*

Am urmat-o până la un hol liniştit de la etaj, ignorând privirile curioase şi şoaptele celorlalţi oaspeţi. Despărţirea noastră făcuse vâlvă în ziarele mondene şi puteam să văd deja titlurile care urmau să apară în urma evenimentelor din această seară.

MOŞTENITORUL CAMPBELL, AGRESAT LA GALA VALHALLAi

DOMINIC ŞI ALESSANDRA DAVENPORT, VĂZUŢI CERTÂNDU-SE. SE ANUNŢĂ MAI MULTE PROBLEME LA ORIZONT PENTRU ACEST CUPLU DIVORŢA T?

„L-ai pocnit pe Dalton în faţă?” Alessandra a aşteptat până când am rămas singuri înainte de a mă ataca. „Ce este *în neregulă* cu tine? Asta e agresiune!”

„Lasă-mă să-ţi explic...”

„Nu.” Mi-a înfipt un deget în piept. „Ai spus că nu te vei amesteca în întâlnirile

mele.” „Ştiu. I-”

„Asta a fost acum trei zile, iar primul lucru pe care îl faci când mă vezi cu altcineva este să-l ataci în baie?”.

„Âle, el...”

„Tocmai de aceea nu pot avea încredere în tine. Continui să spui un lucru şi...”

„Avea de gând să te filmeze!” Cuvintele mele au explodat de frustrare.

Alessandra a tăcut. S-a uitat fix la mine, cu ochii rotunzi de şoc.

„L-am auzit vorbind cu un prieten în baie.” Am sărit peste elementele mai grosolane ale conversaţiei lui Dalton. Ea nu avea nevoie să audă nimic din toate astea. „Plănuia să te ducă acasă şi să te înregistreze în secret făcând sex.” 0 nouă sclipire de furie mi-a trecut prin stomac. „Spune-mi, ce ar fi trebuit să fac?”

„Ai fi putut să-mi spui.”

„M-ai fi crezut?”

Ea nu a răspuns.

„Am spus că voi sta deoparte şi te voi privi cum te întâlneşti cu cine vrei tu, şi aşa voi face”, am spus.”Nu e treaba mea să-ţi spun ce poţişicenu poţi face Dar *nu voi* sta deoparte şi *nu mă voi* uita cum eşti nerespectată”. Emoţia a făcut ca silabele să fie aspre. „Aş face orice pentru tine, *amor,* dar nu pot face imposibilul.”

Alessandra a înghiţit în sec. Furia ei se domolise vizibil şi, dintr-o dată, părea mică şi obosită pe fondul împrejurimilor noastre ornamentate.

Pumnul mi s-a încolăcit în faţa nevoii de a o atinge. „Te las să te întorci la petrecere”, am spus când a rămas tăcută. „îmi pare rău că ţi-am stricat seara, dar meriţi mai mult decât cineva ca Dalton.”

Şi ea merita mai mult decât mine, dar cel puţin eu ştiam asta. Nu exista nicio persoană în lume care să fie demnă de ea.

Am făcut doi paşi pe hol înainte să mă oprească.

„Dominic.”

Inima mea a ricoşat la tonul ei scăzut. M-am întors, dar nu am apucat să reacţionez înainte ca ea să închidă spaţiul dintre noi, să mă apuce de cămaşă...

Şi m-a sărutat.

CAPITOLUL 31

Alessandra

nu am ştiut cum s-A întâmplat sau ce m-a făcut să O FAC. într-o secundă, îl priveam pe Dominic îndepărtându-se. în următoarea, mâinile mele îi strângeau cămaşa cu pumnii, limba mea se încurca cu a lui, iar lumea mea era înceţoşată într-o ceaţă de căldură şi senzaţii.

Alcoolul şi un roller coaster de emoţii mi-au dus inhibiţiile dincolo de punctul fără întoarcere. în jumătate de oră, am experimentat o gamă completă de emoţii umane – furie, şoc, dorinţă şi o mie de nuanţe între ele – şi eram *obosit.*

Obosit să mă simt inconfortabil în pielea mea. Sătulă să fac conversaţie şi să mă întreb dacă cealaltă persoană mă place. Sătulă să lupt împotriva curentului atunci când voiam doar să mă scufund în uitare.

Aşa că, pentru o noapte, am făcut-o.

Gemetele chinuite ale lui Dominic s-au aprins adânc în miezul meu şi s-au răspândit spre exterior, aprinzând mici focuri până când am fost mistuit de o poftă care îmi tremura genunchii şi îmi amorţea mintea.

Nu mai făcusem sex din noaptea de dinainte de a semna actele de divorţ.Trecuseră aproape trei luni, dar mărturisirea lui de mai devreme,că Dalton plănuia să mă ia acasă şi să se culce cu mine, m-a făcut să realizez că nu eram pregătită să fiu cu altcineva în afară de el Cel puţin nu în felul ăsta.

M-am împiedicat în spate, trăgându-l cu mine. Mâinile căutau şi bâjbâiau înainte de a deschide, în cele din urmă, o uşă de-a lungul holului şi am intrat clătinându-ne înăuntru pentru o gură de intimitate.

Strânsoarea lui era strânsă de talia mea în timp ce ne deplasam prin cameră. Am zărit cărţi din piele şi vitralii când am ieşit la aer; trebuie să fim în bibliotecă.

Motivul. Cuvinte. Toate acestea dispăruseră, lăsând în urmă doar nevoia şi dorinţa.

Nimic dintre noi nu era real, dar era tot adevărul pe care îl aveam. Legătura noastră

mă trăgea, chiar dacă bucăţile zdrenţuite ale inimii mele lucrau să mă sfâşie.

Genunchii mei s-au lovit de spătarul unui şezlong din piele. Dominic m-a împins pe spate, corpul lui acoperindu-l pe al meu, în timp ce mă săruta cu o intensitate care mă încolăcea pe degete. Eram deja udă de la primul gust al buzelor lui, iar nevoia a pulsat mai tare între picioarele mele la gemetele lui chinuite.

„Nici nu ai idee ce-mi faci, Ále.” Degetele calde şi puternice s-au curbat peste şoldurile mele. „Aş distruge lumea dacă asta ţi-ar face plăcere. Aş ruina orice bărbat care a crezut că te poate avea.” Barbă lui se zgâria pe pielea moale; respiraţia lui patina pe obrazul meu, provocându-mi fiori pe şira spinării.

în acel moment, eram disperată, aveam nevoie şi eram atât de mult a lui.

„Trage-mi-o ca şi cum ai vorbi serios, Dom.” A fost o provocare slabă. 0 săgeată care era prea tocită pentru a atinge centrul, dar era suficientă pentru a obţine ceea ce îmi doream.

„Ce te face să crezi că nu ştiu?” Focul şi furia i-au aprins ochii.

„Actele noastre de divorţ.” Cuvintele mi s-au părut amare pe limbă. Urâţenia care otrăvise fântâna iubirii noastre a fost mereu acolo. Neglijenţă. Nepăsare. Complicitate. *Apatia.* Dar în seara asta nu am simţit golul pe care îl simţisem cu atâtea nopţi înainte.

Vocea lui a scăzut până la o şoaptă mortală. „Crezi că nu aş putea să rup hârtiile alea în bucăţi? Că cerneala de pe o pagină înseamnă ceva pentru mine?”

„Tot ce te-a interesat vreodată a fost contract după contract. De ce ar fi al nostru diferit?”

Maxilarul i s-a încleştat şi un mârâit l-a sfâşiat. Nu mai era nimic de spus. în seara asta era vorba de nevoie. Nevoia mea pentru el. Nevoia mea de a uita viitorul de care m- a salvat şi trecutul cu care m-a distrus.

M-a apucat de mâini şi mi le-a prins de braţele scaunului. „Nu-mi da drumul.” *Sau altfel...* 0 durere pulsatilă în partea de jos a stomacului meu s-a aprins la cuvintele implicite.

Palmele mele se prindeau de suprafaţa netedă a pielii, în timp ce el îşi plimba mâinile pe coapsele mele, strângându-mi rochia şi furându-mi respiraţia cu fiecare centimetru lent pe care îl mişca pe pielea mea goală.

Pentru o clipă, l-am văzut aşa cum era în ziua nunţii noastre, într-un moment de nesupraveghere când credea că nu sunt atentă. Şi arăta exact aşa – înfometat, plin de respect şi înmărmurit de premiul pe care îl câştigase.

„Uită-te la păsărică asta dulce”, a murmurat el. „Picură pentru mine, *amor.”*

Pantalonii lui erau aspri pe pielea mea hipersensibilă. Voiam cu disperare să-l ating, să-l aduc înapoi la mine. în schimb, eram dezgolită de la brâu în jos. Aerul rece a trecut pe deasupra locului meu cel mai sensibil, făcându-mi pielea de găină.

Mâinile lui Dominic au găsit partea de sus a rochiei mele.

Respiraţia îmi venea în pantaloni superficiali. Eram prea încordată ca să-mi pese cât de scăpată de sub control eram în această situaţie şi cât de stăpân pe fostul

meu soţ.

Frisoane îmi cutremurau corpul şi mi-am înfipt unghiile în cotierele din piele, dorindu- mi să fie el cel pe care îl atingeam.

Uram faptul că, în acel moment, controlul lui era ceea ce aveam nevoie.Nimic nu mă putea centra aşa cum o făcea concentrarea lui şi nu puteam regreta alegerea mea de a mă culca cu el

„Dom.” Plămânii mei s-au încordat de nerăbdare.

Două mişcări rapide din încheietura mâinii şi rochia mea era coborâtă în jurul taliei. Şi-a coborât capul şi m-a tras de sfârc cu dinţii.

Am strigat la suliţa albă a senzaţiei.

Limba lui m-a lăfăit, aprinzându-mi nervii, în timp ce îmbibam pielea de sub mine. Mâinile aspre îmi mângâiau şi îmi strângeau coapsele, fără să-mi ofere niciodată ceea ce îmi doream cel mai mult.

„Crezi că aş putea trăi fără gustul tău pe limba mea? Fără sunetul gemetelor tale în urechea mea când îmi iei penisul?” Cuvintele lui mi-au pictat pielea cu dorinţe murdare.

„Poţi?” l-am şoptit. Aceasta era sinceritate, nu o provocare. Această întrebare a dat glas fiecărui al doilea gând pe care îl aveam.

Răspunsul lui a fost o fantomă de un sunet pe care nu l-am crezut. Ştiam că asta nu trebuia să fie nimic mai mult decât siguranţă cu un bărbat care îmi cunoştea cel mai bine corpul, aşa că m-am abţinut să nu mai spun nimic.

Am vrut să-l întreb unde a fost în toate acele nopţi. Am vrut să-l întreb de ce mai purta încă verigheta. Am vrut să ştiu cât de goale erau aceste cuvinte în comparaţie cu promisiunile pe care le încălca de fiecare dată. Dar inima mea nu putea suporta o altă tăietură în seara asta.

S-a tras înapoi înainte de a trece la celălalt sân al meu. Muşcând, necăjind. 0 mână mi-a ciupit sfârcul, făcându-mă să strig. M-a durut atât de bine. Cealaltă mi-a alunecat tanga într-o parte şi mi-a frecat clitorisul, lucrând până la o umezeală imposibilă, dar fără să mă lase să vin.

„Te rog”, am implorat. M-am răsucit împotriva mâinii lui. „Dom...” Am înecat un alt oftat când mi-a ciupit pielea în semn de avertisment.

„Nu, vreau să te simt cum te strângi în jurul meu, *amor.”* Lăcomia i-a ascuţit vocea. „Vreau să simt cum păsărică ta strâmtă se întinde şi mă strânge. Vreau să te simt cum te ejaculezi pe penisul meu.”

Dumnezeu. Cuvintele lui nu ar trebui să mă excite atât de mult, dar m-au excitat. S-a tras înapoi, iar zgomotul moale al unui fermoar a fost tot ce am auzit înainte de a vedea stelele.

Complet. Eram incredibil de plină când el nu a aşteptat, nu a tachinat – m-a împins în mine cu o singură lovitură lungă şi puternică, iar corpul meu s-a încovoiat din cauza presiunii imense şi bruşte.

„La naiba”, am oftat. Supunerea mea era o invitaţie pe care ştiam că nu trebuia

să o dau. Eram expusă, iar el era aproape complet îmbrăcat. Orice pretenţie a fost smulsă atunci când era pielea mea împotriva pielii lui. Nu se putea ascunde felul în care am strigat după el sau felul în care mi-a împins corpul mai sus.

Gemetele şl strigătele mele se amestecau cu mârâielile lui în timp ce mă trăgea până la sânge pe canapea. Nu puteam să văd, să aud sau să gândesc clar. Eram doar noi, trupurile noastre transpirate şi mişcându-se într-un ritm aspru şi atemporal.

„Aş putea să mor în păsărică asta, Ále. Aş putea muri chiar acum, ştiind că eşti a mea.” Mâna lui s-a înfăşurat uşor în jurul gâtului meu, prinzându-mă de piele în timp ce ne mişca în extaz.

îl simţeam cum se umfla în mine în timp ce accelera ritmul. Propria mea eliberare creştea, în timp ce nervii îmi străbăteau coloana vertebrală. Distrusesem canapeaua, iar palmele îmi erau lipite de sudoare în timp ce el mă ţinea pe loc.

Şoldurile lui se băteau în mine ca şi cum ar fi încercat să-mi macine un adevăr necunoscut în corp. Când şi-a pus fruntea pe a mea, am văzut umbrele care se ascundeau pe faţa lui. Am văzut cuvintele pe care nu voiam să le cred înotând în ochii lui.

Siguranţa şi frica se încolăceau adânc în măruntaiele mele.

Verigheta lui pe talia mea se simţea grea în purgatoriul în care eram fericită să intru dacă asta însemna acest moment furat.

încă o împingere şi m-am destrămat, fluturând ca un confetti pe piele, bucăţele din mine înfipte în pielea lui. Căldura m-a umplut în timp ce el a venit la scurt timp după aceea cu un fior şi un geamăt.

Tăcerea s-a aşezat, fierbinte şi languroasă. Respiraţiile noastre au încetinit pe măsură ce ceaţa noastră alimentată de sex s-a risipit.

Tocmai am făcut sex cu fostul meu soţ. Claritatea m-a muşcat, dar nu eram pregătită să mă gândesc la ceea ce însemna. îl doream şi l-am lăsat să mă aibă.

Regretul m-a împins spre mine înainte de a-l îndepărta.

Dom s-a ridicat în picioare şi şi-a îndreptat hainele. Emană eleganţă şi putere, dar eu am văzut bărbatul de care m-am îndrăgostit. Bărbatul care avea trei slujbe, dar care tot mă mânca pe sub masă în timp ce învăţam. Omul care făcea promisiuni şi le ţinea până când nu mai făcea.

Privirile noastre se consumau una pe cealaltă, comunicând ceea ce cuvintele nu puteau transmite.

Tocmai mă trezisem din trăsură şi îmi aranjasem hainele când o a treia voce a răsunat în cameră.

„La naiba.”

Capetele noastre s-au ridicat spre etajul al treilea, de unde ieşiseră Kai şi Isabella... *era oare o cameră secretă în spatele rafturilor cu cărţi?*

Ne-am privit unul pe altul, toţi patru fiind zbârciţi şi ciufuliţi într-un mod care nu putea indica decât un singur tip de activitate.

„Ei bine”, a spus Kai, accentul său britanic elegant părând un pic prea demn

pentru situaţia respectivă. „Este ciudat.”

CAPITOLUL 32
Dominic
¿ML

MULTUL MEU POST-SEXUAL a durat aproape o oră şi opt minute. După ce ne-am întâlnit ciudat cu Kai şi Isabella în bibliotecă, o Alessandra roşie la faţă a plecat cu cuplul (am presupus că ea şi Isabella aveau multe de recuperat), iar eu am plecat acasă cu sângele zburdând.

Ştiam că nu trebuia să presupun că sexul însemna mai mult decât o îmbinare temporară a dorinţelor, dar era un minim de progres în relaţia noastră şi asta era tot ce puteam cere în acel moment.

Penthouse-ul m-a întâmpinat cu linişte când m-am întors. Le dădusem angajaţilor o săptămână liberă de Crăciun, iar paşii mei au răsunat pe podelele de marmură când am traversat holul spre sufragerie. Ar trebui să mă întorc...

Ceva se mişca în întuneric.

Un pumnal rece de frică a tăiat ultimele fire din ceaţa mea caldă, indusă de Alessandra, şi m-am oprit brusc.

0 secundă mai târziu, o lampă se aprinse, aruncând o lumină peste părul de miezul nopţii şi ochii verzi şi reci.

„Noapte târzie”, a trasat fratele meu. „Unde ai fost?”

Frica mea s-a transformat în furie. „Cum naiba ai intrat?”

Roman se tolănea pe canapea ca un împărat care se tolăneşte pe tronul său. Un pumnal argintiu strălucea pe fondul ţinutei sale complet negre, iar el îl arunca distrat dintr-o mână în alta în timp ce mă privea cu amuzament.

„Sistemul dumneavoastră de securitate este bun”, a spus el. „Eu sunt mai bun.”

Maxilarul mi s-a încordat în granit.

Aveam cel mai bun sistem pe care îl puteam cumpăra. De asemenea, am angajat cel mai bun urmăritor din oraş, iar el nu reuşise să afle nimic despre trecutul lui Roman sau despre locul în care se afla de la moartea suspectă a lui Martin Wellgrew la Le Boudoir.

Ce ai mai făcut din liceu, Roma?

„Nu vă faceţi griji. Am venit în pace.” Şi-a ridicat mâinile, cu un ton pe jumătate batjocoritor, pe jumătate sincer. „Şterge-ţi privirea suspicioasă de pe faţă. Nu poate un tip să-i facă o vizită prietenoasă fratelui său de sărbători?”

„0 vizită prietenoasă înseamnă o bătaie la uşă, nu o intrare prin efracţie.”

„Nu era nimeni acasă când am trecut pe aici, aşa că o bătaie la uşă nu ar fi făcut nimic, nu-i aşa?”

„Nu mă lua cu prostii.” Am traversat camera, conştient atât de pumnalul din mâinile lui, cât şi de pistolul pe care îl ascunsesem în mantaua de ascundere a şemineului. „Ai dispărut după Le Boudoir şi nu ai fi aici decât dacă ai vrea ceva.”

Gura i s-a dezmeticit, iar pumnalul s-a oprit în mâna stângă. „După cum am spus, sunt sărbătorile. Mă fac nostalgic.”

„Am avut sărbători de rahat.” Familia noastră adoptivă nu era prea mare în materie de cadouri sau de Crăciun. Singurul cadou pe care îl primisem de la ei fusese o pereche de şosete de la ei.

Roman a ridicat din umeri. „Adevărat, dar au avut momentele lor.îţi aminteşti când ne -am îmbătat cu lichior de ouă pentru prima dată şia distrus piticii de grădină ai doamnei Peltzer? 0 puteam auzi ţipând de la o jumătate de bloc distanţă.”

„I-am făcut o favoare. Acei gnomi erau hidoşi.”

„Aşa au fost.” Umbrele i-au dansat pe faţă. „Nu am avut cu cine să sărbătoresc Crăciunul după ce ai plecat. Şcoala de corecţie era un iad. Când am ieşit, nu aveam nici prieteni, nici familie, nici bani.”

Vinovăţia a apăsat din toate părţile. în timp ce eu îmi dădeam coate cu colegii şi profesorii de la Thayer, Roman suferea singur. îşi făcuse alegerile şi îşi înfruntase consecinţele, dar asta nu-mi uşura greutatea amară din gât.

Totuşi, era un adult acum, unul periculos, şi aş fi un prost dacă aş lăsa sentimentalismul să afecteze instinctul de conservare.

„Se pare că te descurci bine acum.” M-am oprit lângă şemineu, cu ochii aţintiţi asupra lui Roman, cu simţurile în alertă maximă pentru orice surpriză care ar putea sări din umbră.

„Aşa se pare.” Şi-a apăsat vârful lamei pe degetul său. 0 mică picătură de sânge a curs. „Am plutit o vreme după şcoala de corecţie până când l-am întâlnit pe John. Era un veteran din Al Doilea Război Mondial şi era foarte irascibil, dar mi-a oferit un loc de muncă stabil în atelierul lui şi un loc unde să locuiesc. Dacă nu era el, nu aş fi fost unde sunt astăzi.” Umbrele s-au întunecat şi mai mult. „A murit anul trecut.”

„îmi pare rău.” Am vorbit serios.

Nu-l cunoşteam pe om, dar avusesem o figură similară în viaţa mea, iar moartea lui Ehrlich mă dezlipise mai mult decât orice altceva până atunci.

„I-am povestit despre tine, să ştii”, a spus Roman în linişte. „Cât de apropiaţi am fost. Cum m-ai trădat şi cât de mult te-am urât. Ura asta m-a ţinut în viaţă, Dom, pentru că am refuzat să mor în timp ce tu primeai tot ce-ţi doreai.”

Amărăciunea s-a umflat. Erau o sută de bolovani legaţi în jurul taliei mele, trăgându- mă în jos până când mă înecam sub greutatea lor.”Te-aş fi ajutat. Dacă mi-ai fi cerut altceva, orice altceva în afară de un alibi, aş fi făcut-o.”

„Cine e cel care se prosteşte acum?” Roman s-a ridicat de pe canapea, resentimentul cioplindu-i adânc indiferenţa până când aceasta a zăcut în zdrenţe pe jos. „Nu ai fi făcut nimic, pentru că Dominic Davenport are întotdeauna grijă de numărul unu. De câte ori ţi- am acoperit fundul când eram mai tineri? De zeci de ori. De câte ori ţi-am cerut ajutorul? De o *singură dată.”*

Flăcări de frustrare îmi lingeau vinovăţia. „Există o diferenţă între a minţi în legătură cu consumul de alcool de către minori şi a *provoca un* nenorocit de *incendiiA”*

„Vrei să cred că-ţi pasă de lege?” Furia lui a ricoşat în marmură cu un volum care îi clătina dinţii. „Să nu-mi spui că nu ai făcut lucruri dubioase de când te-am văzut ultima oară. 0 vei face pentru a te îmbogăţi, dar nu o vei face pentru a ajuta pe altcineva.” Animozitatea îi strălucea în ochi. „Nu a fost vorba de alibi. A fost vorba de loialitate. Nici măcar nu ai încercat să rămâi. Ai văzut cum necazul meu ameninţa preţiosul tău plan de îmbogăţire şi ai întors spatele singurei familii pe care ai avut-o vreodată.”

Zbuciumul a revenit în forţă. Era asurzitor, o cacofonie de zgomote pe care nu puteam să le blochez oricât de mult m-aş fi străduit.

„Se pare că este un tipar recurent.” Expresia lui Roman s-a netezit odată cu lovitura de graţie. „Unde este soţia ta, Dom? S-a săturat de rahatul tău şi a plecat în cele din urmă?”

Nodul strâns şi tare care se formase în mine din noaptea în care am venit acasă şi am găsit-o pe Alessandra plecată a explodat în sfârşit.

Un mârâit a străbătut aerul în timp ce am atacat înainte. Pumnul a întâlnit osul, provocând un şuierat ascuţit. Roman a fost prins cu garda jos doar pentru o secundă înainte de a-şi arunca pumnalul într-o parte şi de a-mi returna lovitura cu o forţă atât de mare încât mi-a tăiat respiraţia din plămâni.

0 vază s-a sfărâmat pe jos când ne-am atacat unul pe celălalt aşa cum numai fraţii puteau să o facă, cu o ostilitate mai puternică din cauza trecutului nostru comun.Eu nu mi-am luat pistolul, el nu şi-alama Confruntarea noastră fusese pregătită de cincisprezece ani şi nu lăsam armele să ne înmoaie loviturile.

Era ceva personal.

Transpiraţia şi furia au îmbibat aerul. Pielea s-a despicat, împingând râuleţe de sânge pe feţele noastre. Vederea mea s-a înnegrit, iar gustul de cupru mi-a umplut gura. Undeva, un os a zdrobit.

Nu era prima dată când eu şi Roman ne certam fizic. Ca adolescenţi, eram iuţi la mânie şi adesea ne luptam până la tăieturi şi vânătăi. Cu toate acestea, anii ne crescuseră capacitatea de brutalitate, şi am fi putut muri amândoi în acea noapte dacă nu ne-am fi agăţat cu atâta ardoare de motivele noastre de a trăi.

Alessandra pentru mine, ceva necunoscut pentru Roman, ceva ce el nu a vrut niciodată să împărtăşească.

în cele din urmă, la un moment dat, între mormăieli şi lovituri, energia noastră s-a epuizat. Ne-am scufundat pe podea, vânătăi şi epuizaţi, cu piepturile zvâcnind din cauza consecinţelor furtunii.

„La naiba.” Am scuipat o gură plină de sânge. A pătat marginea covorului de douăzeci de mii de dolari pe care îl cumpărasem în Turcia, dar ăsta era lucrul bun în a fi bogat. Totul putea fi înlocuit. *Aproape totul.* „Nu mai eşti un rahat sfrijit.”

„Şi în sfârşit ai învăţat cum să lupţi fără să trişezi.”

„Să lupţi mai inteligent în loc să lupţi mai tare nu înseamnă să trişezi.”

Roman a strâmbat din nas. Pe faţa lui se formau deja pete purpurii adânci, iar sângele uscat îi picta dungi ruginii pe piele. Un ochi era umflat şi pe jumătate închis.

Pun pariu că nici eu nu arătam mai bine. Fiecare centimetru din corpul meu urla de agonie acum că adrenalina îmi cedase, şi eram destul de sigur că îmi fracturasem un os sau două. Cu toate acestea, deşi luasem o bătaie fizică, zumzetul dureros din capul meu dispăruse. Lupta noastră expulzase tot ceea ce se înfierbânta în mine de când plecasem din Ohio, iar asta a meritat fiecare ochi vânăt şi fractură.

Roman şi-a sprijinit capul pe spate de perete, cu expresia golită de furie. „Ai regretat vreodată?”

Nu a fost nevoie să întreb la ce se referea. „Tot timpul.”

Respiraţiile noastre au încetinit până la normal în linişte. Nu era o linişte confortabilă, dar nu era nici distructivă. Pur şi simplu era.

„Am încercat să te caut”, am spus. „După facultate. De mai multe ori. Erai o fantomă.”

„Există un motiv pentru asta.” Răspunsul lui purta accente de avertisment şi oboseală.

Un instinct de protecţie îngropat de mult timp s-a trezit la viaţă. în ciuda istoriei noastre tumultoase, el era încă fratele meu mai mic. Nu aveam resursele necesare pentru a ne proteja pe niciunul dintre noi atunci, dar acum le aveam. „în ce te-ai băgat, Roma?”

„Nu puneţi întrebări la care nu vreţi să primiţi răspunsuri. E mai bine aşa – pentru amândoi.”

„Măcar spune-mi că nu ai avut nimic de-a face cu moartea lui Wellgrew.”

Orion Bank era în haos de la dispariţia sa prematură. Noul şef al băncii era un idiot care părea să *încerce să ducă* instituţia la pământ, iar moartea lui Wellgrew fusese declarată accident, în ciuda faptului că oamenii şopteau altceva.

„Nu-ţi face griji pentru el.” De data aceasta, avertismentul lui Roman s-a auzit tare şi clar. „Este mort. Asta e tot. S-a terminat.”

Mi-am şters o mână pe faţă. Palma mea a ieşit însângerată.

Nu mai eram un băiat care se lupta să supravieţuiască în Ohio, dar poate că, dincolo de bani şi putere, eram încă un laş. Pentru că, în ciuda semnalelor de alarmă

care sunau la fiecare cuvânt scos din gura lui Roman, am ales să le ignor.

Ajunsesem la un armistiţiu temporar şi, deşi n-aş fi recunoscut niciodată, mă simţeam bine să fiu din nou în preajma familiei – suficient de bine încât să nu îndrăznesc să dau la o parte masca şi să văd ce devenise fratele meu.

CAPITOLUL 33

„SE ADUNĂ RĂSPUNSURILE.” SLOANE a apăsat pe ecranul telefonului cu un zâmbet satisfăcut. „Christian şi Stella Harper, da. Ayana, da. Buffy Darlington, da. Va fi un eveniment grozav.”

„Bineînţeles că este. Eu am organizat-o”, a glumit Vivian.

Alessandra

Era săptămâna de după Anul Nou, iar Sloane, Vivian, Isabella şi cu mine combinam happy hour-ul nostru săptămânal cu pregătirea petrecerii la magazin. Aveam la îndemână mocktails pentru Vivian, care intra în a unsprezecea săptămână de sarcină. „La modul serios, locul ăsta arată uimitor, Ále. Marea deschidere va fi un succes.”

„Sper că da.” Nervii îmi zvâcneau în stomac. „Vă mulţumesc amândurora pentru ajutor. Cu adevărat. Nu aş fi putut face asta fără voi.”

A avea un publicist şi un planificator de evenimente superstar ca cei mai buni prieteni ai mei a fost un avantaj. Sloane şi Vivian s-au ocupat de logistică, în timp ce eu mă chinuiam să-mi termin colajul la timp pentru eveniment.

După o analiză agonizantă, dar foarte necesară şi realistă, am renunţat la planul meu iniţial de a recrea fiecare proiect care fusese distrus de inundaţii şi mi-am vărsat energia într-o singură piesă centrală mare.vitrină a galeriei,şi urma să o completez cu câteva piese mai mici de acasă Noul aranjament a fost un risc, dar a fost tot ce am putut face mai bine fără să amân data deschiderii. Contractele cu firma de catering şi cu DJ-ul erau nerambursabile, aşa că nu puteam amâna chiar dacă aş fi vrut.

Am cercetat magazinul. Lucrările de construcţie din spate erau în curs de desfăşurare, dar în doar câteva săptămâni, etajul principal fusese transformat în ceva demn de a fi fotografiat. Recepţia şi exponatele florale delicate ocupau partea dreaptă, în timp ce partea stângă era dominată de cafenea. Am avut loc doar pentru tejgheaua de cafea din marmură, o cabină de catifea şi două mese, dar acestea au adăugat o notă de confort spaţiului. Singurul lucru care lipsea era piesa centrală din flori presate şi

câteva detalii de finisare.

Pentru prima dată în viaţa mea, am renunţat la călătoria de vacanţă în Brazilia şi am lucrat non-stop pentru a pune totul la punct. A meritat.

„Cum a fost întâlnirea ta de sâmbătă?” a întrebat Isabella. „Mai bine decât fiascoul cu Dalton, sper.”

„Este greu ca o întâlnire să meargă *mai prost.”* Nu mai auzisem nimic de la Dalton de la gala de Crăciun. Existau zvonuri că fusese dat afară din Valhalla, dar încă nicio confirmare. „Ca să-ţi răspund la întrebare, a fost bine, dar nu va mai fi o a doua întâlnire.”

Nu renunţasem la incursiunea mea în lumea întâlnirilor după aventura mea cu Dominic în bibliotecă. Sexul fusese incredibil, dar vorbisem serios când am spus că vreau să mă întâlnesc cu alţi oameni. în ciuda sărbătorilor, am reuşit să mă strecor la un spectacol de comedie cu un muzician după Crăciun şi am băut ceva cu un profesor de liceu drăguţ în weekend.

Nu mi-a păsat că întâlnirile nu au dus nicăieri. Era vorba de a cunoaşte oameni noi şi de a experimenta cum e să fii cu altcineva. Din fericire, nici muzicianul, nici profesorul nu încercaseră să mă atragă înapoi în apartamentele lor pentru o casetă secretă cu sex, aşa că asta a fost un avantaj.

„Nu pot să cred că aţi făcut sex în bibliotecă în acelaşi timp,” a spus Vivian „Sau că există o *cameră secretă* şi că nu mi-aţi spus”.

Isabella şi cu mine ne-am înroşit Le-am spus prietenilor noştri ce s-a întâmplat la gală, ceea ce a fost o greşeală în retrospectivă, pentru că Vivian şi Sloane nu au încetat să ne tachineze în legătură cu asta. Cel puţin nu au adus vorba despre asta în preajma lui Marcelo.

Cum eu nu puteam merge în Brazilia de Crăciun, el a venit cu avionul. Ne-am petrecut un weekend prelungit asistând la spectacole pe Broadway şi mâncând produse de patiserie la suprapreţ. Mama mea ne-a trimis un mesaj pe FaceTimed din St. Barts în ziua de Crăciun, ceea ce a fost mai grijuliu decât ne aşteptam.

„Nu era treaba mea să spun”, a spus Isabella în defensivă. „Este un secret de familie Young şi nu *puteţi* spune nimănui altcuiva.”

Sloane a lăsat să iasă un sforăit delicat. „De ce aş spune cuiva despre bârlogul sexual al tău şi al lui Kai? Ar trebui să o dezinfectez înainte de a pune piciorul înăuntru.”

Isabella i-a aruncat o bucată de hârtie maro mototolită, iar sesiunea noastră de pregătire s-a transformat rapid într-o luptă cu hârtii, în râs şi fără suflare.

„Stop!” Am ţipat când Vivian m-a aruncat cu bile de hârtie. „Când ai devenit atât de violentă? Tu ar trebui să fii cea drăguţă!”

„Sunt constant obosită, mă dor sânii şi trebuie să-l conving pe Dante să nu mă izoleze cu folie cu bule în fiecare zi”, a spus ea. „Am nevoie să eliberez nişte tensiune”.

Destul de corect.

Eram bucuroasă că prietenii mei nu mă întrebau despre Dominic. Fuseseră şocaţi, dar nu neapărat surprinşi de mărturisirea mea despre sex – un fapt pe care am ales să nu-l analizez prea atent – şi se conformaseră cererii mele de a nu vorbi despre asta. Oricum nu aş fi ştiut ce să spun; eram la fel de confuză ca şi ei în legătură cu statutul relaţiei mele.

Dominic şi cu mine ne lăsasem câteva mesaje vocale de la gală încoace. Erau felicitări generice, cum ar fi *Crăciun fericit ş*|*La mulţi ani,* dar el trimisese şi un bilet scris de mână şi un kit de bijuterii personalizate pentru sărbători. Am fost surprinsă şi emoţionată că şi-a amintit de hobby-ul ocazional pe care îl deprinsesem în Buzios, dar nu puteam să ne spunem prea multe prin mesaje şi cadouri. Trebuia să avem o conversaţie adevărată.

Telefonul meu a vibrat cu un nou mesaj, în timp ce prietenii mei îşi încheiau bătaia de joc.

Vorbind de diavol.

Inima mi-a sărit în gât. Dominic trimitea rareori mesaje, motiv pentru care mi-a luat un minut să-mi dau seama de cuvintele lui.

Dominic: Ne întâlnim diseară la Galeria Saxon. La ora 20:00. Am ceva pentru tine.

Eram prea curioasă ca să nu mă arăt.

După ce prietenii mei au plecat şi am închis magazinul, am luat metroul până la Galeria Saxon din partea de vest, unde Dominic mă aştepta în zona de recepţie.

Primul lucru pe care l-am observat au fost vânătăile sale. Pete galben-violet îi pestriţau obrazul şi maxilarul, iar o tăietură cu cruste îi tăia ochiul drept. Arăta de parcă s-ar fi bătut cu un animal sălbatic.

„Oh, Doamne”, am oftat. „Ce s-a întâmplat?”

„Fratele meu a apărut din nou.” Tonul lui s-a uscat. „Se poate spune că ne-am rezolvat problemele.”

Dumnezeu. Credeam că relaţia *noastră* este complicată, dar legătura lui cu fratele său ar putea fi mai rea.

M-am întins spre el din instinct, înainte de a ezita. Nu mai eram căsătoriţi. Nu aveam de ce să mă agitam pentru el aşa cum ar fi făcut-o o soţie, dar văzându-l rănit, inima mi se încurcase în noduri.

Nu ar trebui să fie aşa. Era bine, iar rănile se vor vindeca. Şi totuşi...

Mi-am trecut degetele peste cea mai întunecată vânătaie. Pielea îi era moale sub barba lui, iar nodurile se strângeau într-o încurcătură dezordonată.

Mi-a fost dor să-l ating în afara sexului. Mi-a fost dor să pot să îl cuprind în braţe fără niciun motiv sau să îl sărut pe obraz fără să mă gândesc când lucra. Mi-au lipsit toate lucrurile mărunte care ne făceau cândva să fim noi, dar eram şi

prea speriată să cad din nou în zona mea de confort.

O mie de noduri erau preferabile unei a doua inimi frânte.

Dominic mă privea fără să se mişte. Pieptul lui se ridica şi cobora într-un ritm constant, dar tensiunea îi căptuşea maxilarul de parcă se temea că mă va speria dacă va face un gest greşit.

„De ce bărbaţii recurg mereu la violenţă?” Am întrebat, încercând să uşurez atmosfera statică care învăluia aerul. „Terapia există, să ştii.”

„Problemele noastre merg dincolo de terapie. în plus, nu sunt singurul care are vânătăi.” Satisfacţia a umplut faţa lui Dominic, dar ochii i s-au înmuiat când degetele mele au trecut peste o altă vânătaie de pe maxilarul lui.

Am clătinat din cap. *Bărbaţi.* „Nu-mi vine să cred că nu mi-ai spus.”

„Nu credeam că-ţi pasă.”

Mi s-au oprit mişcările. Liniştea a plutit între noi înainte de a scăpa braţul. „Ei bine, sper că te dai cu gheaţă în mod regulat”, am spus, ocolindu-i răspunsul. „Negrul-violet nu arată bine cu costumele tale.”

Colţul gurii i s-a tras în sus. „Am notat.”

Am intrat mai adânc în galerie, unde se afla o expoziţie de flori de sticlă capricioasă, realizată de Yumi Hayashi. Vizitarea uneia dintre expoziţiile ei se afla pe lista mea de dorinţe de ani de zile, dar datele nu se potriveau niciodată cu programul meu, iar eu fusesem atât de distrasă de divorţ şi de deschiderea magazinului încât nu realizasem că există o nouă expoziţie în această iarnă.

„Sunt surprins că m-ai rugat să ne întâlnim aici”, am spus. „Nu eşti un om de artă.”

Eu am ales toate operele de artă din apartament. Dominic era un geniu cu numerele, dar dacă aş fi lăsat decorul în seama lui, penthouse-ul ar fi făcut ca o tablă de şah să pară colorată.

„Nu sunt, dar m-am gândit că această expoziţie specială ar fi o bună sursă de inspiraţie”, a spus Dominic. „în cazul în care aveţi nevoie de ea pentru proiectele voastre.”

Căldura mi s-a încolăcit în stomac. Putea fi atât de dulce când voia. „Mulţumesc.”

„Cu plăcere.” Murmurul lui moale şi intim mi-a străbătut coloana vertebrală.

Electricitatea de mai devreme a revenit, trimiţând mici zvâcniri prin pieptul meu până când am tras în plămâni o respiraţie atât de necesară. „Cred că nu este o expoziţie populară”, am spus, încercând cu disperare să nu observ felul în care căldura corpului său se scufunda în pielea mea sau peria cămăşii lui pe braţul meu. „Nu mai e nimeni altcineva aici.”

„Am închiriat galeria.” Dominic şi-a băgat o mână în buzunar. „E mai bine fără aglomeraţie şi am vrut să fiu singur cu tine.”

Nu am reuşit să găsesc un răspuns adecvat la această întrebare.

Expoziţia era formată din şapte săli, fiecare având ca temă flora din diferite regiuni. Nu am mai vorbit până nu am ajuns la cea de-a şaptea şi ultima expoziţie, care prezenta flori originare din Asia.

„Despre ce s-a întâmplat la gală." M-am oprit în faţa unui felinar uriaş de lotus. Era singura sursă de lumină a încăperii, dar era suficientă pentru a ilumina tensiunea care căptuşea umerii lui Dominic. „I..." Cuvintele potrivite s-au luptat să scape. „Nu pot
promite nimic mai mult decât sex."

Era *singurul* bărbat care mă putea aprinde cu o singură atingere. Negarea atracţiei noastre era inutilă, iar perioada de secetă de dinainte de Crăciun fusese chinuitoare. Nu realizasem cât de mult îmi lipsise atingerea fizică până când nu am primit-o.

A fost o idee proastă să intru într-o relaţie exclusiv sexuală cu fostul meu soţ? Absolut. Dar eram deja în această cursă; aş fi putut să mă bucur de ea cât a durat.

Ochii lui Dominic pâlpâiau în lumina slabă. „Pot să lucrez cu asta."

Asta e tot? Nu eram sigur dacă următoarea mea respiraţie conţinea uşurare sau dezamăgire.aşteptam ca el să se împotriveascăpărea dispus să îmi urmeze indicaţiile

Totuşi, surpriza mi-a împiedicat bătăile inimii când Dominic s-a mişcat încet în spatele meu. Tăcerea a bătut şi m-a ţinut captivă în timp ce respiraţia lui caldă îmi urmărea senzaţia pe şira spinării şi degetele lui îmi trasau braţele.

Spatele meu i-a atins faţa, iar părul de pe ceafă mi s-a ridicat în aşteptare. Mă durea să fiu atât de aproape de el, să simt intimitatea pe care o pierdusem. Fiecare urcare şi coborâre a pieptului lui îl făcea pe al meu să se strângă; fiecare bătaie a inimilor noastre bătea cu ciocanul în casă un memento.

Te-a rănit.

L-ai părăsit.

Ei este încă aici.

îl vrei.

Ei nu a renunţat.

Ce-ar fi dacă, ce-ar fi dacă, ce-ar fi dacă, ce-ar fi dacă.

Toate sunt adevărate, chiar dacă una intra în conflict cu alta.

Pielea mi s-a făcut pielea de găină când m-a sărutat pe gât. Amintirea buzelor lui pe pielea mea era cea mai dulce tortură, moale şi totuşi fermă, blândă şi totuşi poruncitoare.

„Ce vrei, *amor?",* a şoptit el.

Respiraţiile noastre au răsunat în timp ce el aştepta. Dominic nu aştepta niciodată. El era acţiune, mişcare şi comandă. Eu eram cea care aştepta întotdeauna. Am aşteptat cinele pe care nu le-am împărţit niciodată şi serile

împreună care nu au venit niciodată.

Ce vreau eu?km vrut să am un rol, ceea ce mi-a lipsit atât de des în căsnicia noastră. Ani de zile am mers pe funia de soţie devotată şi dorinţă, şi am vrut o lume în care să fac regulile pentru mine însămi, în loc să le urmez pur şi simplu.

Pot să promit doar sex.

Prima mea regulă implicită. Poate că în seara asta era noaptea în care să o pun în aplicare în condiţiile mele.

Bătăile inimii îmi zvâcneau când mi-am trecut mâinile pe umerii lui şi i-am coborât încet jacheta de pe piept. Surpriza i s-a afişat pe faţă, dar mi-a urmat indicaţia şi a alunecat-o pe braţe, împăturind-o pe lângă el. Şi-a ridicat mânecile de la cămaşă cu mişcări atente şi măsurate, fără să-şi ia ochii de la ai mei. Cu fiecare mişcare a încheieturii mâinii, verigheta de la mâna stângă îi strălucea în lumina slabă.

Nu l-a dat jos niciodată, nici măcar după ce am divorţat. Priveliştea a înteţit în mod inexplicabil flăcările care îşi croiau încet drumul prin stomacul meu. Vulnerabilitatea mă străbătea în timp ce căldura mi se aduna între picioare şi pulsa într-o durere goală.

Mişcările noastre s-au oprit, iar noi am rămas uitându-ne unul la celălalt în timp ce electricitatea zumzăia în aer.

„Nu te opri acum”, spuse Dominic cu blândeţe. „Arată-mi ce vrei.” Era o rugăminte învăluită într-o simplă poruncă, dar nimic nu era simplu în legătură cu asta. Acesta a fost momentul care a depăşit tot ce fusese înainte. Asta a fost o supunere la care nu am mai participat niciodată.

Mi-am încrucişat degetele cu ale lui şi l-am tras în cel mai întunecat colţ, unde doar o fărâmă de lumină se întrezărea printre umbre. 0 apăsare blândă a mâinilor mele l-a pus în genunchi, iar pofta mi-a pâlpâit în vene când mi-a urmat exemplul şi şi-a sprijinit un picior peste umăr. Priveliştea pielii mele bronzate care se prelingea peste cămaşa lui albă şi crocantă m-a făcut să mi se învârtă capul.

Mi-a împins fusta în sus şi mi-a strecurat lenjeria intimă într-o parte. „La naiba, iubito, eşti atât de udă.” Şoapta lui mi-a făcut să mi se facă pielea de găină pe şira spinării. „Vezi cum am nevoie de tine? Felul în care sunt disperat să te simt în orice fel m-ai lăsa.”

Mă durea inima când mă gândeam la fiecare noapte în care el îşi alegea imperiul în timp ce eu rămâneam rece în umbră. în fiecare noapte îmi doream să aibă nevoie de mine şi nu de o cifră mai mare în contul său bancar.

Mă durea un bărbat pe care aş fi vrut să nu-l iubesc, dar pe care îl doream cu disperare.

Dominic mi-a trasat sărutări lente şi persistente pe coapsă înainte deînaintea-şi trece gura peste păsărică mea Răcoarea peretelui mi-a îmbibat spatele în timp ce limba lui a intrat cu suliţa în mine şi, chiar acolo, în colţul galeriei, cu piciorul meu pe umărul lui şi cu mâinile sprijinite pe şolduri, m-a mâncat ca un om

înfometat.

Flăcările s-au transformat într-un incendiu sălbatic. Fiecare sondaj al limbii lui trimitea plăcerea prin mine; fiecare lingere expertă a clitorisului meu îmi slăbea genunchii până când m-am agăţat de părul lui şi m-am ţinut de el pentru viaţă.

Lama de cuţit a controlului meu a început să mă taie în două în acelaşi mod în care a făcut-o şi răutatea lui. Ştiam mai bine decât să cred că sexul îmi repara inima frântă, totuşi, simţeam că el smulgea marginile zdrobite ale ceea ce eram, una câte una, cu fiecare lingere şi supt.

„Mai mult”, am scâncit. „Te rog, nu te opri. Nu... *ah\!”* Strigătul meu a răsunat prin cameră în timp ce el mă prindea mai tare de şolduri şi mă trăgea cu limba până când am ajuns o mizerie umflată şi picurând pe faţa lui.

Degetele mele alunecau şi alunecau împotriva realităţii. Totul s-a estompat până când am rămas doar eu, el şi marşul neîncetat al plăcerii prin corpul meu.

Oricât de mult m-a alimentat controlul asupra acestei nopţi, m-a tras şi mai adânc în orbita lui. Fiecare tremur şi fior al corpului meu se simţea atât ca o victorie pentru independenţa mea, cât şi ca o fisură în apărarea mea.

Dominic şi-a trecut dinţii peste clitorisul meu şi a băgat două degete în mine. Ţipătul meu a umplut galeria goală în timp ce mă smuceam împotriva invaziei bruşte. Cealaltă mână a lui m-a părăsit, iar respiraţia mea a dispărut din nou când m-am uitat în jos şi l- am văzut cu mâna înfăşurată în jurul penisului său. Se mângâia cu mişcări dure, aspre, în timp ce gemea în păsărică mea.

„Te excită să mă guşti?” Am gâfâit. Nu-l mai văzusem niciodată mişcându-se cu atâta intensitate şi întotdeauna îmi plăcuse să-l privesc cum se atingea şi cum se ducea până la capăt doar pentru mine.

Nu mai eram o idee secundară, ci o obsesie. Să fiu obiectul dorinţelor lui Dominic era singurul lucru pe care îl iubeam şi pe care îl plângeam. Nu-i încredinţasem inima mea, dar îi încredinţasem trupul meu.

„La naiba, da.” Respiraţia lui era fierbinte pe pielea mea. „Nu mă voi sătura niciodată de tine. M-aş îneca în tine, dacă m-ai lăsa.”

Cuvintele lui au aprins un chibrit care a ars încet spre inevitabil. Trebuie să fi simţit asta, pentru că mă privea cu o expresie răpită, vorace, în timp ce tremuram în jurul degetelor lui.

„îţi dau ceea ce ai nevoie, *amor?”*

0 minciună mi-a căzut de pe buze. „Nu.”

Dar a fi în control părea o fantezie, în timp ce mă cucerea cu mâinile şi gura. Nu vroiam să mă predau lui, dar hotărârea mea a început să se prăbuşească la picioarele lui. Sucurile mele se scurgeau pe coapsele mele, în timp ce inima îmi bătea în ritmul cu felul în care mă pătrundea. Felul în care sugea şi lingea ca şi cum nu ar fi fost niciodată mai hotărât să stoarcă fiecare bucăţică de plăcere din mine.

Trecutul s-a prăbuşit într-un val, iar orgasmul a ars mai aproape.

Atunci l-am simţit tremurând şi gemând din nou în păsărică mea. Venise pe jos, la picioarele mele, revărsându-şi promisiunile pe gresie. Felul în care mă simţeam când era îngenuncheat în faţa mea, trăgându-mi-o cu mâna lui şi trăgându-şi-o şi el, m-a făcut să mă simt înnebunită.

Presiunea a izbucnit, iar lumina albă a explodat în spatele ochilor mei în timp ce am ţâşnit în gura lui.

Mi-am păstrat controlul, dar mă minţisem.

Dominic era încă stăpânul meu.

CAPITOLUL
34
Dominic
¿ML

„OH, DOAMNE.” Zgomotul apei curgătoare aproape că a înecat gemetele Alexandrei. „Oh, Doamne... *oh, la naiba. Dom!'*

A scos un strigăt sugrumat când m-am izbit de ea, sunetul numelui meu reducându- mi reţinerea la zdrenţe. Părul ei umed era înfăşurat în jurul pumnului meu, iar mâinile ei erau împrăştiate pe gresie în timp ce o trăgeam fără milă de perete. Sughiţurile frânte se revărsau cu fiecare împingere brutală.

Uneori îi plăcea dulce şi lent, alteori îi plăcea rapid şi dur. Exista o anumită claritate în a şti ce-şi dorea, iar bănuiala mea că tânjea după cel de-al doilea tip de sex era reflectată în felul în care păsărică ei îmi strângea scula.

Căldura mi-a curs pe şira spinării şi mi-a bătut pulsul. Voiam să-i spun cât de bună era, cum voiam să mă îngrop în ea până când aş fi fost tatuat pe fiecare centimetru al inimii şi corpului ei şi cum va fi mereu a mea.

Dar nu am făcut-o.

Am muşcat cuvintele care ameninţau să se reverse din mine în panta umărului ei. 0 mână şi-a strâns strânsoarea şi i-a tras capul pe spate; cealaltă şi-a croit drum pe talia ei şi peste un sân moale.Sfârcurile ei se încordau de palma mea în timp ce ea se zbătea înapoi împotriva împingerilor mele

„Desfă-ţi picioarele mai larg pentru mine, dragă.” Dinţii mei i-au crestat pielea, transformând cuvintele mele blânde într-o poruncă dură. „Vreau să-mi văd scula întinzându-ţi păsărică aia drăguţă.”

Un tremur din tot corpul a cutremurat structura subţire a Alessandrei. Nu a ezitat să se supună şi aproape că mi-aş fi dorit să nu o fi făcut, pentru că priveliştea ei luându-mă a fost suficientă pentru a mă îngenunchea.

„Perfect”, am gemut, atât de excitat încât era un miracol că nu am explodat chiar

atunci.

Ne potrivim al naibii de perfect. Corpul ei se mula pe al meu de parcă ar fi fost făcut pentru mine. Să mă strecor în ea a fost cel mai aproape de rai şi, la naiba, nu am vrut să plec niciodată.

înăuntru şi afară, mai repede şi mai adânc. Toba constantă de apă îmi bătea pe spate în timp ce eu mă adânceam mai mult, pielea noastră umedă plesnindu-se una de cealaltă într-o simfonie erotică şi murdară pe care niciun număr de duşuri nu ar fi putut să o cureţe.

Alessandra a mai lăsat să iasă un scâncet. Era aproape. Am simţit cum i se înăspresc muşchii şi am învârtit-o chiar înainte să se dea jos.

Riviuleţe de apă i se scurgeau pe faţă şi pe piept, în timp ce ea îşi dădea capul pe spate, cu gura întredeschisă pentru a face loc unui strigăt ascuţit, fără suflare, care ne-a zguduit pe amândoi până în măduva oaselor.

Nu mă mai puteam abţine. Spasmele orgasmului ei încă se mai unduiau în jurul meu când m-am scos şi am pictat-o cu sperma mea. Duşul a spălat-o mai repede decât mi- aş fi dorit, iar apoi ne-am ţinut unul de altul în timpul revenirii, bătăile inimii noastre sincronizându-se, respiraţiile noastre neregulate înecându-se sub jetul constant de apă. Am vrut să învelesc acest moment în chihlimbar, dar, ca întotdeauna, s-a terminat prea devreme.

Alessandra s-a desprins din braţele mele şi a trecut pe lângă mine.Frigul mi-a cuprins corpul în timp ce am oprit duşulşi am privit-o cum se şterge cu prosopul, pieptul meu deja se scobora la plecarea ei iminentă

Nu pot promite nimic mai mult decât sex.

Aşa că asta am făcut în ultimele trei săptămâni. Mă suna când voia să mă vadă, iar eu apăream. S-a dus la întâlniri pe care nu i le-am cerut niciodată, iar eu i-am făcut invitaţii pe care nu le-a acceptat niciodată.

Nu era o relaţie prea bună, dar dacă asta era tot ce era dispusă să ofere, atunci asta acceptam.

Mi-am înfăşurat un prosop în jurul taliei şi am urmat-o în dormitor. Ne întâlnisem astăzi la penthouse în loc de apartamentul ei sau la un hotel, ceea ce era neobişnuit. De obicei, ea evita vechea noastră casă ca pe ciuma.

A intrat pe uşa din faţă şi şi-a amintit de sărbătoarea noastră cu şampanie după ce am cumpărat casa? Când şi-a luat rochia de pe pat, a văzut sutele de nopţi pe care le- am petrecut unul în braţele celuilalt? Oare locul ăsta îi amintea atât de mult de noi, încât simpla respiraţie a aerului său era ca o înjunghiere în inimă?

Pentru că aşa am simţit şi eu. Casa era un limbo chinuitor de amintiri. M-a ucis să rămân şi m-a ucis să plec.

„Nu trebuie să pleci încă”, am spus. „Este vineri seara. Putem să comandăm mâncare, să ne uităm la un film. A apărut un nou film cu Nate Reynolds.” Filmele de acţiune ale lui Nate Reynolds erau plăcerea noastră vinovată.

Alessandra a ezitat, ochii ei trecând peste patul nostru şi peste fotografia de logodnă de pe noptieră. 0 făcusem în faţa bibliotecii de la Thayer, acolo unde ne-am întâlnit prima dată. Eram pe jumătate sărutându-ne, pe jumătate râzând, şi păream atât de tineri şi de neştiutori despre ceea ce ne va rezerva viitorul, încât aproape că mă invidiam pe mine însumi din trecut pentru încrederea lui curajoasă. Camila a încercat să ascundă poza după ce Alessandra s-a mutat, iar eu aproape că am concediat-o pe loc.

Nimeni nu s-a atins de acea fotografie.

Gâtul Alexandrei a lucrat cu o înghiţitură. Indecisiunea i s-a răsfrânt pe faţă şi o sământă periculoasă de speranţă mi-a răsărit în stomac. Nu-mi respingea sugestia aşa cum o făcea de obicei.

Spune da. Te rog, spune da.

„Nu pot.” Şi-a îndepărtat privirea de la poza noastră de logodnă şi a terminat să-şi încheie fermoarul rochiei. „Am... am o întâlnire mai târziu.”

Recunoaşterea ei m-a luat prin surprindere cu o lovitură năprasnică. Nu ar fi trebuit să o facă. Ştiam că se întâlnea cu alte persoane; Dante şi Kai îmi confirmaseră acest lucru pe baza bârfelor celorlalţi. Dar a şti ceva şi a auzi erau două lucruri diferite.

„Oh.” Am forţat un zâmbet dincolo de coaja zdrobită a speranţei. „Data viitoare, atunci.”

„Da”, a spus ea încet. „Data viitoare.”

Uşa s-a închis cu un clic uşor şi ea a dispărut. Dacă nu ar fi fost mirosul slab de crini, m-aş fi îndoit că ar fi fost vreodată acolo.

M-am îmbrăcat şi am deschis televizorul, dar nu am reuşit să trec de primele cinci minute ale filmului cu Nate Reynolds. îmi amintea prea mult de Alessandra. Am încercat să lucrez, dar nu mă puteam concentra. Nici măcar o şedinţă deliberat brutală în sala de sport privată nu mi-a putut limpezi mintea.

Cu cine era la întâlnire? Unde a dus-o? Se sărutaseră deja? A oftat când a atins-o sau a numărat minutele până să poată pleca acasă?

Imaginaţia mea m-a chinuit cu imagini cu Alessandra şi cu partenerul ei fără chip până când nu am mai putut suporta. Mi-am luat telefonul şi am format numărul singurei persoane pe care o cunoşteam şi care nu avea nicio legătură personală cu ea.

A răspuns la primul apel.

„Ne întâlnim la The Garage într-o oră”, am spus. „Am nevoie de o băutură.”

The Garage era un bar de rahat din East Village, faimos pentru băuturile sale tari şi pentru barmanii care nu dădeau doi bani pe clientul care plângea, vomita sau leşina, atâta timp cât plătea.

Era locul perfect pentru a-şi îneca tristeţea, motiv pentru care un şir de bărbaţi cu aspect mizerabil se înghesuiau la bar într-o vineri seara.

„Iisuse Hristoase.” Buza lui Roman s-a încovoiat în timp ce cerceta camera. „Mă simt de parcă aş fi intrat într-o şedinţă a celor de la Heartbroken Saps Anonymous.”

Am dat pe gât al treilea pahar al serii fără să răspund.

„Atât de rău?” S-a aşezat lângă mine, puloverul şi pantalonii lui negri amestecându-se perfect în întunericul de peţitori al barului.

Vorbisem de câteva ori, dar aceasta a fost prima noastră întâlnire în persoană de la lupta noastră de dărâmătură şi târâre înainte de Crăciun. încă mai aveam încredere în Roman cât de departe puteam să-l arunc, dar antagonismul nostru clocotitor se transformase în ultima lună într-o prudenţă precaută. De asemenea, nu mai fusese legat de nicio altă moarte suspectă, aşa că mai era şi asta.

„Alessandra este la o întâlnire.” Cuvintele aveau un gust acru pe fundul limbii mele.

„Nu s-a întâlnit cu cineva în tot acest timp?” l-a făcut semn barmanului. „Bourbon. Neat.”

„Nu mi-a spus niciodată că merge la o întâlnire imediat după ce am făcut sex.”

„Ah.” Roman a făcut o grimasă în timp ce serverul cu piercing şi tatuaje a trântit paharul jos. Lichidul întunecat s-a împrăştiat peste părţile laterale pe tejgheaua lipicioasă. A luat o înghiţitură şi a făcut o grimasă şi mai puternică. Alcoolul de aici avea gust de deşeu nuclear; făcea parte din farmecul său îndoielnic, sau cel puţin aşa spuneau cunoscătorii.

Am băut în tăcere o vreme.Niciunul dintre noi nugenul împărtăşeşte-ţi sentimentele şi consolează-i pe ceilalţi, ceea ce îl făcea pe el partenerul perfect de băutură Nu voiam să-mi repet problemele cu Alessandra; voiam doar să mă simt mai puţin singur.

Dacă cineva mi-ar fi spus acum trei luni că îmi voi plânge de milă la un whisky de rahat în East Village, în timp ce fratele meu de mult pierdut mă va judeca în tăcere, l-aş fi întrebat ce droguri ia.

Cum au căzut cei puternici. Slavă Domnului că nici Dante şi nici Kai nu erau aici să fie martori la mizeria mea. Nu m-ar fi lăsat să aud sfârşitul. Nici Roman, dar nu trebuia să-l văd în fiecare săptămână.

„Dacă mă mai vezi vreodată atât de zdruncinat din cauza unei femei, împuşcă-mă”, a spus el după a cincea mea împuşcătură. „E patetic.”

Cu siguranţă nu este genul care să se simtă confortabil cu ceilalţi.

„Vrei să spui ca atunci când ai plâns când Melody Kettler te-a părăsit ca să se întâlnească cu studenta aia de schimb din Suedia?” Nu eram mai presus de a trage cu arme vechi.

Maxilarul lui Roman s-a încleştat. „Nu am plâns, iar ea nu m-a părăsit. Am luat

o pauză.”

„Orice te ajută să dormi noaptea.”

„Din tot ce s-a întâmplat, *ruptura* mea cu Melody Kettler este cea mai puţin probabilă să mă ţină treaz.” Şi-a terminat băutura. „Ai încredere în mine.”

Bricheta mea a pocnit în ritmul bătăilor inimii mele. 0 scosesem când m-am aşezat, dar nu-mi plăcea să văd ceva atât de frumos într-un loc atât de urât.

Din tot ceea ce s-a întâmplat. Trecuseră 15 ani. Nu-mi puteam imagina lucrurile pe care Roman le văzuse şi le făcuse. „Cât de rău a fost la şcoala de corecţie?”

„Putea fi mai rău.” Nu s-a uitat la mine. „Câte funduri a trebuit să pupi în timp ce urcai pe scară?”

Tensiunea s-a destrămat, iar un râs ranchiunos mi-a zbârnâit în gât.

Poate din cauza împuşcăturilor. Poate că era aerul de nepăsare care pătrundea în bar. Orice ar fi fost, am răspuns sincer despre cum am construit Davenport Capital – reţelele de relaţii, bătăile la uşi şi, da, pupăturile în fund înainte de a-mi asigura primii investitori. Mi-a împărtăşit frânturi din viaţa lui de-a lungul anilor – diversele slujbe, certurile cu legea şi antrenamentul în arte marţiale, pe care l-a pus în valoare în timpul luptei noastre, nenorocitul.

Nu mai eram cine eram, iar relaţia noastră nu va mai fi niciodată ca înainte. Dar mă simţeam bine să vorbesc cu cineva care mă cunoştea înainte ca totul să se schimbe şi să devin cineva pe care nu-l mai recunoşteam.

CAPITOLUL 35

Alessandra

UŞILE LIFTULUI S-AU DESCHIS LA ETAJUL MEU.

Am ieşit afară, picioarele mă dureau de la plimbarea de mai devreme spre Midtown şi apoi spre centru pentru cină şi băuturi. Aş fi putut lua metroul sau maşina, dar mersul pe jos mi-a limpezit mintea. Dacă nu aveam timp pentru yoga, pe care o continuasem şi după Buzios, ieşeam afară şi mă plimbam pe străzi până când mă simţeam mai bine în legătură cu ceea ce aveam în minte. în aceste zile, exista o singură persoană care apărea cu regularitate în timpul plimbărilor mele.

Am dat colţul. Cineva stătea prăbuşit în faţa apartamentului meu, cu spatele lipit de perete şi cu picioarele întinse. 0 jachetă zdrenţuită zăcea pe podea lângă el.

„Dom?”

„Hei.” Mi-a zâmbit, cu ochii sticloşi. „Te-ai întors.”

„Ce faci?” Mi-am reluat paşii şi m-am oprit în faţa lui. Mă mutasem din apartamentul lui Sloane în al meu la începutul anului. Mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta, altfel ar fi stârnit iadul în legătură cu asta.

„Mi-a fost dor de tine.” Nu s-a ridicat.Rozulîiglazura planurile înalteale pomeţilor, iar aspectul său era atât de trist şi de deznădăjduit încât a smuls mai multe coarde ale inimii

„Ne-am văzut acum câteva ore.”

„Ştiu.”

Pulsul meu a încetinit de parcă ar fi fost scăpat în miere. *Nu te lăsa păcălită, Ále.* Dar nu m-am putut abţine.

Am căzut din nou, doar un pic.

„Haideţi.” M-am întins şi l-am tras în sus. „Hai să te ducem înăuntru înainte ca cineva să te vadă şi să sune la poliţie.” Bătrâna băgăcioasă din 6B ar avea o criză de nervi dacă ar vedea un străin beat pe holul „ei”.

Dominic s-a împiedicat în apartamentul meu. Sprâncenele mele s-au strâns în timp ce am încuiat uşa în urma noastră. „Ai căzut într-o cuvă de whisky?” *Mirosea* a alcool. Mirosul îi ieşea din pori, copleşind florile proaspete pe care le ţineam la intrare.

„Am băut ceva cu Roman.” Şi-a trecut o mână prin părul deja despletit. „Nu am putut să dorm.”

„Este ora nouă”, am subliniat eu. „Cam devreme pentru culcare”. L-am îndrumat spre canapea, temându-mă că se va prăbuşi dacă nu se va aşeza curând. Se legăna cu fiecare pas.

Nu-l mai văzusem pe Dominic atât de beat de când, ei bine, dintotdeauna. De obicei, era foarte atent la monitorizarea consumului de alcool. Spunea că văzuse prea mulţi oameni alunecând în alcoolism şi dependenţă în copilărie şi că ura pierderea controlului pe care o aducea o îmbuibare excesivă.

S-a prăbuşit pe perne şi s-a uitat din nou la mine. Gâtul lui a lucrat cu o înghiţitură. „Cum a fost întâlnirea ta?”

Nu a existat nicio întâlnire. în schimb, participasem la un curs de confecţionare de bijuterii (mi-a plăcut atât de mult cel din Buzios încât m-am înscris la un atelier similar în oraş) înainte de a mă parca într-un bar din Soho, unde am comandat un martini de mere, am citit trei capitole dintr-un thriller recomandat de Isabella şi m-am uitat la oameni.Nu a fostcea mai interesantă noapte, dar era ceea ce aveam nevoie după ce îl părăsisem pe Dominic

„A fost bine.” Vinovăţia m-a tras de mânecă, încurcându-mi gândurile. Uram să mint, dar aproape cedasem când mă rugase să rămân mai devreme în acea zi. Nu m-am îmbrăţişat niciodată şi nu am dormit niciodată peste noapte după ce făcusem sex, dar fiind în acea cameră şi văzând patul pe care îl împărţisem, fotografia de logodnă pe care o făcusem... să mint în legătură cu o întâlnire era singurul lucru la care mă puteam gândi pentru a mă îndepărta în acel moment.

„Bine.” Dominic a înghiţit din nou. „Sper că nu te-a scos la tacos. Tu urăşti tacos.”

Nu le-am urât atât de mult, cât le-am evitat din cauza unei traume. Am făcut toxiinfecţie alimentară de la un taco de peşte în facultate şi de atunci nu m-am mai atins de unul.

„Nu a făcut-o.” De ce mă durea atât de tare spatele ochilor? Trebuie să fiu hormonală dacă plângeam pentru nişte tacos.

Tăcerea ne-a luat ostatici. Aerul a devenit umed, încărcat de nostalgie, iar secundele se întindeau cu suficientă tensiune pentru a-mi deforma gândurile şi emoţiile într-o harababură confuză.

Privirea lui Dominic o consumă pe a mea. „Eşti fericită, Alessandra?”

0 scânteie de luciditate a ars prin intoxicarea lui şi mi-a pătruns în suflet.

Mi-aş dori să am un răspuns concret. în multe privinţe, am *fost* fericit. Aveam o afacere înfloritoare, prieteni minunaţi şi o viaţă socială în plină dezvoltare.

CAPITOLUL 37

Descoperisem noi hobby-uri şi trăiam independent, *pentru mine însumi,* pentru prima dată în viaţa mea.

Dar va exista întotdeauna un gol acolo unde eram înainte. 0 bucată absentă pe care numai el o putea oferi.

Nu aveam nevoie de el, dar îmi lipsea atât de mult încât simţeam că am nevoie de el.

„Odihneşte-te”, am spus, ocolind întrebarea lui. „Vorbim mâine dimineaţă.”

Dominic nu s-a opus.Până când am recuperat o pătură de pedulapul de lenjerie şi m- am întors în sufragerie, el deja le

0 fâşie de argintiu îi ilumina fruntea şi gura încruntată. Majoritatea oamenilor îşi găseau liniştea în somn, dar nu şi Dominic. Orice îl chinuia în timpul zilei îl urmărea în visele sale.

Mai târziu, în acea noapte, m-am uitat la tavan, cu mintea neliniştită. Miezul nopţii se scursese în primele ore ale dimineţii, iar aerul era înmiresmat de mirosul florilor. 0 vază cu trandafiri aurii stătea lângă pat, împreună cu biletul pe care îl găsisem ascuns în geanta mea în acea după-amiază.

#18 dintr-o mie.

Cu drag, Dom

Am închis ochii împotriva unei arsuri familiare.

Dominic nu a fost singurul care nu şi-a găsit liniştea în seara asta.

Dominic

¿ML

M-AM TREZIT cu o MAHMUREALĂ INFERNALĂ. Ciocanul pneumatic se Izbea de Interiorul craniului meu cu o forţă care îmi zdruncina oasele, iar bumbacul îmi umplea gura. 0 rază de soare a strălucit prin spaţiul dintre perdele şi aproape că m-a omorât.

Mi-am plantat antebraţul peste ochi cu un geamăt. *Gata cu alcoolul pentru mine.*

îmi plăcea un Macallan bun, dar în acel moment, gândul de a mai bea încă o picătură de whisky îmi făcea stomacul să se strâmbe.

Ce naiba s-a întâmplat aseară? De obicei mă controlam bine când era vorba de băutură. Oamenii făceau tot felul de prostii când erau în stare de ebrietate, iar eu mă străduiam să fac cât mai puţine prostii posibil.

îmi era greu să gândesc prin şantierul zgomotos care îmi împărţea capul, dar bucăţele din seara precedentă se filtrau încet prin haos.

CAPITOLUL
36

Alessandra. Data. Băuturi. Roman. Mai multe băuturi.

Stomacul meu a tresărit din nou, atât la amintirea întâlnirii cu Alessandra, cât şi la barul de rahat în care băusem toată greutatea mea.Nu e de mirare cămă simţeam ca un măgar Nimic nu umilea un bărbat mai mult decât băutura ieftină şi deciziile proaste.

„Poftim.” 0 voce râzând m-a trezit din mizeria mea. „Asta te va face să te simţi mai bine.”

Am ridicat capul, un alt ciocan pneumatic lovind în mişcare.

Alessandra stătea la capătul canapelei, cu faţa proaspătă şi frumoasă într-o rochie galbenă de soare. Valuri castanii umede îi perindau umerii, iar mirosurile îmbietoare ale parfumului şi şamponului ei îmi umpleau nările.

Eu arătam ca un rahat, în timp ce ea părea desprinsă dintr-un basm.

Fan- fucking- tastic. Nu la asta mă gândisem când am luat decizia stupidă şi beată de a o aştepta în faţa apartamentului ei ca un ciudat disperat aseară. La naiba cu

Roman pentru că nu m-a oprit; primise un telefon de la serviciu (despre care refuzase să dea detalii) şi mă lăsase în voia celor mai rele impulsuri ale mele.

„Dacă mă mai vezi apropiindu-mă la un metru şi jumătate de whisky, poţi să mă pălmuieşti.” M-am forţat să mă aşez pentru a putea lua apa şi *pastele* oferite. Alessandra îmi făcuse cunoştinţă cu patiserii prăjiţi în timpul primei noastre călătorii în Brazilia şi de atunci eram un fan. „Cine a inventat băuturile de rahat merită împuşcat.”

Ochii ei străluceau de veselie. „Nu te-am văzut niciodată atât de mahmur sau de dezordonat. Ar trebui să fac o poză. Altfel, nimeni nu mă va crede.”

„Amuzant. De ce nu o freci?” Mi-am dus apa la buze, dar eram atât de dezorientat încât am vărsat o parte din ea pe cămaşă. Am muşcat o înjurătură colorată.

întregul corp al Alessandrei s-a cutremurat. „N-are preţ”, a oftat ea printre hohote de râs. Şi-a ridicat telefonul şi a făcut o fotografie, cu obrajii încremeniţi de un zâmbet larg.

„Jur pe Dumnezeu, Ále, dacă văd poza asta pe internet, o voi posta şi pe cea în care dormi cu gura deschisă în tren”, am ameninţat,, dar o urmă de amuzament reticent mi-a trasat la gură Era greu să rămâi supărat când ea zâmbea, chiar dacă o făcea pe seama mea.

„S-ar putea să merite.” Şi-a şters colţurile ochilor, chicotelile ei netezind ultimele margini ale enervării mele.

„Pari fericit”, am spus. „Nu-mi amintesc când te-am făcut ultima dată atât de fericită.”

Poate că a fost o fericire temporară, dar a fost totuşi o fericire. 0 făcusem să plângă destul de mult încât să o văd râzând a meritat să îmi rănesc orgoliul.

Umorul Alexandrei s-a estompat, dispărând în tensiunea care a scânteiat, brusc şi electric, în jurul nostru.

„Cred că asta a fost o parte a problemei.” Zâmbetul ei trist s-a infiltrat în crăpăturile inimii mele. „Nu a existat un punct clar care să definească *înainte* şi *după* căsătoria noastră. Undeva, pe parcurs, liniile dintre fericire şi resentimente s-au estompat şi iată- ne aici.”

Un nod îmi bloca gâtul. „Şi iată-ne aici.”

Mi-aş fi dorit să nu fim nevoiţi să o luăm pe acest drum, dar o parte din mine se bucura că am făcut-o. Oricât de mult m-ar fi distrus plecarea Alexandrei, preferam să sufăr prin despărţirea noastră decât să o las să trăiască în mizerie tăcută pentru tot restul vieţii noastre. Divorţul nostru fusese şocul de care aveam nevoie cu disperare ca să-mi scot capul din fund şi să realizez ce era cu adevărat important în viaţa mea.

Am lăsat mâncarea deoparte şi m-am ridicat în picioare. Nervii mi-au încetinit ritmul, dar curând am ajuns în faţa ei, cu pieptul strâns şi gura uscată. Ciocnirile din capul meu s-au retras sub durerea care mă străbătea. Uitaţi de mahmureală;

nimic nu durea mai mult decât să ştiu că o rănisem. Ştiam că va trebui să trăiesc cu asta pentru tot restul vieţii, dar speram ca viitorul nostru să poată trece peste greşelile trecutului nostru.

„îţi aminteşti de noaptea în care am terminat de curăţat după spargerea ţevii? Am comandat mâncare la pachet, iar tu m-ai întrebat unde ar fi trebuit să fiu în loc să fiu la
magazin.”

Alessandra a dat din cap, cu o expresie precaută.

„Ţi-am spus că nu există alt loc unde aş prefera să fiu şi am vorbit serios”, am spus. Nu eram o persoană care să împartă cu ceilalţi din fire. îmi păstrasem problemele pentru mine în copilărie pentru că nimănui altcuiva nu-i păsa prea mult şi îmi încuiasem emoţiile într-o cutie pentru că fiecare urmă de vulnerabilitate era o slăbiciune pe care alţi oameni o puteau exploata. Dar în ultimele câteva luni, încet, dar sigur, a distrus lacătul, până când acesta a ajuns în bucăţi la picioarele ei.

Gata cu ascunsul. Nu mai fugim. Era acum sau nimic.

„Mi-am dat seama că nu mă crezi, pentru că mi-am petrecut cea mai mare parte a deceniului trăind în afara biroului meu, dar nu am fost acolo tot timpul pentru că mi-a plăcut. Eram acolo pentru că eram îngrozit că, dacă plec, totul se va prăbuşi.” Recunoaşterea a răzbătut pe lângă trosnetul pulsului meu. Era un adevăr cu care evitasem să mă confrunt de prea mult timp. Credeam că banii şi puterea îmi puteau şterge nesiguranţa, dar, deşi îmi rezolvaseră vechile probleme, dăduseră naştere şi la altele noi. „Tot pentru ce am muncit, tot ce am realizat. M-am uitat pe fereastră la oraşul despre care oamenii spun că l-am cucerit şi am văzut doar un milion de alte moduri în care aş putea eşua. Am crezut că, dacă voi acumula *suficient,* voi fi în sfârşit în siguranţă. Dar iată care e problema.” Mi-am înghiţit emoţia care îmi scaldă gâtul. „Mi-am părăsit biroul timp de săptămâni întregi când am plecat în Brazilia şi abia dacă mi-a lipsit. Dar când m-am întors acasă şi te-am găsit dispărută... acea noapte, şi fiecare noapte de atunci, mi s-a părut o eternitate. *Saudades de tine.” Mi-e dor de tine. în cel mai profund şi adevărat sens.*

Alessandra şi-a lăsat privirea în jos în timp ce eu continuam. „Poate că am întrecut măsura aşteptându-te după întâlnirea ta, dar eram beat şi nefericit şi...” Mă mâncau dinţii de agonie. „Aveam nevoie să te văd.”

Mă pregătisem pentru posibilitatea ca ea să fie cu partenerul ei. Mă convinsesem că mă pot descurca, când în realitate probabil că i-aş fi spart faţa nenorocitului şi aş fi stricat totul.Norocul fusese de partea mea în această privinţă, dar nu mă simţeam deosebit denorocos în timp ce stăteam acolo, cu inima în mână, aşteptând ca ea să facă ce vrea cu ea La urma urmei, îi aparţinea ei. întotdeauna îi aparţinuse.

„Nu am avut o întâlnire aseară”, a spus Alessandra cu o voce mică.

Săgeţile gemene de surpriză şi bucurie au căzut undeva la nord de confuzie.

„Atunci de ce...”

Şi-a ridicat din nou privirea, cu ochii strălucind de emoţie. „Pentru că mi-a fost teamă să nu mă ataşez din nou prea mult. La penthouse, m-ai rugat să rămân şi era cât pe ce să o fac. Nu am vrut... nu vreau... nu...” A inspirat o respiraţie tremurândă. „Mi-e frică să nu mă întorc şi să mă pierd din nou. Mi-e teamă că te vei simţi confortabil şi vei şterge progresele pe care le-am făcut. Nu pot să trec prin asta a doua oară, Dom. *Nu pot.”* Propoziţia ei s-a rupt într-un plâns şi, la fel ca atunci, inima mea a alunecat din palmă şi s-a sfărâmat din nou.

Alessandra

Braţele Iul Dominic m-au înghiţit. „Nu o vei face”, a spus el cu ferocitate. „Am ajuns prea departe. Nu ne voi lăsa să ne întoarcem în acel loc.”

întotdeauna a fost bun la a spune ceea ce trebuie. Să *facă* ceea ce trebuie era mult mai greu şi, de fiecare dată când făceam un pas spre a-l crede, o creatură neidentificabilă din mine mă trăgea înapoi în umbra fricii.

„Nu poţi promite asta.” M-am îndepărtat de el şi mi-am şters lacrimile. Doamne, de câte ori plânsesem în ultimele câteva luni? Mă transformasem într-unul dintre acele personaje plângăcioase şi dramatice pe care le uram în serialele de televiziune, dar nu puteam face nimic în privinţa asta. Dacă mi-aş fi putut controla emoţiile, nu am fi fost unde eram. „Care este diferenţa dintre atunci şi acum, Dom?Când ne-amcăsătorit , ai stat lângă mine şi mi-ai promis că nu voi înfrunta niciodată lumea singură.” Cioburi de sticlă s-au înfipt în pieptul meu. „Dar am făcut-o.”

Emoţia a trecut prin cameră ca o furtună de vară, bruscă şi violentă, măturând cuvintele frumoase şi atracţiile pentru a dezvălui miezul problemei. Motivul pentru care, în ciuda tuturor lucrurilor pe care Dominic le făcuse şi a adevăratelor remuşcări pe care le arătase, nu-mi permisesem să renunţ cu adevărat. îi părea rău acum pentru că era uşor să îi pară rău. Avea o echipă care putea să se ocupe de lucruri cât timp el îşi luase liber de la birou şi fusese norocos că nu au existat urgenţe cât timp fusese plecat. Dar ce se va întâmpla data viitoare când va trebui să aleagă între un alt miliard de dolari şi mine? Când a existat un conflict între o întâlnire cu un client VIP şi o întâlnire obişnuită de vineri seara?

Durerea îi răvăşea faţa, dar răspunsul său era liniştit şi constant. „Diferenţa este că, pe atunci, credeam că nu am nimic de pierdut. Acum, îmi dau seama că am totul de pierdut.” Tristeţea se reflecta în zâmbetul lui. „Tu.”

Tu. Nu am crezut niciodată că un cuvânt poate să doară atât de mult.

Războiul dintre a-l crede şi a mă retrage în siguranţă a făcut ravagii în mine. Un alt mic plâns mi-a zguduit umerii când Dominic şi-a apăsat fruntea pe mine.

„Mai dă-ne o şansă”, a implorat el. „0 ultimă şansă. Jur că nu o voi da în bară.

Ştiu că cuvântul meu nu mai înseamnă mare lucru pentru tine, dar spune-mi ce vrei să fac şi o voi face.” Lacrimile lui s-au scurs în ale mele. „Orice. Te rog.”

Nu era nimic din ceea ce putea face de unul singur şi nu făcuse deja. Puteam să aştept un semn din partea universului, o dovadă incontestabilă că Dominic se schimbase şi că nu avea să se întoarcă la dependentul de muncă nepăsător cu care trăisem mult prea mult timp, dar semnele erau deschise la interpretări. Existau la cheremul unei forţe nevăzute, iar eu mă săturasem să-i las pe alţii să-mi dicteze viaţa.

La sfârşitul zilei, a trebuit să fac ceea ce era mai bine pentru mine şi să-mi urmez instinctul, iar instinctul mi-a spus că, indiferent de câţi oameni am întâlnit sau cât de departe am încercat să alerg, nu am putut să-mi depăşesc inima.

„O ultimă şansă.” Corpul lui Dominic s-a lăsat în jos de uşurare la răspunsul meu. „Te rog, nu-mi frânge inima”, am şoptit. Aceasta era singura rugăminte pe care o aveam.

„Nu o voi face.” Respiraţiile lui sacadate se potriveau cu ale mele. M-a sărutat din nou, îmbrăţişarea lui atât de dulce şi disperată şi căutătoare încât s-a infiltrat în fiecare moleculă a corpului meu. „Te-am pierdut o dată şi nu vreau să te mai pierd niciodată.”

Nu aveam nimic în afară de credinţă care să mă lege de promisiunile lui, dar nu era asta fundamentul oricărei relaţii? încrederea, comunicarea şi credinţa că cealaltă persoană ne iubeşte şi că putem trece împreună peste orice furtună.

Cu Dominic şi cu mine nu a mers de prima dată, dar uneori, cele mai puternice lucruri sunt cele care au fost rupte şi vindecate.

Dominic

¿ML

ALESSANDRA şi EU NE AM petrecut tot weekendui în apartamentul ei. Am mâncat, am vorbit, am făcut sex. Am ieşit la aer o singură dată, când vecinul ei morocănos a bătut la uşă şi a ţipat la noi pentru că eram „prea gălăgioşi şi vulgari”, dar în afară de asta, zilele au trecut într-o ceaţă fericită.

Eram din nou împreună. Nu eram căsătoriţi din nou, dar dormisem în acelaşi pat şi mă invitase la marea ei inaugurare. A fost un salt uriaş în comparaţie cu paşii noştri mici de până atunci, iar entuziasmul a durat până luni, când am ajuns

la birou cu o oră mai târziu decât o făceam de obicei, pentru că ne pregătisem micul dejun.

Am fluierat în josul holului, ignorând privirile cu ochii mari ale echipei mele. Caroline m-a interceptat lângă lifturi şi m-a urmat până în biroul meu, unde şi-a încrucişat braţele şi m-a privit aşa cum ar face-o un tigru scăpat. „Eşti bolnavă? Vrei să chem un doctor?”.

„Sunt bine.” Am pornit computerul şi am scos ultimele cifre. „De ce? Arăt eu bolnavă?”

„Nu. Doar că... zâmbeşti atât de mult.” Şi-a bătut degetele pe braţul ei. „Poate ar trebui să-l sun pe doctorul Stanley, pentru orice eventualitate. Ai câteva întâlniri importante cu clienţii...”

„Caroline.” Am întrerupt-o.spus că sunt£>//7e. Acum, ai noutăţi de lucru pentru mine sau preferi să treci la o carieră medicală?”.

A revenit instantaneu la modul şef de personal. „Se zvoneşte că săptămâna aceasta va ieşi ceva important în legătură cu o bancă”, a spus ea. „Nu pot confirma nimic încă, dar oamenii sunt nervoşi. Orice ar fi... se presupune că va fi ceva seismic.”

Am auzit aceleaşi zvonuri. Wall Street era plin de scurgeri de informaţii şi şoapte. Jumătate din timp, acestea nu însemnau nimic, dar oricum îmi ţineam urechile pe pământ. „Continuă să sapi”, am spus. „Nu vreau surprize.”

„Am înţeles.”

Restul zilei de lucru a trecut fără evenimente. Am plecat de la birou exact la ora cinci, ceea ce mi-a adus un nou val de căderi de fălci şi de priviri de gândac. Nimeni din finanţe nu pleca niciodată de la serviciu la timp, dar exista un început pentru orice.

„Nu staţi prea mult”, i-am spus unuia dintre asociaţii tineri în timp ce plecam, „întâlneşte-te cu prietena ta pentru cină. 0 seară plăcută.”

Am presupus că are o prietenă. Altfel, poza de birou cu el în braţele unei blonde zâmbitoare era al naibii de ciudată.

S-a uitat la mine cu un amestec ciudat de şoc, teroare şi respect. „Da, domnule.”

M-am oprit la florăria mea obişnuită în drum spre Floria Designs şi am luat un trandafir auriu. în mod normal, nu îi vindeau, dar am făcut să merite să zboare zilnic flori proaspete.

„Hei. Cum merge treaba?” Am salutat-o pe Alessandra cu un sărut.

„Bine.” Arăta puţin agitată, dar a zâmbit când i-am înmânat trandafirul şi biletul. *#21 din o mie.* „Alerg ca un pui fără cap, dar în afară de asta, sunt bine.”

„Pot să vă ajut cu ceva?” Marea deschidere a Floria Designs a avut loc în acest weekend.Magazinul arăta grozav, dar Alessandra nu voiasărelaxeze până nu se termina Era o perfecţionistă când venea vorba de evenimente.

„Poţi să mă donezi sau să adaugi mai multe ore la zi?” Şi-a suflat o şuviţă de păr din ochi.

„Pot să-i pun pe oamenii mei să cerceteze, dar nu vă pot garanta un răspuns care să vă placă până sâmbătă.” l-am pus o mână pe spatele ei şi am îndrumat-o spre ieşire, „între timp, hai să mâncăm.”

„Nu pot să mănânc. Trebuie să răspund la o mie de e-mailuri, nu am ales încă o rochie pentru petrecere şi...”

„Ále.” Ne-am oprit la uşă. „Respiră. Totul se va rezolva. Tracy vine mâine, nu-i aşa?”

Tracy era unul dintre asistenţii ei virtuali. Ea a venit cu avionul pentru a ajuta la pregătiri şi pentru a participa la deschidere. Cealaltă asistentă a Alessandrei tocmai a născut, aşa că nu a putut veni.

„Da, dar...”

„Totul se va rezolva”, am repetat. „Când ai mâncat ultima dată? Dacă a fost înainte de prânz, cina este nenegociabilă.”

„Bine”, a cedat ea. Un taxi a trecut în trombă când am ieşit afară, acoperindu-ne cu fum de maşină în timp ce aproape că a călcat un curier pe bicicletă. Mesagerul pe bicicletă a ţipat ceva obscen; şoferul taxiului a coborât geamul şi l-a lovit cu mâna. „Este ironic că îmi spui să mănânc când tu eşti cel care întotdeauna chiuleşte de la prânz.”

„Nu întotdeauna.” Mi-am ţinut mâna pe partea inferioară a spatelui ei şi am

mutat-o uşor, astfel încât să merg pe partea exterioară a trotuarului. „Azi am băut o cafea neagră şi o jumătate de sandviş”. Un zâmbet a străfulgerat privirea ei pe jumătate amuzată, pe jumătate exasperată.

Mai avea de lucru după cină, aşa că am dus-o la magazinul de burgeri gourmet de pe strada Floria Designs. Tocmai ne plasasem comenzile când mi s-a aprins telefonul cu un nou mesaj.

„E fratele tău?” Alessandra a citit cu acurateţe ciupitura din fruntea mea. Nu exista decât o singură persoană pe lume care să atragă o astfel de reacţie din partea mea.

„Da. Vrea să ne întâlnim la un pahar.” Nu am vrut să-l las baltă după prima lui apropiere normală (intrarea prin efracţie în apartamentul meu nu se pune), dar cu siguranţă că nici nu o lăsam pe Alessandra.

„Spune-i să ne întâlnim aici. Vorbesc serios”, a spus ea când i-am strecurat o privire plină de neîncredere. „Vorbeşti atât de mult despre el şi trebuie să ne întâlnim până la urmă.”

„Nu sunt sigur că este genul de tip „burger şi cartofi prăjiţi”.”

„întreabă oricum.” Alessandra a întins mâna după sifonul ei. „Nu strică.”

Alessandra

Am regretat că i-am cerut lui Dominic să-l invite pe fratele său în momentul în care a apărut.

Roman era la fel de chipeş şi de tulburător cum îmi aminteam. M-a întâmpinat cu un zâmbet rece şi a fost destul de politicos, dar era ceva la el care a declanşat alarmele de nivel cinci. Poate că era felul în care se mişca ca un prădător care pândeşte noaptea, sau poate că era gheaţa care îi ancadra privirea rece şi verde. Dominic era nemilos, dar foarte uman; în spatele ochilor fratelui său nu se afla umanitate.

„Dom spune că eşti în oraş pentru muncă.” Am încercat să fac conversaţie, după ce discuţia noastră anterioară despre ultimul film cu Nate Reynolds se stinsese. „Cu ce te ocupi?”

Şi-a tăiat burgerul cu o precizie chirurgicală. „Sunt în rezoluţii.”

„Ce înseamnă asta?”

„Rezolv probleme pe care alţi oameni nu le pot rezolva.” Roman nu a oferit nimic altceva.

Am aruncat o privire către Dominic, care mi-a răspuns cu o mică scuturare din cap. Era obişnuit cu reticenţa fratelui său, dar o parte din motivul pentru care îl

rugasem să-l invite pe Roman era ca să ne cunoaştem mai bine.

„înţeleg.” Am umplut liniştea care a urmat cu o altă încercare de a-l scoate pe Roman din carapacea lui. Trebuia să existe *un* subiect pe care să îl poată dezvolta. „Bănuiesc că atunci călătoreşti mult. Unde ai fost înainte de a veni la New York?”.

„Aici şi acolo.” încă o felie curată de carne şi pâine. „Nu pot vorbi prea mult despre muncă. Este confidenţial. înţelegeţi.”

„Lasă-mă să ghicesc. Dacă mi-ai spune, ar trebui să mă omori?” Am glumit.

Zâmbetul lui Roman nu-i ajungea la ochi. „Ceva de genul ăsta.”

Un fior a scos pielea de găină din ascunzătoare. Liniştea a răsărit din nou, întreruptă de clinchetul ocazional al tacâmurilor de argint şi de discuţiile de la mesele din apropiere.

„Te-ai uitat la prea multe filme de acţiune, Roma”, a spus Dominic tocmai când tăcerea devenea insuportabilă. „Vino cu ceva mai original data viitoare.”

Roman a lăsat să iasă un mic râs. Tensiunea s-a risipit, fiind înlocuită de o dezbatere despre dacă John Wick al lui Keanu Reeves sau Jason Rath al lui Nate Reynolds era personajul cel mai bun.

Cred că pe Roman nu-l deranja să vorbească despre filme dacă fratele său era cel care aducea vorba.

Mâna lui Dominic a găsit-o pe a mea sub masă şi a strâns-o. Am strâns-o înapoi chiar dacă nelinişţea mi se scurgea în sânge. îmi plăcea că se reconecta cu fratele său, dar mă îngrijora faptul că vinovăţia lui persistentă pentru ceea ce se întâmplase în Ohio îi întuneca judecata.

Cât de multe ştia cu adevărat despre viaţa lui Roman de când erau adolescenţi?

„Dar tu, Alessandra?” Privirea lui Roman s-a aşezat din nou pe faţa mea. „John sau Jason?”

„Niciuna dintre ele, din păcate. Nu prea îmi plac filmele cu asasini.”

Un alt râs, de data aceasta conţinând un indiciu de ceva ce nu puteam identifica cu exactitate. „Păcat. Pierzi ceva.”

„Mă îndoiesc”, am spus uşor. Nu eram adeptul sângelui şi al violenţei.

Explozii şi urmăriri de maşini, da. Tortura, nu.

Amuzamentul batjocoritor a sclipit în ochii lui Roman, iar o altă erupţie de piele de găină mi-a făcut pielea de găină. Era ceva la el...

Am încercat să nu judec oamenii după copertă, dar instinctul mi-a spus că era o persoană care ar fi eliminat orice obstacol care îi stătea în cale prin *orice* mijloace necesare.

Iar instinctul meu rareori se înşela.

Dominic

CAPITOLUL
38
¿ML

M-am plimbat pe toată lungimea biroului meu şi m-am Oprit în faţa penultimului raft. „Ăsta." Am ales O rochie aurie strălucitoare.

„0 alegere excelentă." Lilah Amiri a zâmbit. „Va arăta minunat pe ea. Să o trimit direct la apartamentul ei?"

„Da. Puneţi-i în contul meu."

Deoarece Alessandra nu a avut timp să găsească o ţinută pentru marea ei inaugurare, l-am rugat pe unul dintre designerii ei preferaţi să aducă o selecţie de rochii care i-ar putea plăcea. Am crezut că cea aurie i se potrivea cel mai bine. întotdeauna îi stătea bine în această culoare, iar croiala era simplă, feminină şi elegantă.

Am marcat deja deschiderea în calendar, mi-am setat o alarmă *şi* le-am însărcinat pe Caroline şi pe Martha să-mi amintească dacă aş fi uitat cumva de ea sâmbătă. Am învăţat din greşelile mele. Nu mai pierdeam nici măcar o întâlnire la o cafea, cu atât mai puţin ceva atât de important pentru Alessandra.

Relaţia noastră reînnoită era încă pe un teren incert, dar ne instalam rapid într-o nouă normalitate, mai bună.Serile de întâlnire ocazionale, weekendurile leneşe, apelurile şi mesajele frecvente... îmi aminteaude momentul în care am început să ne întâlnim în facultate Diferenţa era că eu apreciam mai bine ceea ce aveam – şi ceea ce aproape pierdusem. De asemenea, nu mai trebuia să strâng cenţi şi dolari pentru o masă bună, ceea ce era un bonus plăcut.

M-am aşezat în spatele biroului meu, în timp ce Martha le conducea pe Lilah şi pe asistenta ei afară din birou. Personalul meu se adapta la programul meu mai relaxat. La naiba, mă adaptam şi *eu* la programul meu. După ani de zile în care am muncit până la os în detrimentul a orice altceva, mă simţeam ciudat să las telefonul jos pentru perioade lungi de timp şi să nu privesc luna răsărind din biroul meu în fiecare seară. Relaxarea în
Brazilia era una, relaxarea în New York era alta.

Nu mi-a displăcut. Teama de a pierde tot ceea ce construisem era încă acolo, dar vocile scăzuseră de la ţipete la şoapte.

Tocmai scosesem numerele pentru ultima mea achiziţie când mi-a sunat telefonul. *Kai.*

La vederea numelui său, am simţit un val de adrenalină. Nu suna niciodată în mijlocul zilei de lucru, decât dacă era vorba de o veste importantă, iar în calitate de director executiv al celui mai mare conglomerat media din lume, era la curent cu tot ce se întâmpla mai mult decât oricine altcineva pe care îl cunoşteam.

„Verifică-ţi e-mailul.” Nici un salut, nici un la revedere înainte de a închide. Vestea trebuie să fie al naibii de mare.

Instinctul mi-a spus că are legătură cu zvonurile de pe Wall Street de săptămâna trecută, iar un clic rapid pe mouse mi-a dat dreptate.

Bursa s-a închis într-un minut. Era o oră de vârf pentru oricine dorea să arunce o bombă care să dea peste cap şedinţa de tranzacţionare din dimineaţa următoare, ceea ce era exact ceea ce făcuse un informator anonim.

Kai îmi trimisese o versiune pentru dislexici a unei cărţi albe în care se susţinea o fraudă majoră la DBG, o mare bancă regională. Tranzacţii false, probleme de solvabilitate, muşamalizări la cel mai înalt nivel al conducerii. Dacă acuzaţiile ar fi fost adevărate, ar fi fost unul dintre cele mai mari cazuri de fraudă bancară din istoria Statelor Unite.

Pieţele urmau să fie o baie de sânge. Aş fi surprins dacă DBG ar fi păstrat o fracţiune din valoarea sa până la sfârşitul săptămânii.

Implicaţiile şi posibilităţile mi-au inundat mintea cu un zumzet crepitant şi vârtejant. Adrenalina mi-a pompat mai tare prin vene şi mi-a pus inima în mişcare.

Asta a fost. Criza pe care o aşteptam.

„Domnule.” Caroline a apărut în pragul uşii, cu faţa palidă. Cacofonia din spatele ei mi-a spus că nu eram singurii care citiseră hârtia albă. Strigăte şi înjurături se suprapuneau peste sunetul strident al telefoanelor; un asociat a trecut în grabă şi aproape că a doborât-o pe Caroline. Nu m-a întrebat dacă am auzit ştirile; ştia mai bine. „Ce vrei să faci?”

Mi-am aşteptat întreaga carieră pentru a-mi lăsa amprenta şi am reuşit, în multe privinţe, dar realizările mele anterioare nu au fost suficiente. Dar ce aveam în minte? Ar fi fost mai mult decât suficient. M-ar fi făcut o legendă.

„Cheamă-i pe toţi, inclusiv pe cei de la juridic, finanţe şi consiliul de administraţie.” M- am ridicat în picioare, cu sângele înfierbântat de posibilităţi. „Cumpărăm o bancă.”

Haosul a început în momentul în care m-am trezit vineri şi a continuat până târziu în noapte.

Aşa cum se preconiza, acţiunile DBG au scăzut la minime record, iar frenezia mediatică a provocat o fugă la depozite care a adus una dintre cele mai mari bănci regionale din estul Statelor Unite în pragul ruinei în mai puţin de douăzeci şi patru de ore.

Planul meu era simplu. Pentru ca DBG să rămână solvabilă, avea nevoie de capital, rapid, iar eu aveam destul capital – suficient pentru a o cumpăra în weekend înainte de a se prăbuşi complet.

Termenul de execuţie foarte scurt a însemnat că echipa mea a lucrat non-stop pentru a pune totul în ordine. DBG a fost pe deplin de acord şi am păstrat o comunicare constantă cu ei pe tot parcursul zilei.

La miezul nopţii eram încă în camera de război amenajată în grabă lângă biroul meu, când mi-a sunat telefonul.

Apelant necunoscut.

Ori era persoana care se luase de mine în toamnă – Roman a spus că nu era el, dar eu eram încă sceptic – ori era un alt jurnalist. Vestea despre iminenta mea cumpărare a scăpat din partea DBG şi am primit telefoane toată ziua.

„Ce?” Am lătrat. Am făcut semn să vină consilierul meu general. Acesta s-a repezit şi a luat teancul de hârtii pe care i l-am pus în braţe.

„Nu cumpăraţi banca.” Vocea distorsionată mi-a tăiat ceaţa de lucru ca un pumnal. M-am liniştit, o senzaţie de răceală târându-se pe gât şi ajungând în plămâni. „Dacă o faci, vei muri.”

Dominic

¿ML

NU M-AM DUS ACASĂ VINERI SEARA. Am prins câteva ore de somn în camera pe care o amenajasem imediat după plecarea Alessandrei, când nu mai suportam să dorm singură în patul nostru, şi m-am trezit înainte de răsăritul soarelui pentru a termina hârtiile. Cea mai mare parte a echipei mele a adormit şi ea în birou.

Cumpărarea unei bănci era o afacere uriaşă nu numai pentru mine, ci şi pentru întreaga companie, iar aerul era plin de un cocktail de nervi, emoţii şi tensiune. Orice putea merge prost până luni; era treaba noastră să ne asigurăm că nimic nu se întâmplă.

Până sâmbătă seara, când am ajuns sâmbătă seara, am uitat deja de apelul

CAPITOLUL 39

de aseară. Erau o mulţime de oameni care se opuneau cumpărării, inclusiv şefii celorlalte bănci regionale. Prăbuşirea DBG le-ar fi fost benefică pe termen lung şi niciunul dintre ei nu era mai presus de intimidare. Cu toate acestea, mă îndoiam că vreunul dintre ei ar fi pus în aplicare ameninţarea cu crima.

„Aproape am terminat.” Cearcănele întunecate au inelat ochii lui Caroline. în spatele ei, cutii de mâncare la pachet, ceşti de cafea şi teancuri de documente împânzeau masa de conferinţe. „Contractele vor fi gata cel târziu până dimineaţă.”

„Bine.” Mi-am verificat ceasul. Trebuia să plec în curând pentru a ajunge la timp la marea deschidere a lui Alessandra. „Sună-mă doar dacă este o urgenţă. Nu vreau nici măcar un singur mesaj, decât dacă a murit cineva sau clădirea arde.”

Criza de la DBG ne-a bulversat în cel mai prost weekend posibil, dar voi face să meargă. După cum a spus Caroline, eram în ultima linie dreaptă şi am avut încredere în echipa mea că va rezista până dimineaţă. Restul nopţii a fost despre Alessandra.

Caroline a luat comanda mea cu calm. „Am înţeles.”

Am făcut repede un duş şi m-am schimbat în baia din biroul meu. Două minute pentru a ajunge jos. Treizeci de minute pentru a ajunge la marea deschidere, în funcţie

de cât de rău era traficul. Timpul era strâns – rămăsesem mai mult decât ar fi trebuit pentru a pune la punct o clauză esenţială din contract – dar era fezabil.

M-am repezit în lift şi am apăsat pe butonul pentru hol.

Patruzeci. Treizeci şi nouă. Treizeci şi opt. Liftul a trecut pe lângă fiecare etaj cu o lentoare atroce. Pentru prima dată, am regretat că mi-am amplasat biroul la cel mai înalt etaj al sediului central al Davenport Capital.

S-a oprit la etajul treizeci. Uşile s-au deschis, dar nu era nimeni care să aştepte de cealaltă parte. La etajul 25, acelaşi lucru.

Mi-am verificat din nou ceasul. Perioada în care puteam ajunge la timp se micşora cu fiecare secundă. Speram din tot sufletul ca zeii traficului să fie de partea mea, altfel eram terminat.

M-am oprit din nou la etajul şaptesprezece.

„Pentru numele lui Dumnezeu!” Trebuia să vorbesc cu administraţia clădirii despre lifturile astea nenorocite. Am întins mâna pentru a apăsa butonul de închidere, dar un *clic* moale mi-a atras atenţia în sus.

Metalul negru strălucea la câţiva centimetri de faţa mea, cu ţeava la fel de stabilă şi de neclintită ca şi mâna care o ţinea.

Undele de şoc mi-au străbătut corpul. *Nu.* Poate că eramdelirând din cauza lipsei de somn, pentru că asta nu avea niciun sens. Doar că, într-un mod pervers, avea.

Ar fi trebuit să ştiu. Gustul de cupru al trădării mi-a crescut în gât când privirea lui Roman s-a întâlnit cu a mea.

„îmi pare rău.”

Regretul sincer i-a dantelat vocea în timp ce m-a privit în ochi şi a apăsat pe trăgaci.

CAPITOLUL 40

PARTICIPAREA la marea inaugurare a depăşit aşteptările mele. Dacă Dominic şi cu mine am fi fost încă căsătoriţi, ar fi fost o chestiune de la sine înţeleasă, deoarece toată lumea dorea să se apropie de numele Davenport. Dar faptul că am divorţat şi că toate VIP-urile pe care le-am invitat au fost prezente? A fost uimitor.

0 privire rapidă în sală a arătat-o pe Buffy Darlington făcând curte cu

Alessandra

mondenele din vechea gardă, în timp ce Tilly Denman domnea peste noul val de It girls. Ayana arăta strălucitoare în smarald, Sebastian Laurent îşi făcea prima apariţie în societate de la fiascoul de la Le Boudoir, iar Xavier Castillo se tolănea pe cabina de catifea, părul său negru ciufulit şi zâmbetul său leneş atrăgând o sumedenie de priviri admirative, deşi ochii îi rămâneau aţintiţi asupra lui Sloane. L-am zărit chiar şi pe Vuk Markovic, cunoscutul şi reţinut Vuk Markovic, al cărui corp masiv îi eclipsa scaunul cu o uşurinţă rizibilă.

Ar fi trebuit să fie cea mai bună noapte din viaţa mea. Şi totuşi...

Am aruncat o privire la ceas. Petrecerea începuse acum o jumătate de oră, iar Dominic nu era încă aici.

Neliniştea mi-a şoptit prin stomac. *Va fi* a/c/.Eraprobabil blocat în trafic Sâmbăta seara în Manhattan era un infern pentru şoferi.

Am luat o înghiţitură îmbucurătoare de şampanie şi am avut mare grijă să nu mi-o vărs pe rochie. Lilah Amiri mi-o trimisese joi seara la apartament, prin amabilitatea lui Dominic, care făcuse o treabă incredibilă în alegerea culorii şi a stilului perfect. Mă cunoştea bine şi era clar că-şi amintea că evenimentul era în seara asta dacă se chinuise să cumpere rochia pentru mine.

Va fi aici, mi-am repetat.

„Felicitări, iubito!” Isabella a apărut cu o băutură în mână şi cu Kai în remorcă. M-a înghiţit într-o îmbrăţişare imensă şi parfumată. „Uită-te la toate astea. Este *uimitor.”*

„Mulţumesc.” Am zâmbit şi am încercat să-mi las grijile deoparte. Avea dreptate. Noaptea *a fost* extraordinară, iar asta nu a fost din cauza mea, care mă dădea pe spate.

Am deschis un magazin fizic în mai puţin de patru luni. E drept că am avut noroc, relaţii şi un flux de numerar constant de partea mea, dar a fost o realizare care merită sărbătorită indiferent de câţi oameni au venit în seara asta.

îmi stabilisem un obiectiv pentru *mine,* nu pentru altcineva, şi îl atinsesem. Mândria mi-a atenuat îndoielile anterioare şi am stat puţin de vorbă cu Kai şi Isabella înainte de a mă amesteca cu alţi invitaţi pe care nu-i vedeam atât de des.

„Ar trebui să ne aşezăm”, l-am auzit pe Dante spunând în timp ce treceam pe lângă el şi Vivian, care arăta cea mai mică urmă de burtă de bebeluş. Tonul lui era plin de nelinişte. „Am citit un articol care spunea că ar trebui să nu stai în picioare când eşti însărcinată, iar tu stai în picioare de ore întregi.”

„Au trecut patruzeci de minute”, a spus Vivian. Şi-a mângâiat soţul, care părea îngrijorat, pe braţ. „Sunt *bine.* Sunt însărcinată, nu incapabilă.”

„Ce se întâmplă dacă...”

„Ce-ar fi să mai luăm încă una dintre acele tartine delicioase?0 idee excelentă Haideţi.” L-a îndrumat spre masa cu mâncare. „Mi-e poftă de murături, iar tu ai nevoie de o băutură.”

Mi-am reţinut un râs. Dante fusese întotdeauna protector cu Vivian, dar grija lui trecuse la cote maxime de când era însărcinată. Am fost surprinsă că nu a împachetat- o cu bule şi nu a lipit-o de el până când a născut.

„Bună, Sebastian. Mulţumesc mult că ai venit.” Am ţinut să îl salut pe prietenul lui Dominic, care se confrunta cu o furtună mediatică de la moartea lui Martin Wellgrew la evenimentul său. Sebastian fusese întotdeauna drăguţ şi sincer, ceea ce era o raritate în înalta societate din Manhattan, şi nu merita tratamentul nedrept din partea presei.

„Nu mi-ar lipsi.” 0 urmă de epuizare i-a nuanţat zâmbetul. „Felicitări pentru magazin. Arată grozav.”

„Mulţumesc.” Simpatia mi-a înmuiat vocea. „Ce mai faci?”

„Aş putea fi şi mai rău.” A oferit o ridicare din umeri. *„Cest la vie.* Mass-media face ceea ce face mass-media. Uită-te la Dominic şi DBG.”

Inima mea a ricoşat la menţionarea bruscă şi neaşteptată a numelui lui Dominic. Fiascoul DBG dominase titlurile de pe prima pagină a ziarelor încă de joi, dar nu avusesem ocazia să vorbim personal pentru că eu fusesem ocupată cu pregătirea petrecerii, iar el fusese ocupat cu cumpărarea.

„Ce vrei să spui?”

„Doar că se dezlănţuie cu veştile despre răscumpărări, în funcţie de partea în care se încadrează.” Sebastian a clătinat din cap. „Este o afacere uriaşă, dar acest weekend trebuie să fie o nebunie pentru Dom şi echipa lui. Am auzit că nimeni nu a ieşit din birou de ieri dimineaţă. Pun pariu că trebuie să muncească şi până

diseară.”

„Bine.” Am înghiţit nodul tot mai mare din gât. „Să aibă sens. Ei bine, vă mulţumesc din nou că aţi venit. Nu uitaţi să luaţi o pungă de cadouri înainte de a pleca.”

Pun pariu că trebuie să lucreze şi în această seară.

Cuvintele lui Sebastian îmi răsunau în cap în timp ce mă îndreptam prin cameră. Am încercat să mă concentrez, dar nu puteam scăpa de imaginea mentală a lui Dominic care îşi cerceta documentele, atât de pierdut în munca sa încât uita de orice altceva.

Nu. A spus că va fi aici. Mi-a trimis un mesaj cu câteva ore în urmă promiţând că va fi pe drum în curând. Nu şi-ar mai fi încălcat cuvântul dat. Nu-i aşa?

Cu toate acestea, cu cât trecea mai mult timp, cu atât se strângea mai tare funia groazei în jurul pieptului meu. Vechiul meu eu ar fi raţionalizat absenţa lui. Achiziţia DBG era o afacere record care trebuia finalizată într-o fereastră de timp foarte scurtă; *desigur că* Dominic trebuia să o prioritizeze în detrimentul deschiderii unui mic magazin. Avea sens practic.

Dar asta a fost problema. Căsnicia noastră s-a destrămat pentru că ne-am concentrat prea mult asupra aspectului practic şi nu suficient asupra sentimentelor noastre, inclusiv asupra modului în care mă simţeam eu că eram mereu pe locul al doilea la serviciu.

Ştia cum mă simţeam acum şi îmi promisese de nenumărate ori că se va schimba. Dar ăsta era primul lui test important de când ne-am împăcat şi nu era aici.

Un pumn s-a închis în jurul inimii mele. Aş fi fost de acord cu o vizită rapidă. Chiar dacă şi-ar fi arătat faţa pentru două minute înainte de a se grăbi să se întoarcă la muncă, aş fi înţeles, pentru că măcar asta însemna că şi-a amintit şi şi-a făcut timp să mă vadă.

Dar, pe măsură ce minutele treceau şi petrecerea se încheia, era clar că Dominic nu mai venea deloc.

Dominic

¿ML

AM REACŢIONAT DIN INSTINCT.

L-am apucat de braţul lui Roman cu o fracţiune de secundă înainte ca el să apese pe trăgaci; împuşcătura a ieşit larg, glonţul lovindu-se de oţel în timp ce cădeam înapoi în lift şi uşile se închideau.

Pistolul său a căzut pe podea. Ne-am năpustit asupra ei în acelaşi timp, dar Roman şi-a înfipt cotul în cutia toracică exact când degetele mele au atins

metalul.

Zgomote şi mormăieli, pumni împotriva cărnii. Aerul evacuat din plămâni, înlocuit cu o nevoie disperată, primară de supravieţuire.

Nu mi-am permis să mă gândesc. Dacă aş fi făcut-o, ar fi trebuit să mă confrunt cu cine aparţinea arma. Al cărui număr de telefon îl sunasem când aveam nevoie de cineva cu care să vorbesc. A cărui reapariţie în viaţa mea o acceptasem în ciuda îndoielilor, pentru că am greşit o dată şi am permis sentimentalismului să mă copleşească.

Spre deosebire de lupta noastră de la apartament, aceasta nu a vărsat sânge, dar a fost mai dură decât oricare dintre loviturile noastre anterioare.

în cele din urmă, Roman a reuşit să se impună când mi-a sunat telefonul şi mi-a divizat atenţia pentru o fracţiune de secundă. 0 răsucire a braţului său şi am fost prinsă de perete cu un pistol apăsat sub bărbie.

Ne-am privit unul pe celălalt, cu respiraţia grea de efort şi ceva mai profund decât lupta fizică.

Telefonul meu a încetat să mai sune. Tăcerea care a urmat a fost atât de vastă şi de încărcată încât mi-a deformat tenorul vocii.

„Şi mie mi-a părut bine să te văd, Rome”, am răcnit. Undeva, în adâncurile întunecate ale minţii mele, mi-am dat seama că liftul se oprise din mers. Trebuie să fi apăsat întrerupătorul de urgenţă. „Acum poţi să-mi spui, mai exact, ce *naiba* e asta?”

Ceaţa şocului se risipise treptat, lăsând loc la o mie de întrebări fără răspuns. De exemplu, de ce naiba încerca fratele meu să mă omoare şi de ce, dacă mă voia mort, nu încercase să termine treaba mai devreme. Avusese destule ocazii în ultima lună, când eu eram cu garda jos.

De ce acum? De ce aici? Şi de ce privirea de regret din ochii lui când a apăsat pe trăgaci?

Maxilarul lui Roman ticăie. „Nu pot să te las să duci la bun sfârşit afacerea."

Ce-realizare s-a strecurat prin sentimentul de trădare care îmi fierbea în stomac. „DBG? E vorba de o nenorocită de *bancă?"*

„Am încercat să te avertizez."

Nu cumpăraţi banca. Dacă o faci, vei muri. Apelul ciudat de aseară a reapărut cu o claritate de fier.

„Aţi spus că nu sunteţi în spatele apelurilor necunoscute." Am recunoscut absurditatea acuzaţiei mele. Dacă nu era mai presus de crimă, cu siguranţă nu era mai presus de minciună.

„Nu cele din toamnă." Ochii lui Roman au pâlpâit sub lumini. „Aceia au fost ei. Au fost... nemulţumiţi că am luat contact cu tine. Apelurile au fost un avertisment pentru mine mai mult decât pentru tine."

Sângele îmi bătea în urechi. *Pe ei.* „Pentru cine lucrezi?" Aveam bănuielile mele, dar voiam ca el să spună.

„Nu pot să-ţi spun." Strânsoarea lui s-a strâns în jurul armei. „Să zicem că am nimerit în gaşca nepotrivită."

„Roman clasic".

Nu a zâmbit. „Mi-aş dori să nu fiu nevoit să fac asta."

„Atunci nu o face." Ochii mei au rămas în ochii lui. „Oricine ar fi, nu sunt aici. Suntem
tu şi cu mine. Asta e tot."

Eram dureros de conştientă de metalul rece pe pielea mea şi de secundele care treceau. Existau şanse mari să nu ies în viaţă din acest lift, iar singurul lucru la care mă puteam gândi era Alessandra.

Marea deschidere a fost în plină desfăşurare. Credea că am uitat de ea? Că nu aveam de gând să apar pentru că eram prea ocupat cu cumpărarea? Era seara ei cea mare şi aş fi putut să o stric aşa cum am făcut-o cu atâtea alte lucruri în trecut.

Nu mă temeam de moarte, cât mă temeam să nu o mai văd niciodată.

Regretul s-a întărit în determinare. *La naiba cu asta.* Tocmai ne împăcasem şi aveam toată viaţa în faţă. Nu aveam de gând să renunţ la asta fără să lupt.

„De ce îţi pasă atât de mult de bancă?". Am tras de timp. Dacă i-aş putea distrage atenţia lui Roman măcar o secundă... „Ce importanţă are cumpărarea mea?"

„Pentru mine, niciunul. Pentru clientul meu, foarte mult."

„E amuzant.” Un gust acru mi-a crescut pe limbă. „Ai vorbitatât de mult despre loialitate, dar iată-te aici, alegând un client în locul fratelui tău. Cam atât despre familie.”

Maxilarul îi ticăia din nou. „Nu da vina pe mine. Dacă ai fi ascultat...”

„Pentru un apelant anonim care foloseşte un distorsor de voce? Nu-mi pot imagina de ce nu aş accepta sfaturi de afaceri de la cineva ca el.” Abia îmi puteam auzi vocea peste bătăile inimii mele. „Măcar fii sinceră. Există o parte din tine care şi-a dorit întotdeauna să facă asta. Ai vrut să mă faci să plătesc pentru trădarea mea şi asta e şansa ta. Aşa că fă-o. Chiar acum, faţă în faţă. Ai aşteptat 15 ani pentru asta.” L-am apucat de încheietura mâinii şi am forţat pistolul să se strângă mai tare de pielea mea. *„Fă-o.”*

Faceţi clic.

Inima îmi depăşea respiraţia. Oxigenul s-a îngroşat în noroi, iar acrivia mi-a trecut pe piele ca nişte lame de ras.

Ochii fratelui meu s-au aprins şi pentru o secundă, doar o secundă, am crezut că asta a fost tot.

Dar apoi Roman a şuierat un blestem, iar senzaţia de metal a dispărut de pe pielea mea. A făcut un pas înapoi, cu arma îndreptată în continuare spre mine.

„Dacă nu te omor”, a spus el, „ne vor omorî pe amândoi. Doar dacă...”

Am aşteptat, suspendat între uşurare şi teamă.

„Renunţi la afacere. Pleacă de la DBG, Dom, şi poate că voi reuşi să-i conving să ne lase în viaţă.”

„Gata.”

„Nu mă minţi.” Roman mă cunoştea prea bine ca să mă creadă pe cuvânt. „Dacă te las să pleci şi oricum finalizezi răscumpărarea, nicio măsură de securitate nu ne va putea salva pe tine sau pe mine. Nu va mai fi vorba de client. Va fi vorba de reputaţia lor, iar ei ar face *orice* pentru a-şi proteja reputaţia. Ai încredere în mine.” Umbrele se strecurau prin ochii lui, ecourile unor orori pe care era mai bine să le lase îngropate.

Ciocănitul pulsului îmi făcea să mă doară venele.

Plănuisem să fac exact ceea ce bănuia el. Aş fi ieşit, aş fi semnat contractul şi l-aş fi vânat pe cel care se afla în spatele acestei nopţi. Nu mă voi odihni până când nu *vor* fi morţi, fiecare dintre ei.

„Este o bancă.” Roman şi-a ţinut privirea pe a mea. „0 bancă. Merită ceea ce ai putea pierde?”

Ciocnirile s-au intensificat.

Ar fi trebuit să fie o chestie de la sine înţeleasă. Să renunţ la afacere şi să trăiesc fără să mă uit peste umăr în fiecare zi. Dar cumpărarea DBG nu a fost despre *o singură bancă.* A fost vorba de punctul culminant a tot ceea ce am încercat să fac de când am fost destul de mare ca să-mi dau seama că nu trebuie să rămân în oraşul meu de rahat.

Nimeni nu cumpărase vreodată o bancă de asemenea dimensiuni înainte de vârsta detreizeci şi cinci de Eu aş fi fost primul. Ar fi un *du-te dracului”* pentru fiecare negaţionist pe care l-am întâlnit şi pentru fiecare profesor care a spus că nu voi ajunge nimic. Indiferent ce s-ar fi întâmplat după aceea, m-aş fi asigurat că voi intra în cărţile de istorie.

Imortalizat. De neşters.

Ar fi vorba de securitate şi de moştenirea mea.

Nu mă temeam de misteriosul susţinător al lui Roman; aveam propriile mele relaţii şi suficienţi bani pentru a-i îngropa de vii. Dar victoria nu era garantată, iar eu nu eram singurul care risca.

Cât de mult eram dispus să pariez pentru a obţine tot ceea ce mi-am dorit vreodată? „Mingea e în terenul tău, Dom”, a spus Roman, cu voce joasă. „Ce vei alege? Moştenirea ta sau vieţile noastre?”

CAPITOLUL 42

NU A APĂRUT NICIODATĂ.

Alessandra

Petrecerea s-a încheiat mai devreme din cauza unei furtuni iminente care a dus oamenii acasă înainte de a fi prinşi în inundaţii, dar nu m-a deranjat. Marea deschidere fusese deja un succes răsunător, iar eu îmi epuizasem bateria socială pentru acea noapte.

în plus, era greu să zâmbesc şi să mă prefac că nu e nimic în neregulă când inima mea se rupea înainte de a se vindeca complet.

„Poate că a avut un accident”, a spus Isabella. „Ar putea fi în spital chiar acum, încercând să îşi smulgă perfuzia ca să poată fugi să te vadă. Sunt sigură că nu a uitat.”

„¡sa.” Vivian a privit-o cu ochi răi. „Nu glumi cu aşa ceva.”

„Ce? S-au întâmplat lucruri mai ciudate.” Isabella şi-a tras buza de jos între dinţi. „Nu cred că Dominic a uitat sau a ales să nu vină. Nu după tot ce a făcut pentru a o recâştiga pe Alessandra.”

„Voi doi.” Sloane a arătat spre Dante şi Kai, care au încremenit la unison. Nimeni nu voia să fie ţinta furiei ei. „Unde este prietenul tău?”

„Nu a răspuns la apelurile noastre.” Kai şi-a revenit primul şi mi-a oferit un zâmbet liniştitor. „Sunt sigur că este pe drum. Probabil că a fost reţinut.”

„Sau jefuit”, a spus Dante. A ridicat din umeri când Vivian şi-a redirecţionat privirea morţii spre el. „îmi pare rău, *mia cara,* dar este o posibilitate.”

„Băieţi, e în regulă.” Epuizarea mi-a secătuit vocabularul până la strictul necesar. „Nu este problema voastră. Mergeţi acasă. Voi face curat.”

„0 să vă ajut.” Sloane a luat un sac de gunoi.

„Nu”, am spus cu fermitate. „Ai făcut destule.”

„Dar...”

„Nu poţi...”

în ciuda protestelor lor, mi-am forţat prietenii să iasă pe uşă câteva minute mai târziu. Le-am apreciat grija, dar voiam să fiu singură.

Am trecut prin mişcările de a arunca gunoiul şi de a depozita resturile în frigider. A fost ca şi cum aş fi privit pe cineva jucând un cosplay cu mine; arăta ca mine şi se mişca ca mine, dar nu se *simţea* ca mine. Era un străin care juca viaţa mea de vis.

M-am oprit în faţa colajului pe care îmi petrecusem săptămâni întregi creându-l cu migală. Ocupase tot peretele din dreapta. Petalele strălucitoare şi vibrante se estompau treptat până la maro stins care domina centrul piesei, înainte ca o urmă de culoare să se strecoare din nou în pânză.

Viaţă, moarte, renaştere. Nu a fost subtil, dar nu am vrut să fie. Am vrut să fie o amintire a ceea ce părăsisem şi a ceea ce nu voiam să mai cad din nou în ea.

„Ále."

Coloana mea vertebrală s-a înţepenit la auzul vocii din spatele meu. Ar fi trebuit să încui uşa, dar fusesem prea distrasă de prezenţa lui Dominic. Instinctul meu de autoconservare s-a dus pe fereastră în clipa în care a intrat în peisaj.

„Ai întârziat." Nu m-am întors, de teamă că dacă aş fi făcut-o, aş fi început să plâng şi nu m-aş mai fi oprit niciodată.

„Sweetheart..."

„Nu, aşteaptă. Asta nu e bine."Dezamăgirea a spulberat ritmulcuvintelor mele „Nu ai întârziat; nu ai venit niciodată. Petrecerea s-a terminat, Dominic. Nu trebuie să fii aici."

„Da, ştiu." Prezenţa lui mi-a atins spatele, grea de regret, iar eu am închis ochii împotriva unei căderi de lacrimi când mâna lui mi-a atins uşor braţul. „Pentru că eşti aici."

„Atunci unde ai fost înainte? Erai la muncă?"

Tăcere.

„Da sau nu, Dominic."

0 altă tăcere, mai adâncă, mi-a ciobit bucăţile de inimă. Apoi, atât de încet încât aproape că nu l-am auzit: „Da".

0 lacrimă mi s-a scurs pe bărbie, iar maronii din centru s-au estompat într-un monstru amorf care a colorat fiecare nuanţă a lumii mele.

Când voi învăţa?

„Dar nu este ceea ce crezi tu."

Mâinile lui m-au apucat de umeri şi m-a întors, întâlnindu-mi ochii mei angoasaţi cu ai lui. Disperarea îi sculpta faţa. „Am vrut să fiu aici, *amor.* îţi jur. Eram pe drum când... Doamne, nu m-ai crede dacă ţi-aş spune."

„încearcă-mă." N-ar trebui să-i fac pe plac. Auzisem toate scuzele imaginabile de-a lungul anilor – *era o urgenţă, cinci sute de milioane erau în joc, primul ministru m-a invitat la cină şi nu puteam spune nu – şi* nu aveam nevoie de încă una. Dar aveam nevoie de o concluzie şi, dacă nu o ceream, mă întrebam mereu.

„A fost Roman."

Surpriza m-a străbătut. La asta nu mă aşteptam.

„Recunosc, am stat mai mult decât ar fi trebuit să lucrez la contract", a spus Dominic. „Mă grăbeam să ajung la timp la petrecerea ta când... m-am întâlnit cu fratele meu."

L-am ascultat, prins între speranţă primejdioasă şi neîncredere sceptică, în timp ce îmi explica ce s-a întâmplat, de la lift, la pistol şi până la ultimatumul fratelui său.

„Ştiu că sună complet incredibil, dar asta s-a întâmplat", a spus el când a terminat. „Vă jur."

Nu ştiam ce să cred. Pe de o parte, ceea ce spunea era atât de ridicol încât aproape că mă simţeam jignită că a crezut că aş fi crezut asta. Pe de altă parte, tocmai de aceea era credibil. Dominic nu era predispus la hiperbole. Scuzele lui fuseseră întotdeauna ancorate în realitate, nu în poveşti care ar fi putut fi intriga unui film cu Nate Reynolds.

„Dacă nu mă credeţi, căutaţi pe internet. Am dat o declaraţie de presă despre afacere care ar fi trebuit să fie publicată..." A aruncat o privire la ceas. „Acum zece minute. Roman nu m-a lăsat să plec decât dacă am confirmat cu presa."

Valuri palpabile de tensiune se rostogoleau de pe el în timp ce eu îmi scoteam telefonul, cu inima în gât.

Nu am îndrăznit să sper, dar când am văzut titlul, ceva în mine a cedat. într-o declaraţie şocantă făcută la sfârşitul nopţii, Davenport Capital a anunţat că nu mai achiziţionează DBG Bank. Banca aflată în dificultate a fost supusă unei presiuni imense începând de joi...

„Evident, nu le-am spus despre Roman, dar asta dovedeşte că ceea ce am spus despre renunţarea la afacere este adevărat", a spus Dominic. Gâtul îi dădea din gât, iar expresia îi era sculptată de nervi. „N-aş face asta decât dacă aş fi forţat. Ştii că eu... mă... fut". Nervii au făcut loc alarmei în timp ce un mic plâns mi-a scăpat din gât. „Te rog să nu plângi, *amor.* Nu mai suport." Şi-a frecat o lacrimă cu degetul mare, vocea lui crăpând foarte uşor.

Am încercat să le opresc, dar lacrimile mele se revărsau mai repede decât puteam să mă descurc.Ele izvorau de undeva din adâncul meu, dintr-un bazin secretse ascundeaun monstru făurit din cele mai întunecate temeri şinesiguranţemele îl ţinea pe Dominic la distanţă, în caz că se retrăgea în vechile obiceiuri, şi mă împingea spre cel mai rău scenariu la primul semn de probleme. Dar cu cât plângeam mai mult, cu atât mai mult se scurgea piscina până când respectivul monstru era o umbră slăbită de sine.

Mi-am îngropat faţa în pieptul lui Dominic, cu umerii plini de suspine.

„Credeam că ai uitat." Am sughiţat, umilită de strigătele mele, dar prea copleşită ca să-mi pese.

„Ştiu." M-a strâns mai aproape de corpul lui şi şi-a apăsat gura în vârful

capului meu. „îmi pare atât de rău că nu te-am pus pe primul loc înainte. Pentru că te-am tratat într-un mod care te-a făcut să crezi că te voi uita. A fost de neiertat, dar nu o voi mai face niciodată.” Sinceritatea a înmuiat regretul dureros. „îţi promit.”

Ultimul baraj care mă ţinea împreună s-a prăbuşit.

Tunetul a bubuit în timp ce mă ţinea în braţe, neclintit sub forţa plânsului meu. Furtuna izbucnise, iar biciul feroce al ploii împotriva ferestrelor a servit ca o coloană

sonoră ciudat de liniştitoare în timp ce natura şi cu mine ne eliberam amândoi emoţiile în ploi torenţiale.

Dominic plecase de la serviciu în mijlocul unei afaceri istorice de mai multe miliarde de dolari. Avea la dispoziţie mai puţin de şaptezeci şi două de ore pentru a încheia afacerea şi şi-a luat liber pentru mine. Pentru unii, era minimul necesar, dar pentru el – pentru noi – era totul. Nu a contat că afacerea nu a fost finalizată sau că a ratat petrecerea propriu-zisă; ceea ce a contat a fost efortul şi grija.

Nu ştiam cât timp am rămas acolo, cu faţa mea lipită de pieptul lui şi cu braţele lui în jurul taliei mele, dar până când lacrimile mele s-au potolit, ploaia încetase până la un strop de ploaie slabă.

Am ridicat capul şi mi-am şters faţa. „Pentru înregistrare”, am spus. „Singura ta scuză acceptabilă pentru a lipsi de la evenimentele importante de acum înainte este dacă eşti ameninţat cu arma.”

Umerii lui Dominic s-au slăbit, iar uşurarea s-a revărsat prinrâsulluiraspicat „Am notat”, a spus el, dându-mi un sărut tandru. „Deşi sper să păstrez astfel de incidente la un nivel minim.”

„Şi eu.” L-am sărutat înapoi, căldura răspândindu-se din pieptul meu în şuviţe prudente şi sinuoase.

Mă îndoiesc că am văzut ultima oară pe fratele său şi pe cel care l-a angajat pentru a ucide achiziţia DBG, dar ne vom ocupa de asta mai târziu. Deocamdată, am ales să mă bucur de triumful nostru asupra primului obstacol real şi concret al noii noastre relaţii.

Orice ar fi venit, ne-am fi descurcat. împreună.

Dominic

¿ML

DACĂ VINERI A FOST HAOS, LUNI A FOST HAOS.

Fără un plan de salvare federal sau fără capitalul provenit din afacerea mea abandonată, DBG s-a prăbuşit, trimiţând unde de şoc în lumea financiară. Tulburările de pe piaţă au atins cote ameţitoare, iar FDIC (Federal Deposit Insurance Corporation) a intervenit pentru a gestiona consecinţele.

Atmosfera din birou era sumbră. Lăsând la o parte implicaţiile de mare anvergură ale falimentului unei bănci importante, echipa mea se chinuise de zor să facă achiziţia, iar eu o ucisesem fără nicio explicaţie sau avertisment. Nu

puteam să le spun adevărul din spatele deciziei mele, aşa că am inventat o scuză despre managementul riscului pe care doar jumătate dintre ei au crezut-o.

Nu m-a făcut cea mai populară persoană din birou în acea zi, dar nu mi-a păsat. Nu mă deranja să fiu personajul negativ dacă asta însemna să-i protejez pe cei pe care îi iubeam.

„Asta e tot, domnule?” a întrebat Caroline după şedinţa noastră zilnică. Era suficient de profesionistă pentru a nu-şi etala ranchiuna, dar un strop din ea se scurgea prin postura ei dreaptă ca un berbec şi gura strânsă.

Am dat din cap, distrasă de un apel primit de la Kai. Am aşteptat până când a plecat înainte de a răspunde. „Să nu-mi spui că se anunţă o altă faliment bancar la orizont.”

„Nu chiar”, a spus el. Părea atât de uimit încât m-am îndreptat instinctiv. „Verifică pe Twitter. Este... la naiba, nu am mai văzut aşa ceva. Face ca prăbuşirea lui DBG să pară o joacă de copii”.

Când Kai a aruncat neobişnuitul „f-bombă”, mi s-a aprins fiecare fir de păr de pe ceafă. Chiar dacă Roman nu mă omorâse, puteam să mor de supradoză de adrenalină înainte de sfârşitul săptămânii.

Nu a trebuit să caut prea mult pentru a găsi despre ce vorbea Kai. Era peste tot pe Twitter – şi pe Facebook, şi pe Reddit, şi pe Instagram, şi pe TikTok, şi pe orice altă platformă de partajare a informaţiilor la care mă puteam gândi.

Nu a fost o carte albă. Era un contract semnat între două părţi pentru servicii prestate, care descria, cu lux de amănunte, modul în care noul director executiv al Sunfolk Bank a angajat o companie privată de mercenari pentru a le elimina concurenţa prin orice mijloace necesare.

Martin Wellgrew, Orion Bank.

Cartea albă, DBG.

Sfinte Sisoe.

Şi uite aşa, cea mai sălbatică zi de luni din ultimele decenii a devenit şi mai sălbatică.

Experţii au avut nevoie de doar câteva zile pentru a verifica autenticitatea contractului. Numele şi detaliile companiei de mercenari au fost redactate, dar nu a contat. Dacă se trăgea de un fir liber, întreaga schemă se destrăma.

Jack Becker, directorul general al Sunfolk Bank, a preluat recent conducerea după ce tatăl său a murit. Banca se confrunta deja cu dificultăţi în comparaţie cu concurenţii săi, iar stilul de management imprudent şi impulsiv al lui Jack îi săpase mormântul şi mai adânc.Confruntat cu presiuni imense din partea consiliului de administraţie, fie să demisioneze, fie să redreseze compania, el a optat pentru o a treia variantă – să-şi doboare concurenţii până când Sunfolk va fi

ultima rămasă în picioare

A fost un plan neverosimil şi halucinant, desprins direct din filme. Era greu de crezut că cineva în viaţa reală ar fi suficient de îndrăzneţ sau de prost să încerce să facă aşa ceva, dar idioţii se nasc în fiecare zi.

„Ceva?" Alessandra m-a îmbrăţişat din spate. Ne întorsesem mai devreme de la o întâlnire la cină şi eu verificasem ştirile în timp ce ea făcea duş.

Am clătinat din cap. Trecuse o săptămână de la scurgerea contractului, iar Roman dispăruse din nou în bătaia vântului.

Nu ştiam ce l-a făcut să se întoarcă împotriva companiei sale. Fusese liber după ce mă convinsese să renunţ la cumpărarea DBG, dar orice ar fi fost, îl transformase în ţinta numărul unu. Oameni ca fostul său angajator nu s-ar fi oprit până nu l-ar fi vânat, iar eu trăiam cu frica zilei în care cadavrul lui ar fi fost găsit sau, mai rău, nu ar fi fost găsit deloc.

„Sunt sigură că e bine", a spus Alessandra cu blândeţe. „Ştie cum să se descurce."

„Sper că da." Am întors capul şi i-am dat un sărut moale. Nu ştiam unde era Roman, dar cel puţin ea era în siguranţă, sănătoasă şi lângă mine.

Mi-am concediat vechea companie de securitate şi am angajat în schimb echipa lui Christian Harper. Schimbul a fost o schimbare care a durat mult timp şi, în douăzeci şi patru de ore, oamenii lui mi-au refăcut complet securitatea casei, a biroului şi

securitatea personală. Alessandra locuia încă în apartamentul ei, aşa că le luasem în calcul şi pe ea şi pe Floria Designs.

Dacă fostul angajator al lui Roman m-ar fi luat în vizor din cauza relaţiei mele cu el, eram pregătită, deşi speram ca acea zi să nu vină niciodată. Dacă Alessandra ar fi fost rănită din cauza mea, nu mi-aş fi iertat-o niciodată.

Mai târziu în acea noapte, când ea dormea adânc, am ieşit dindormitorpentru a verifica din nou ştirile. Era o constrângere de care nu mă puteam desprinde. Unii oameni erau dependenţi de reţelele de socializare sau de jocurile video; eu eram dependent de scanarea titlurilor pentru a găsi menţiuni despre cineva care ar putea fi Roman.

Nimic.

Uşurarea nu a apucat să se formeze pe deplin înainte ca un inel familiar să taie felia.

Apelant necunoscut. Un val de nelinişte s-a scurs în sângele meu.

„Alo?” Vocea mea era învăluită de prudenţă. Cel care suna putea fi una dintre cele două părţi, iar când am auzit respiraţia moale de la celălalt capăt al firului, un furnicăt de uşurare mi-a slăbit pumnul din jurul inimii.

Cumva, am ştiut. Nu eram fraţi de sânge, dar unele lucruri transcend sângele.

„Dacă ai nevoie de mine, sunt aici”, i-am spus liniştit. Cu câtstătea maimult la telefon, cu atât mai mare era riscul de expunere. „Ai grijă de tine.”

îşi reţinu respiraţia, apoi... nimic. A închis.

„E totul în regulă?” a întrebat Alessandra somnoroasă când m-am întors în dormitor. Avea un somn uşor, iar sunetul uşii care se închidea trebuie să o fi trezit.

„Da.” M-am urcat în pat şi mi-am trecut gura pe fruntea ei. Roman îşi riscase viaţa întinzându-mi mâna, dar se asigurase că ştiu că era bine. Poate că îi făceam un deserviciu subestimându-l. Era un supravieţuitor; amândoi eram. „Totul e perfect.”

CAPITOLUL 44

Trei luni mai târziu

„EŞTI SIGUR CĂ VEI FI BINE?”

Alessandra

„Da. *Du-te*.” Jenny mi-a făcut semn să plec. „E ziua ta de naştere. Distracţie plăcută! Promit că nu voi da foc la magazin.”

„Nu e amuzant după accidentul cu fierul de călcat.”

Vinovăţia îi sufoca faţa. „A fost o greşeală, bine? Mi-am învăţat lecţia. Acum du-te şi petrece-ţi ziua cu iubitul tău sexy sau următorul incident cu fierul de călcat nu va fi un „incident”.”

„Bine. Răsuceşte-mi braţul. Lasă-mă să angajez pe mine să angajez pe cineva care îşi ameninţă propriul şef”, am mormăit cu bunăvoinţă la ieşire.

Jenny fusese una dintre asistentele mele virtuale înainte de a se muta în oraş pentru a fi mai aproape de familia ei. Angajarea ei pentru a mă ajuta să administrez magazinul a fost o chestie de la sine înţeleasă.

în ciuda reticenţei mele de a o lăsa singură la începutul sezonului de absolvire – florile presate erau un cadou de absolvire surprinzător de popular –, îndoielile mele s-au topit la vederea lui Dominic care mă aştepta pe bordură.

sprijinea cu spatele de maşină, arătând de parcă ar fi ieşit de pe copertaGC?, îmbrăcat în blugi şi într-o bluză cu mâneci suflecate, de culoare gri argintiu. Ochelarii de soare îi ascundeau ochii, dar zâmbetul lui lent îmi încălzea fiecare centimetru al corpului.

„Uită-te la tine. Te simţi elegant acum că eşti proprietarul unei bănci, nu-i aşa?” Am tachinat. Rar îşi conducea Porsche-ul în oraş, dar să-l văd în faţa, lângă sau în spatele volanului făcea lucruri năstruşnice libidoului meu.

„De fapt, da.” Traducerea lui aspră mi-a provocat un fior fără suflare din cap până în

degetele de la picioare.

începând de ieri, Dominic – sau, mai degrabă, compania lui Dominic – a devenit oficial noul proprietar al Sunfolk Bank. Instituţia care fusese responsabilă pentru o mare parte din turbulenţele concurenţilor săi a ajuns ea însăşi în apă fierbinte în ultimele trei luni. Scurgerea contractului fusese doar vârful icebergului; după arestarea şi reţinerea sa, directorul general fusese găsit mort în celulă din cauza unui „incident nedeclarat”. Toată lumea a suspectat un joc necurat, dar nimeni nu a putut confirma nimic.

De atunci, Sunfolk a trecut prin *doi* directori executivi şi multiple demisii din consiliul de administraţie înainte ca Dominic să intervină. Le-a făcut o ofertă pe care nu o puteau refuza, au acceptat-o, iar el a intrat în istoria companiei.

Era încă îngrijorat pentru fratele său şi paranoic că fostul angajator al lui Roman ne urmărea, dar nu am dat încă de probleme. Cred că Dominic şi-a dat seama că nu-şi putea petrece toată viaţa uitându-se peste umăr, aşa că s-a mai liniştit în privinţa verificărilor constante şi a insistat să vizităm doar locuri sigure.

L-am urmat până la partea pasagerului şi m-am strecurat pe scaun după ce a deschis uşa. „Deci, domnule Davenport, ce aţi plănuit?” Am arcuit o sprânceană jucăuşă. „Nu mă aştept decât la ce e mai bun, după felul în care aţi făcut o mare vâlvă astăzi.”

Anul acesta, ziua mea de naştere a căzut într-o zi de miercuri, iar Dominica insistat să ne luăm o zi liberă de la serviciu pentru a putea „sărbători în stil mare”

A zâmbit. „Nu ar fi o surpriză dacă ţi-aş spune, nu-i aşa?”

Şi-a strecurat mâna peste a mea şi a ţinut-o pe consola centrală în timp ce ne croiam drum prin oraş. l-am aruncat o privire la profilul lui, cu inima plină de jenă.

Nu mi-a păsat unde am mers. Eram doar fericită să îmi petrec ziua cu el.

Dominic şi cu mine ne întâlneam în mod oficial, ceea ce era ciudat de spus când fusesem căsătoriţi, dar niciunul dintre noi nu voia să se grăbească să se întoarcă la căsătorie fără să îşi rezolve problemele. Şi, sincer să fiu sincer, întâlnirile erau *distractive.* Fără complicaţii, fără presiune, doar simpla plăcere de a ne bucura de compania celuilalt.

Presupun că era mai uşor atunci când ştiai că cealaltă persoană este dragostea vieţii tale, dar, indiferent de asta, am vrut să savurez fiecare pas al relaţiei 2.0.

Jumătate de oră mai târziu, am ajuns la Aeroportul Teterboro, unde avionul său ne aştepta pe pistă.

Curiozitatea a fost stârnită. „Mergem din nou în Brazilia?” Fratele meu ar fi fost încântat. Îl vizitasem luna trecută pentru a sărbători promovarea lui la restaurant şi credeam că fusese mai fericit de relaţia noastră reînviată decât de propria lui avansare în carieră.

O sclipire răutăcioasă i-a trecut prin ochi. „Nu. E un pic mai aproape de casă.”

Ne-a dus în DC, oraşul în care ne-am cunoscut, ne-am întâlnit şi ne-am îndrăgostit.
Oraşul în care ne-am căsătorit şi în care am plănuit să sărbătorim aniversarea de zece ani. Acesta a cuprins atât de mult din relaţia noastră, încât să păşeşti pe străzile sale a fost ca şi cum te-ai întoarce în timp.

Nostalgia s-a intensificat atunci când şoferul nostru ne-a lăsat la prima oprire a zilei. Exterior negru. Semnul roşu strâmb.Ferestrelecare anunţă „cei mai buni burgeri din oraş” Unele lucruri s-au schimbat, dar acest loc nu se schimbase.

Gâtul mi s-a închis de emoţie. „Frankie's.” Locul atâtor nopţi târzii şi al atâtor atingeri furate cu atâţia ani în urmă.

Nu mă aşteptam la impactul pe care îl va avea asupra mea. Dominic şi cu mine nu mai vizitasem DC de ani de zile, motiv pentru care am insistat să vin la aniversarea noastră. Era atât de aproape de New York încât excursiile de weekend ar fi trebuit să fie ceva obişnuit, dar el voia mereu să meargă undeva mai departe, mai plin de farmec.

Moritz. St. Tropez. St. Barts. în ciuda a ceea ce a însemnat pentru noi, DC nu a fost niciodată pe lista lui, cu excepţia serviciului – până acum.

„Exact aşa cum am lăsat-o”, a spus Dominic. „Cu câteva îmbunătăţiri.”

„Sper că da.” Un râs apos mi-a foşnit în piept. „Unsprezece ani şi jumătate e mult timp să treacă fără nicio schimbare.”

„Da, este.”

0 înţelegere moale şi tăcută ne-a contopit privirile înainte de a ne întoarce privirea. Degetele noastre s-au întrepătruns în timp ce intram în restaurant, suficient de familiare pentru a mă linişti, dar suficient de noi pentru a mă face să am fluturi în stomac.

Frankie's, Thayer, Crumble & Bake pentru prăjiturile mele preferate cu lămâie, urmate de o plimbare pe malul mării din Georgetown şi de o plimbare fără ţintă prin noile cartiere şi magazine care au apărut de când am plecat... a fost amestecul ideal de confort şi noutate. Dominic nu ar fi putut planifica o zi de naştere mai perfectă.

„Doamne, ce dor mi-a fost de oraşul ăsta.” Nu aş mai locui aici. Am depăşit ceea ce DC putea oferi, atât pe plan personal, cât şi profesional, dar să mă întorc a fost ca şi cum aş fi intrat într-o pereche de blugi iubită şi uzată.

Dominic m-a tras mai aproape de el şi m-a sărutat în vârful capului. „Te putem vizita oricând doreşti.”

în apropierea apusului, malul mării era plin de oameni.Studenţi, cupluri şi familii se înghesuiau pe bănci, dar ofamilie anume mi-a atras atenţia Cuplul era tânăr, probabil în jur de douăzeci de ani, şi păreau fericiţi în timp ce răcneau la copilul care stătea în poala mamei.

Dorul m-a cuprins cu atâta ardoare şi, dintr-o dată, m-a făcut să mă opresc.

Dominic şi cu mine nu mai vorbisem despre copii de când ne-am înţeles că

amândoi ne dorim să avem copii într-o zi. Asta a fost la începutul căsniciei noastre. Atât de multe se schimbaseră de atunci, dar eu încă îmi doream o familie – cu el. Doar cu el.

Dominic mi-a urmărit privirea. „Drăguţ copil”, a spus el cu blândeţe.

„Da.” Am înghiţit pe lângă o durere ascuţită. Nu mă împinsese să duc lucrurile mai departe sau mai repede decât mă simţeam eu confortabil. Eram exclusivi acum, dar bănuiam că nu era sigur dacă *voiam să mă* căsătoresc din nou într-o zi. „A noastră va fi mai drăguţă”.

Privirea lui s-a îndreptat spre a mea. Am putut vedea momentul în care implicaţia din spatele cuvintelor mele a pătruns, pentru că gura lui a înflorit cu cel mai tandru şi mai frumos zâmbet pe care îl văzusem vreodată.

„Da, *amor*[1]*',* a spus el. „0 vor face.”

EPILOGUL

Dominic

¿ML

Patru luni mai târziu

ÎN ACEA VARĂ, EU ŞI ALESSANDRA NE AM MUTAT ÎMPREUNĂ. Ea şi-a rupt contractul de închiriere mai devreme, iar eu am vândut apartamentul în favoarea unei case de piatră brună situată în inima West Village. Era masivă, având patru etaje, o terasă pe acoperiş şi o curte de dimensiuni medii (ceea ce era un lux şi jumătate în Manhattan), dar avea totuşi un aer mai confortabil decât vechea noastră casă.

Am adus-o cu noi pe Camila şi restul personalului casnic. Camila fusese sceptică în privinţa mutării, dar după ce a văzut bucătăria, care era chiar mai mare decât cea din penthouse, a fost de acord. în ciuda nemulţumirilor ei iniţiale, bănuiam că era atât de fericită că eram din nou împreună, încât s-ar fi mutat cu noi într-o colibă în pădure dacă i -am fi cerut-o. 0 trata pe Alessandra ca pe o fiică surogat, iar răbdarea ei cu schimbările mele de dispoziţie induse de divorţ se subţiase.

După ce am cumpărat casa, Alessandra şi cu mine am angajat un consultant în

design interior, dar am decorat noi înşine cea mai mare parte.Pentru prima dată, mi-am făcut mai puţin griji pentru cumpărarea celor mai scumpe obiecte şi mai mult pentru ceea ce se potrivea cu viaţa noastră

Foaierul nostru se mândrea cu flori proaspete şi bibelouri graţioase în locul bustului de marmură nepreţuit, dar oarecum terifiant, pe care reuşisem să-l licitez la o licitaţie Sotheby's, iar Alessandra m-a convins să nu construiesc un teren de golf în miniatură în curtea din spate doar pentru că puteam. Nici măcar nu ne *plăcea* minigolfului.

Din fericire, ea a acceptat o cadă cu hidromasaj pe acoperiş şi construirea unui lift privat. Nu eram dispus să renunţ la prea multe când venea vorba de lux.

Cu toate acestea, am donat, de asemenea, o sumă mare de bani pentru înfiinţarea şi menţinerea Fondului de burse Ehrlich la Universitatea Thayer. Bursele bazate pe nevoi vor oferi burse complete pentru o duzină de noi studenţi în fiecare an, începând din această toamnă. Profesorul Ehrlich fusese un fan înfocat al minigolfului, dar bănuiam că, dacă ar fi fost în viaţă, i-ar fi plăcut şi mai mult bursele.

Uneori, îmi era dor de apartament şi de ceea ce reprezenta – primul mare semn că reuşisem, orice ar fi fost – dar casa aceea fusese pentru mine. Această casă era pentru noi şi era timpul să o fac oficial.

„Dom?” Vocea Alexandrei a plutit din adâncul intrării. „Eşti acasă?”

„în grădină!” Am strigat. Sudoarea îmi prelingea palma, ceea ce era ridicol. Mai făcusem asta înainte, dar când era vorba de Alessandra, de fiecare dată părea că e prima dată pentru orice.

Niciodată nu m-aş uita la ea şi nu m-aş minuna de faptul că este a mea. Nu m-aş gândi niciodată la cât de aproape am fost să o pierd şi să nu-i mulţumesc lui Dumnezeu că s-a întors la mine. Niciodată nu aş mai săruta-o şi nu aş mai lua această ocazie ca pe ceva de la sine înţeles.

A apărut la uşa din spate, cu părul strălucind sub o pată de soare. Luase prânzul cu prietenele ei în acea dimineaţă, iar obrajii îi străluceau cu o nuanţă de roz.

„Fără supărare, iubito, dar sper că nu încercidin nougrădinăreşti.” Alessandra a glisat uşa de sticlă în spatele ei şi şi-a privit cu suspiciune florile iubite. „îţi aminteşti când aproape mi-ai omorât asterul din New England?”.

Floria Designs prospera atât online, cât şi în magazinul său fizic, ceea ce însemna că avea nevoie de mai multe stocuri. Majoritatea florilor pentru afacerea sa le procura de la furnizori, dar începuse să le cultive singură în grădina pe care o instalasem în locul terenului de mini-golf.

Conceptul de cafenea şi de galerie/ florărie a fost un mare succes şi, deşi am urât prezenţa continuă a lui Aiden în viaţa ei – niciun proprietar din New York nu-şi verifică chiriaşii *atât de* des fără motive ascunse – mi-a plăcut să o văd fericită. Era singurul motiv pentru care nu-i cumpărasem compania de sub nasul lui. Dintr-

un motiv oarecare, Alessandra îl considera un prieten şi *nu s-ar fi* bucurat dacă aş fi făcut o asemenea cascadorie.

„New England aster... era cel mov sau cel roz? *Glumesc.”* Am râs la privirea ei. „Ştiu că nu trebuie să mă mai ating de astrele tale. în apărarea mea, foarfecele a alunecat. A fost un accident.”

„Sigur. întreabă-le pe bietele flori dacă le pasă”, a spus ea cu un aer jucăuş.

Zâmbetul meu s-a înmuiat în ceva mai uşor, mai simplu. Zâmbetele îmi veneau mai uşor în aceste zile, născute dintr-o căldură care îmi lipsise în cea mai mare parte a vieţii mele. Era genul de sentiment care îmi liniştea marginile frustrării atunci când ceva nu mergea bine la serviciu, care îmi uşura paşii în drum spre casă şi care îmi picta lumea în nuanţe vii.

Stăteam întins în pat într-o sâmbătă dimineaţă leneşă, privind-o pe Alessandra cum boceşte şi se ghemuieşte la pieptul meu, când în sfârşit am pus un nume pe acest sentiment.

Mulţumire.

Indiferent câţi bani pierdeam sau câştigam într-o singură zi, eram, în fond, fericită, pentru că aveam tot ce aveam nevoie în faţa mea.

Gândurile la Aiden, la Floria Designs şi la restul lumii au dispărut în timp ce momentul m-a lovit ca un tren de marfă.

Asta a fost. *Ea a* fost. 0 parte din mine a ştiut asta încă din clipa în care am văzut-o cu atâţia ani în urmă, dar asta nu făcea mai uşor ceea ce urma să fac.

Nu a contat că am petrecut luni de zile plănuind acest lucru sau că am trecut prin iad şi am reuşit să ajungem de partea cealaltă. Am vrut ca acest lucru să fie perfect. Era ceea ce merita ea.

„Apropo de flori, am ceva pentru tine.” Nervii mei se simţeau ca nişte ţepi în stomac când i-am întins trandafirul auriu. Un bileţel alb era legat de tulpină.

Faţa Alessandrei s-a luminat, deşi i-am dăruit zilnic floarea. „Mă întrebam când voi primi numărătoarea mea zilnică”, m-a tachinat ea. „Ce se întâmplă când ajungem la o mie?”.

Nu a trebuit să mă gândesc; răspunsul fusese acolo de la început.

„Apoi voi începe numărătoarea inversă din nou, şi din nou, pentru tot restul vieţii noastre. Pentru că atât de mult vreau să petrec cu tine.”

Expresia ei s-a transformat treptat în credinţă stupefiată, în timp ce eu mă lăsam în genunchi şi scoteam din buzunar o mică cutie de catifea.

Inima îmi bătea cu putere în timp ce degetele îmi tremurau în jurul cutiei. M-aş fi dezbrăcat în faţa ei de un milion de ori pentru încă o şansă cu fata care nu a renunţat niciodată la mine. Nu conta dacă încercam să trec un curs la facultate sau să construiesc un imperiu în onoarea ei, ea ar fi fost întotdeauna forţa mea motrice.

„Alessandra, tu eşti cel mai important lucru pentru mine. Să fiu soţul tău va fi întotdeauna cea mai mare onoare şi realizare a mea. Nicio victorie nu va avea

vreodată un gust la fel de dulce ca apăsarea buzelor tale pe ale mele. Te-am pierdut şi nu te merit.” Am înghiţit în sec în faţa amintirilor a ceea ce am depăşit.

„Dar jur să te aud mereu peste sunetul ambiţiei mele. Voi fi mereu curios în legătură cu tine.Mi-ai arătat valoarea de a învăţa mereu, de a creşte şi de a mă îngriji, şi niciodată nu te-am iubitmai mult decât în acest moment Văzându-te cum te-ai ales pe tine însuţi atunci când eu nu am făcut-o, îmi va dovedi mereu că îmi aminteşte de puterea ta incredibilă şi ce privilegiu este să te numesc al meu. Vreau să-mi petrec restul nopţilor alături de tine. Vreau să-mi petrec următorul deceniu muncind pentru a fi bărbatul pe care l-ai meritat întotdeauna. Vreau ca lăcomia mea să fie pentru dragostea ta, pentru râsul tău şi pentru viaţa noastră împreună. Nu pot suporta să mă despart de tine. Te rog, Ále, vrei să fii soţia mea?”

Un strigăt moale i-a izbucnit din gât. Ochii Alexandrei au strălucit când a rostit singurul cuvânt care valora mai mult decât oricare dintre miliardele din contul meu bancar.

„Da”, a plâns ea. „Da, voi fi soţia ta.”

Alunecând inelul pe degetul ei, se simţea ca şi cum ar fi pus un lacăt la locul lui, dar acest lacăt nu era o închisoare, ci o promisiune.

Gura ei s-a întâlnit cu a mea cu gust de sare. Plângeam amândoi, iar eu ştiam cu o certitudine solidă ca piatra că nicio întâlnire sau cină nu va conta vreodată la fel de mult ca felul în care bucuria ei se simţea în jurul meu. Fiecare sacrificiu ar exista ca un echilibru al iubirii cu ambiţia mea.

Mi-aş petrece o veşnicie devenind bărbatul pe care ea a crezut întotdeauna că sunt.

Alessandra

Cea de-a doua nuntă a avut loc pe un acoperiş cu vedere spre oraş. Am vizitat zeci de locaţii înainte de a ne hotărî asupra acesteia. A fost un amestec perfect de fantezie şi lux şi s-a simţit de nedescris mai mult pentru *noi* decât nunta tradiţională de la biserică, care a dat startul căsătoriei noastre iniţiale.

Prima dată, am făcut ceea ce trebuia să facem. De data aceasta, am făcut ceea ce era corect pentru noi.

Aproape toţi prietenii şi familia noastră au fost prezenţi, inclusiv mama mea, care, în mod şocant, a apărut cu acelaşi soţ ca şi ultima dată când am văzut-o. Bernard trebuie să fi făcut ceva bine; poate că a patra oară a fost cu noroc.

Chiar şi Aiden a fost prezent cu frumoasa asistent juridic cu care începuse să se întâlnească în urmă cu două luni. Relaţia noastră era strict platonică şi, în

ciuda suspiciunilor lui Dominic cu privire la prietenia celuilalt bărbat – se pare că îi era greu să creadă că proprietarii pot fi, ei bine, de ajutor –, Aiden era în mod clar îndrăgostit de noua lui prietenă. Abia îşi luase ochii de la ea toată noaptea.

Singura persoană care lipsea era Roman. Dominic nu mai ştia nimic de el de la dispariţia sa bruscă după scurgerea contractului care l-a doborât pe vechiul director executiv al Sunfolk. Putea fi mort, pe moarte sau la soare pe o insulă îndepărtată din Pacific. Nimeni nu ştia, şi nici măcar banii şi relaţiile lui Dominic nu puteau da de urma fratelui său.

Mi-am dat seama că soarta incertă a lui Roman îl îngrijora, dar de câte ori îl întrebam despre asta, spunea pur şi simplu că Roman poate avea grijă de el însuşi.

Nu l-am mai presat pe Dominic cu privire la această problemă. Poate că într-o zi, Roman îşi va face o reapariţie. Până atunci, viaţa mergea mai departe.

„Ai avut un an pe cinste, nu-i aşa, dragă?” Mama a cloncănit din limba ei, scoţându- mă din gândurile mele rătăcitoare. „Căsătorie, divorţ, *iar* căsătorie. De ce, îmi dai o fugă
pentru banii mei!”

Marcelo a pufnit un râs, pe care l-a transformat rapid într-o tuse când ea s-a uitat la el. Bernard era ocupat să profite de bufet, aşa că am rămas doar noi trei.

„Nu cred că nimeni nu te poate întrece la capitolul ăsta, mamă”, am spus sec.

„Shhh.” Ea a pălit. „Ce ţi-am spus să nu-mi spui aşa în public? *Mama* sună atât de bătrân. Adresează-te mie ca Fabiana. în felul ăsta, părem cele mai bune prietene, ceea ce suntem.”M-a mângâiatbraţulmeu „Mamele şi fiicele sunt întotdeauna cele mai bune- oh! 0 văd pe Ayana.întreb dacă a rezervatcoperta *VogueT.* A zburat, uitând de conversaţia noastră.

Presupun că faptul că m-am căsătorit cu un miliardar nu a fost la fel de incitant atunci când miliardarul respectiv fusese deja ginerele ei. Altfel, mama mea ar fi ţipat de pe acoperiş – la propriu – despre cum fiica ei a ajuns la Dominic Davenport.

„Hei, măcar a venit”, a spus Marcelo după ce a plecat. „Asta e o victorie.” S-a apropiat şi m-a sărutat pe obraz. „Ştiu că am mai spus asta, dar felicitări. E plăcut să ai din nou un cumnat. Acelaşi. *Din nou.”* A râs când l-am lovit uşor în stomac. „Serios, mă bucur pentru tine şi Dom. Aţi fost întotdeauna făcuţi unul pentru celălalt. Doar că a trebuit să... faceţi mai întâi un ocol.”

Fratele meu putea fi un idiot, dar, din când în când, scăpa câte o perlă de adevăr.

Dominic şi cu mine am petrecut prima jumătate a recepţiei salutând şi amestecându -ne cu invitaţii. Uitasem cât de mult timp petrec miresele şi mirii cu alte persoane în timpul nunţilor lor.

Jumătate din Clubul Valhalla a fost prezent, inclusiv mereu teribilistul, dar ciudat de intrigant Vuk Markovic, pe care încă nu-l auzisem vorbind o singură

lume. Ne-a strâns mâna la linia de primire şi a dispărut imediat. Xavier Castillo era şi el prezent, arătând devastator într-un costum negru. în momentul de faţă se tolănea pe un scaun, cu o băutură în mână şi cu celălalt braţ aşezat pe umerii unei brunete frumoase. Fără cravată, fără sacou, cu gulerul deschis şi cu privirea amuzată când Sloane trecea pe lângă el fără să-i arunce o privire. încălca lamentabil codul vestimentar, dar era atât de fermecător încât nimeni nu i-a atras atenţia asupra acestui lucru.

între timp, Dante şi Vivian au venit cu adorabila lor fetiţă nou-născută, Josephine, sau Josie, care a fost subiectul a numeroase *oohs* şi *aahs ale* invitaţilor.Vivian a fost domnişoara mea de onoare, alături de Isabella şi Sloane, aşa că Dante a avut grijă de bebeluş cea mai mare parte a nopţii Văzându-I pe marele şi aspru CEO topit după fiica luim-afăcuttopesc pentru că nu mă puteam opri din a-l imagina pe Dominic în locul lui.

Apropo de asta...

„Spune-mi de ce am invitat din nou atâţia oameni”, a spus el când am prins în sfârşit un moment de singurătate. „Nici măcar nu ştiu cine sunt jumătate dintre ei.”

„Dom, ai verificat întreaga listă.”

„Cred că mi-am pierdut cunoştinţa în timpul acelei părţi, pentru că” – şi-a îngustat ochii la un distins domn cu părul argintiu de lângă bar – „cine naiba e *ăla?”.*

Mi-am camuflat un râs irepresibil. „Este vicepreşedintele băncii Sunfolk.”

Dominic s-a holbat. Tare. „Doamne. Am nevoie de o băutură.” A scuturat din cap, exasperarea lui topindu-se într-un zâmbet plin de regret. „îmi pare rău, *amor,* dar dacă trebuie să mai fac conversaţie cu încă o persoană în loc să dansez cu tine...”

„Este în regulă. Şi eu simt la fel.” Stomacul meu a zvâcnit când a luat două pahare de şampanie de pe tava unui chelner care trecea pe lângă mine şi mi-a întins unul. *Asta a fost.* „Nu, mulţumesc.”

Şi-a ridicat sprâncenele. „Sunteţi sigur? Nu ai băut nimic toată noaptea”.

„Sunt sigur.” Fluturările s-au transformat în lovituri de picior în toată regula. „De fapt, nu voi mai bea alcool în următoarele opt luni”.

Paharul lui Dominic a îngheţat la jumătatea drumului spre buze. L-a coborât încet, expresia lui trecând treptat de la confuzie la credinţă uimită. „Sunteţi...”

Am dat din cap, fără să-mi pot stăpâni zâmbetul *sau* nervii. „Sunt însărcinată.”

Aş fi furat metoda lui Vivian de a da vestea, dar la naiba cu ea. Dacă a funcţionat, a funcţionat.

Zgomotul cioburilor de sticlă sparte a atras priviri speriate din partea oaspeţilor, dar nu ne-a păsat.

0 jumătate de râs, jumătate de plâns a izbucnit când Dominic a ocolit paharele de şampanie şi m-a luat în braţe. Apoi m-a sărutat, iar noi râdeam şi

plângeam împreună.

Nu plănuisem să-i spun despre sarcina mea în timpul nunţii noastre. Era deja o zi destul de importantă, dar mi s-a părut corect.

Fericirea mă regăsise. Eu mă regăsisem pe mine, iar Dominic îşi găsise bucuria în afara ambiţiei sale necruţătoare. Niciodată în viaţa noastră împreună nu m-am gândit că îl voi vedea fără liniile de îngrijorare că totul va dispărea, ci mai degrabă cu linii în jurul ochilor de la râs.

Când privirea lui a întâlnit-o pe a mea pe acel acoperiş, am ştiut că voi fi mereu a lui. Cel mai important, am ştiut că el va fi mereu al meu. Ar fi ratat câte o cină pe ici, pe colo, dar ar fi venit întotdeauna acasă cu dorinţa de a ne căsători. Nu va mai fi niciodată bărbatul care nu şi-a arătat' grija şi curiozitatea. Eu nu aş mai fi niciodată soţia care se prefăcea.

Am fost sinceri şi deschişi şi ne-am iubit cu adevărat mai mult astăzi decât în ziua în care ne-am căsătorit pentru prima dată.

Inimile noastre aveau cicatrici care nu vor dispărea niciodată, dar, de asemenea, străluceau şi creşteau cu fiecare nouă zi care venea pentru noi.

Vă mulţumim că aţi citit *Regele lăcomiei!* Dacă v-a plăcut această carte, v-aş fi recunoscător dacă aţi putea lăsa o recenzie pe platforma (platformele) pe care o (le) alegeţi.

Recenzile sunt ca nişte sfaturi pentru autor, şi fiecare ajută!

Cu multă dragoste,
Ana

Nu te saturi de Dominic & Alessandra?

Descărcaţi scena lor bonus la anahuang.com/bonus-scenes

legătura cu Ana Huang

Grup de cititori: facebook.com/groups/anastwistedsquad
Website: anahuang.com
BookBub: bookbub.com/profile/ana-huang
instagram: instagram.com/authoranahuang
TikTolctiktok.com/(Q)authoranahuang
Goodreads: goodreads.com/authoranahuang

Recunoştinţe

Pentru Becca – Această poveste nu ar fi fost posibilă fără tine şi sunt atât de mândru să te numesc nu doar editorul meu, ci şi prietenul meu. îţi mulţumesc pentru că mi-ai calmat atacurile de anxietate nocturne, m-ai ţinut hidratată şi mi-ai aprovizionat bucătăria cu gustări cu alge marine, pe lângă faptul că, ştii tu, ai creat o carte. într-o zi, ne vom lua tricouri asortate cu „Opreşte-te!” pentru a sărbători.

Pentru Vinay – Probabil că aţi auzit mai multe despre această carte decât aţi fi vrut, dar vă mulţumim că ne-aţi răspuns la întrebările noastre nesfârşite despre lumea cu mize mari a finanţelor şi că ne-aţi satisfăcut cererile noastre pentru ceva „sălbatic, dar fezabil”. Aţi nimerit-o.

Pentru Brittney, Salma şi Rebecca – Vă mulţumesc, ca întotdeauna, pentru că aţi oferit un feedback despre cum să fac personajele şi povestea să fie corecte. Ajutaţi să le faceţi să strălucească, iar reacţiile voastre la poveşti să nu înceteze niciodată să mă facă să zâmbesc.

Pentru Ana – Vă mulţumim pentru notele detaliate despre cultura şi limba braziliană. Acestea au ajutat cu adevărat la ridicarea poveştii şi la evidenţierea trecutului Alexandrei. P.S. Notele tale despre mâncare m-au făcut să vreau să vizitez Brazilia (din nou). încep să cred că trebuie să mă întorc în fiecare an...

Pentru Tessa – îţi mulţumesc pentru onestitatea şi feedback-ul tău cu privire la componenta de dislexie din această carte. Apreciez faptul că ţi-ai asumat o şansă pentru un proiect atât de timpuriu şi mă bucur că m-ai contactat atunci când ai făcut-o. A fost soarta!

Pentru Amy şi Britt – vă mulţumesc pentru că aţi lucrat cu atâta graţie şi presiune în termene limită foarte scurte. Sunteţi cei mai buni.

Pentru Christa, Madison şi restul echipei de la Bloom Books – vă mulţumesc că aţi făcut din această lansare una atât de specială pentru mine. Este prima noastră lansare hibridă şi sunt uimită de tot ceea ce am realizat împreună. în cinstea multor alte sărbători în viitor.

Lui Ellie şi echipei de la Piatkus – vă mulţumesc că aţi acceptat poveştile mele la nivel mondial. A fost o mare plăcere să vă cunosc la Londra, iar faptul de a-mi vedea magazinele în librăriile din întreaga lume nu va înceta niciodată să fie un moment care mă va impresiona.

Lui Kimberly, Joy şi echipei de la Brower Literary – vă mulţumesc pentru răbdarea, sprijinul şi angajamentul incredibil de a ajuta cărţile mele să găsească noi cititori. Sunteţi stânca mea în această lume sălbatică a publicării.

Pentru Nina, Kim şi echipa de la Valentine PR – Aceasta este a patra noastră lansare împreună şi fiecare dintre ele devine din ce în ce mai bună. Vă mulţumim pentru toată munca voastră şi pentru că aţi făcut ca săptămânile de lansare să fie

atât de uşoare!

Pentru Cat – sunt obsedată atât de coperţile tale, cât şi de tine. Sfârşit.

Pentru cititorii mei şi pentru echipa de Twisted Squad a Anei – entuziasmul vostru pentru Dominic şi Alessandra a fost palpabil. Vă mulţumesc pentru că îmi iubiţi personajele, pentru editări şi adnotări şi pentru că îmi împărtăşiţi munca. Vă iubesc pe toţi.

xo, Ana

Descoperă lumea dinseria Kings of Sinsa Anei Huang bestseller Kings of Sins

Disponibil acum la Piatkus.

Povestea lui Dante şi a lui Vivian în King of Wrath

KING

OF

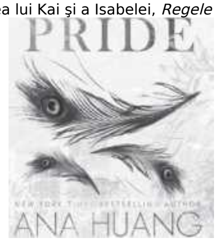
WRATH

V.»-i. ***J***

ANA HUANG

Povestea lui Kai şi a Isabelei, *Regele Mândriei*

Nu rataţiseriabestselleruri a Anei Twisted

-foto

LOVE GAMES

ANA HUANG

ANA HUANG

M's

ANA HUANG

ANA HUANG

Available now from

X

PIATKUS

cite
şti pentru a
descoperi
povestea de
dragoste
captivantă a

lui Alex şi Ava
în ***Twisted Love***________________________

Existau lucruri mai rele decât să fii blocat în **mijlocul pustietăţii în timpul Unei furtuni.**
De exemplu, aş putea fugi de un urs turbat care intenţionează să mă mutileze până

în secolul următor. Sau aş putea fi legat de un scaun într-un subsol întunecat şi forţat să ascult „Bărbie Girl” de la Aqua pe repeat până când aş prefera să-mi rod braţul decât să mai aud fraza omonimă a cântecului.

Dar doar pentru că lucrurile puteau fi mai rele, nu înseamnă că nu au fost naşpa.

Opriţi. Gândiţi-vă ta gânduri pozitive.

„0 să apară o maşină... *acum.”* M-am holbat la telefon, reţinându-mi frustrarea când aplicaţia m-a asigurat că „îmi găseşte maşina”, aşa cum făcuse în ultima jumătate de oră.

în mod normal, aş fi fost mai puţin stresat de această situaţie, pentru că, cel puţin, aveam un telefon funcţional şi un adăpost de autobuz care mă ţinea uscat de ploaia torenţială. Dar petrecerea de adio a lui Josh începea peste o oră, eu încă nu luasem tortul surpriză de la brutărie şi în curând se întuneca.putea să fiu un paharstudentă cu zero abilităţi de luptă de care să vorbească – vrea să se trezească singură în mijlocul pustietăţii după lăsarea întunericului

Ar fi trebuit să iau acele cursuri de autoapărare cu Jules, aşa cum a vrut ea.

Am răsfoit mental opţiunile mele limitate. Autobuzul care oprea în această locaţie nu circula în weekend, iar majoritatea prietenilor mei nu aveau maşină. Bridget avea maşină de serviciu, dar era la un eveniment al ambasadei până la ora şapte. Aplicaţia mea de rideshare nu funcţiona, iar eu nu văzusem nicio maşină trecând pe lângă mine de când începuse ploaia. Nu

că aş fi făcut autostopul, oricum – m-am uitat la filme de groază, mulţumesc mult.

Mai aveam doar o singură opţiune, una pe care nu voiam să o iau, dar cerşetorii nu pot alege.

Am scos contactul din telefon, am spus o rugăciune tăcută şi am apăsat butonul de apelare.

Un inel. Două inele. Trei.

Haide, răspunde. Sau nu. Nu ştiam ce ar fi fost mai rău – să fiu ucisă sau să am de-a face cu fratele meu. Desigur, exista întotdeauna şansa ca fratele meu să mă ucidă pentru că mă pusesem într-o asemenea situaţie, dar aveam să mă ocup de asta mai târziu.

„Ce s-a întâmplat?"

Am strâmbat din nas la salutul său. „Bună şi ţie, dragă frate. Ce te face să crezi că ceva nu eîn regulă?"

Josh a pufnit în nas. „Uh, tu m-ai *sunat.* Nu suni niciodată decât dacă ai probleme."

Adevărat. Preferam să trimitem mesaje, iar noi locuiam unul lângă altul – ceea ce nu a fost ideea mea, apropo – aşa că rareori trebuia să trimitem mesaje.

„N-aş spune că am *probleme", am pus o* paranteză. „Mai degrabă... am rămas blocată. Nu sunt în apropierea mijloacelor de transport în comun şi nu găsesc un mijloc de transport în comun."

„Doamne, Ava. Unde eşti?"

I-am spus.

„Ce naiba faci acolo? E la o oră de campus!"

„Nu fiţi dramatic. Am avut o şedinţă

foto de logodnă şi e un drum de 30 de minute. Patruzeci şi cinci dacă e tralc." Tunetul a bubuit, scuturând crengile copacilor din apropiere. Am tresărit şi m-am retras şi mai mult în adăpost, nu că mi-ar fi folosit la ceva. Ploaia se înclina în lateral, împroşcându-mă cu picături de apă atât de grele şi de tari încât mă usturau când îmi loveau pielea.

Din partea lui Josh se auzi un foşnet, urmat de un geamăt moale.

Am făcut o pauză, sigur că am auzit greşit, dar nu, iarăşi era acolo. Un alt geamăt.

Ochii mei s-au mărit de groază. „Faceţi sex chiar acum?" Am strigat în şoaptă, chiar dacă nu mai era nimeni în jur.

Sandvişul pe care îl înfulecasem înainte de a pleca la şedinţa foto ameninţa să reapară. Nu era nimic – repet, nimic – mai scârbos decât să asculţi o rudă în timp ce se află în mijlocul unui act sexual. Numai gândul m-a făcut să mă strâmb.

„Din punct de vedere tehnic, nu." Josh părea neîmpăcat.

Cuvântul „din punct de vedere tehnic" a făcut o mare parte din munca grea.

Nu era nevoie de un geniu pentru a descifra răspunsul vag al lui Josh. Poate că nu întreţinea relaţii sexuale, dar *ceva se întâmpla,* iar eu nu aveam nicio dorinţă de a afla ce era acel „ceva".

„Josh Chen."

„Hei, tu m-ai sunat." Probabil că şi-a acoperit telefonul cu mâna, pentru că următoarele cuvinte au ajuns pe

muled. Am auzit un râs moale, feminin, urmat de un ţipăt, iar eu am vrut să-mi albesc urechile, ochii, *mintea.* „Unul dintre băieţi mi-a luat maşina ca să cumpere mai multă gheaţă”, a spus Josh, cu vocea din nou clară. „Dar nu- ţi face griji, te-am prins. Lasă un semn de localizare exactă şi ţine-ţi telefonul aproape. Mai ai

„Da. Mulţumesc pentru asta, apropo.” îmi doream o geantă nouă pentru aparatul foto, dar Josh mi-a cumpărat în schimb un pachet de opt spray-uri cu piper. Nu folosisem niciodată niciunul, ceea ce însemna că toate cele opt sticle – mai puţin cea ascunsă în geantă – stăteau bine în fundul dulapului meu.

Sarcasmul meu a trecut peste capul fratelui meu. Pentru un student de nota 10 la medicină, putea fi destul de prost. „Cu plăcere. Stai liniştit şi el va fi acolo în curând. Vom vorbi mai târziu despre lipsa ta totală de autoconservare.”

„Sunt rezervat”, am protestat eu. *Era acesta cuvântul potrivit?”* Nu e vina mea că nu există nu-ştiu-ce, cum adică „el”? Josh!”

Prea târziu. Deja închisese.

M-am gândit că atunci când voiam să elaboreze, mă va părăsi pentru unul dintre prietenii lui de pat. Am fost surprinsă că nu se speriase mai mult, având în vedere că Josh a pus „peste” în supraprotecţie. De la „Incidentul” încoace, îşi asumase sarcina de a avea grijă de mine ca şi cum ar fi fost fratele meu şi garda mea de corp în acelaşi timp. Nu-l învinovăţeam – copilăria noastră fusese o sută de nuanţe de

încurcătură, sau cel puţin aşa mi se spusese – şi îl iubeam la nebunie, dar îngrijorarea lui constantă putea fi
un pic cam mult.

M-am aşezat pe o parte pe bancă şi mi-am strâns geanta lângă mine, lăsând pielea crăpată să-mi încălzească pielea în timp ce aşteptam ca misteriosul „el” să apară. Ar putea fi oricine. Josh nu ducea lipsă de prieteni. întotdeauna fusese domnul Popular – jucător de baschet, preşedinte al corpului studenţesc şi rege al balului de absolvire în liceu; fratele frăţiei Sigma şi Big Man on Campus în facultate.

Eu eram opusul lui. Nu eram *nepopular* în sine, dar mă feream de lumina reflectoarelor şi preferam să am un grup mic de prieteni apropiaţi decât un grup mare de cunoştinţe prietenoase.Acolo unde Josh era sufletul petrecerii, eu stăteam într-un colţ şiprobabil că nu voi ajunge niciodată Nu şi dacă fobia mea avea ceva de-a face cu asta.

Fobia mea blestemată. Ştiam că totul era mental, dar *părea* fiziologic. Greaţa, inima care bătea cu putere, frica paralizantă care îmi transforma membrele în *lucruri* inutile, îngheţate...

Partea bună a lucrurilor este că măcar nu mi-a fost frică de ploaie. Oceanele, lacurile şi piscinele le puteam evita, dar ploaia... da, ar fi fost rău.

Nu ştiam sigur cât timp am stat înghesuită în micul adăpost de autobuz, blestemându-mi lipsa de previziune atunci când am refuzat oferta familiei Grayson de a mă duce

înapoi în oraş după filmări. Nu am vrut să-i deranjez şi am crezut că aş putea chema o maşină şi să mă întorc în campusul Thayer în jumătate de oră, dar cerul s-a deschis imediat după ce cuplul a plecat şi, ei bine, iată-mă aici.

Se întuneca. Griurile stinse se amestecau cu albastrul rece al amurgului, iar o parte din mine se temea că misteriosul „el" nu va apărea, dar Josh nu mă dezamăgise niciodată. Dacă unul dintre prietenii lui nu reuşea să mă ia aşa cum îi ceruse, mâine nu ar fi avut picioare care să funcţioneze. Josh era student la medicină, dar nu avea niciun scrupul în a folosi violenţa atunci când situaţia o cerea – mai ales când situaţia mă implica pe mine.

Fasciculul luminos al farurilor a străpuns ploaia. Am strâmbat din ochi, inima îmi tresărea atât de nerăbdare, cât şi de îngrijorare, în timp ce cântăream şansele de a şti dacă maşina aparţinea maşinii mele sau unui potenţial psihopat. Partea asta din Maryland era destul de sigură, dar nu se ştia niciodată.

Când ochii mi s-au adaptat la lumină, m-am prăbuşit uşurată, doar pentru a mă înţepeni din nou două secunde mai târziu.

Veşti bune? Am recunoscut Aston Martinul negru şi elegant care se îndrepta spre mine. Aparţinea unuia dintre prietenii lui Josh, ceea ce însemna că nu voi ajunge un subiect de ştiri locale în seara asta.

Veşti proaste? Persoana care conducea acel Aston Martin eraşi *favoare prietenului meu şi îi voi salva*

sora mai mică. Era genul de tip *„uită-te la mine greşit şi te distrug pe tine şi pe toţi cei la care ţii”,* şi o făcea arătând atât de calm şi de superb încât nu ai fi observat că lumea ta ardea în jurul tău până când nu erai deja un morman de cenuşă la picioarele lui îmbrăcat în Tom Ford.

Mi-am trecut vârful limbii peste buzele uscate când maşina a oprit în faţa mea şi geamul pasagerului s-a deschis.

„Urcă.”

Nu şi-a ridicat vocea – nu şi-a ridicat niciodată vocea – dar tot l-am auzit tare şi clar peste ploaie.

Alex Volkov era o forţă a naturii în sine, şi mi-am imaginat că până şi vremea se înclina în faţa lui.

„Sper că nu aştepţi să îţi deschid eu uşa”, a spus când nu m-am mişcat. Părea la fel de fericit ca şi mine de situaţie.

Ce gentleman.

Mi-am strâns buzele şi mi-am muşcat un răspuns sarcastic în timp ce m-am ridicat de pe bancă şi m-am ascuns în maşină. Mirosea a răcoare şi a scump, a apă de colonie condimentată şi a piele fină italiană. Nu aveam un prosop sau ceva de pus pe scaunul de sub mine, aşa că tot ce puteam face era să mă rog să nu stric interiorul scump.

„Mulţumesc că m-ai luat. Apreciez asta”, am spus în încercarea de a sparge tăcerea de gheaţă.

Am eşuat. Mizerabil.

Alex nu mi-a răspuns şi nici măcar nu s-a uitat la mine, în timp ce

parcurgea curbele şi virajele drumurilor alunecoase care duceau înapoi în campus. Conducea în acelaşi mod în care mergea, vorbea şi respira – stabil şi controlat, cu un curent de pericol care îi avertiza pe cei suficient de nebuni să se gândească să se intersecteze cu el că dacă o vor face, vor fi condamnaţi la moarte.

exact opusul lui Josh, iar eu încă mă minunam lade faptul că erau cei mai buni prieteni Personal, credeam că Alex era un ticălos. Eram sigur că avea motivele lui, un fel de traumă psihologică care l-a modelat în robotul insensibil care era astăzi. Pe baza fragmentelor pe care le desprinsesem de la Josh, copilăria lui Alex fusese chiar mai rea decât a noastră, deşi nu reuşisem niciodată să-i smulg fratelui meu detaliile. Tot ce ştiam era că părinţii lui Alex muriseră când el era mic şi îi lăsaseră o grămadă de bani a căror valoare se cvadruplase atunci când intrase în posesia moştenirii, la optsprezece ani. Nu că ar fi avut nevoie de ei, pentru că inventase în liceu un nou soft de modelare financiară care îl făcuse multimilionar înainte de a putea vota.

Cu un IQ de 160, Alex Volkov era un geniu, sau aproape de el. A fost singura persoană din istoria Thayer care a finalizat programul comun de cinci ani de licenţă/MBA în trei ani şi, la vârsta de 26 de ani, era directorul operaţional al uneia dintre cele mai de succes companii de dezvoltare imobiliară din ţară. Era o legendă şi ştia acest lucru.

între timp, credeam că mă

descurcam bine dacă îmi aminteam să mănânc în timp ce jonglam cu orele, cu activităţile extracurriculare şi cu două slujbe – cea de recepţioner la McCann Gallery şi cea de fotograf pentru oricine mă angaja. Absolviri, logodne, petreceri de ziua câinilor, le-am făcut pe toate.

„Te duci la petrecerea lui Josh?" Am încercat din nou să fac conversaţie. Tăcerea mă
omora.

Alex şi Josh fuseseră cei mai buni prieteni încă de când erau colegi de cameră la Thayer, cu opt ani în urmă, iar de atunci Alex se alăturase familiei mele de Ziua Recunoştinţei şi de diverse sărbători în fiecare an, dar eu tot nu-l *cunoşteam.* Alex şi cu mine nu vorbeam decât dacă avea legătură cu Josh sau cu împărţirea cartofilor la cină sau altceva.

„Da."

Bine, atunci. Presupun că discuţiile mărunte au fost excluse.

Gândul meu se îndrepta spre milionul de lucruri pe care trebuia să le facîn acel weekend Să editez fotografiile de la şedinţa foto a familiei Grayson şi să lucrez la cererea mea pentru bursa World Youth Photography, să-l ajut pe Josh să termine de împachetat după...

La naiba! Uitasem totul despre tortul lui Josh.

Am comandat-o cu două săptămâni în urmă, pentru că acesta era termenul maxim de livrare pentru ceva de la Crumble & Bake. Era desertul preferat al lui Josh, o prăjitură de ciocolată neagră în trei straturi, glazurată cu

fudge şi umplută cu budincă de ciocolată. El se răsfăţa doar de ziua lui de naştere, dar, din moment ce pleca din ţară pentru un an, m-am gândit că ar putea încălca regula lui de o dată pe an.

„Deci...” Mi-am lipit pe faţă cel mai mare şi luminos zâmbet. „Nu mă omorî, dar trebuie să facem un ocol la Crumble & Bake.”

„Nu. Am întârziat deja.” Alex a oprit la un semafor roşu. Ajunsesem din nou în civilizaţie, iar eu am zărit contururile neclare ale unui Starbucks şi ale unui Panera prin geamurile stropite de ploaie.

Zâmbetul meu nu s-a clintit. „Este un *mic* ocol. Va dura cel mult cincisprezece minute. Trebuie doar să dau o fugă şi să iau tortul lui Josh. Ştii tu, cel cu Moartea prin ciocolată care îi place atât de mult? Va fi în America Centrală timp de un an, nu au C&B acolo, şi pleacă în două zile, aşa că...”

„Opreşte-te.” Degetele lui Alex s-au încolăcit în jurul volanului, iar mintea mea nebună şi hormonală s-a fixat pe cât de frumoase erau. Poate părea o nebunie, pentru că cine are un *Sngers* frumos? Dar el avea. Fizic, *totul* la el era frumos. Ochii verzi ca jadul care străluceau de sub sprâncenele întunecate ca nişte cioburi cioplite dintr-un gheţar; maxilarul ascuţit şi pomeţii eleganţi, sculptaţi; cadrul suplu şi părul des, castaniu deschis, care cumva părea atât ciufulit, cât şi perfect coafat. Semăna cu o statuie dintr- un muzeu italian care a prins viaţă.

nebună de a-i rule părul ca şi cum aş

face-o cu părul unui copildestul de iritantă pentru noi, restul muritorilor de rând – dar eu nu aveam o dorinţă de moarte, aşa că mi- am ţinut mâinile în poală

„Dacă te duc la Crumble & Bake, te vei opri din vorbit?”

Fără îndoială că a regretat că m-a luat.

Zâmbetul meu a crescut. „Dacă vrei.”

Buzele i s-au subţiat. „Bine.”

Da!

Ava Chen: Unu.

Alex Volkov: Zero.

Când am ajuns la brutărie, mi-am desfăcut centura de siguranţă şi eram la jumătatea drumului spre uşă când Alex m-a apucat de braţ şi m-a tras înapoi pe scaun. Contrar a ceea ce mă aşteptam, atingerea lui nu era rece – era arzătoare, şi îmi ardea prin piele şi muşchi până când i-am simţit căldura în stomac.

Am înghiţit în sec. *Hormonii stupizi.* „Ce? Am întârziat deja, iar ei închid în curând.”

„Nu poţi ieşi aşa.” Cea mai mică urmă de dezaprobare i s-a gravat în colţurile gurii.

„Cum ar fi?” Am întrebat, confuză. Purtam blugi şi un tricou, nimic scandalos.

Alex şi-a înclinat capul spre pieptul meu. Am aruncat o privire în jos şi am scos un ţipăt îngrozit. Pentru că tricoul meu? Era albă. Udă. *Transparentă.* Nici măcar puţin transparentă, de *parcă* mi se putea vedea conturul sutienului dacă te uitai destul de atent. Asta era

complet transparentă. Sutienul roşu din dantelă, sfârcuri tari – mulţumiri, aer condiţionat – tot tacâmul.

Mi-am încrucişat braţele peste piept, faţa mea arzând de aceeaşi culoare cu sutienul meu. „A fost aşa tot timpul?”

„Da.”

„Ai fi putut să-mi spui.”

„Ţi-am spus. Chiar acum.”

Uneori, îmi venea să îl sugrum. Chiar am vrut.Iar eunu eram nici măcar o persoană violentăaceeaşi fată care nu a mâncat prăjituri cu omuleţi de turtă dulce ani de zile după ce s-a uitat l *aShrek*pentru că aveam impresia că mănânc membrii familiei lui Gingy sau, mai rău, pe Gingy însuşi, dar ceva la Alex mi-a provocat partea întunecată.

Am exhalat o respiraţie ascuţită şi mi-am lăsat braţele în jos din instinct, uitând de cămaşa mea transparentă până când privirea lui Alex a coborât din nou spre pieptul meu.

Obrajii înflăcăraţi au revenit, dar mă săturasem să stau aici şi să mă cert cu el. Crumble & Bake se închidea în zece minute, iar ceasul ticăia.

Poate că era din cauza omului, a vremii sau a orei şi jumătate pe care o petrecusem blocată sub un adăpost de autobuz, dar frustrarea mea s-a revărsat înainte să o pot opri. „în loc să fii un nemernic şi să te holbezi la sânii mei, poţi să-mi împrumuţi geaca ta? Pentru că vreau neapărat să iau tortul ăsta şi să-l trimit pe fratele meu, cel mai bun prieten al tău, cu stil înainte să plece din ţară.”

Cuvintele mele au rămas în aer, în timp ce eu mi-am pus o mână la gură,

îngrozită. Tocmai îi rostisem cuvântul „sâni” lui Alex Volkov şi îl acuzam că mă holbează? *Şi* să-l numesc nemernic?

Doamne, dacă mă loveşti cu fulgerul chiar acum, nu mă voi supăra. Promit.

Ochii lui Alex se îngustară o fracţiune de centimetru. Era printre primele cinci cele mai emoţionale reacţii pe care i le smulsesem în opt ani, aşa că era ceva.

„Crede-mă, nu mă holbam la sânii tăi”, a spus el, cu vocea lui suficient de frigidă
încât să transforme în gheţari picăturile de umezeală persistente de pe pielea mea. „Nu eşti genul meu, chiar dacă nu ai fi sora lui Josh.”

Ouch. Nici eu nu eram interesată de Alex, dar nicio fată nu se bucură să fie respinsă atât de uşor de un membru al sexului opus.

„Mă rog. Nu e nevoie să fii un nesimţit în legătură cu asta”, am mormăit. „Uite, C&B se închide în două minute. împrumută-mi geaca ta şi putem pleca de aici.”

Am plătit în avans online, aşa că tot ce trebuia să fac era să iau tortul.

Un muşchi îi ticăie în maxilar. „0 să răspund eu. Nu pleci din maşină îmbrăcată aşa, nici măcar cu geaca mea.”

Alex a smuls o umbrelă de sub scaun şi a ieşit din maşină într-o singură mişcare fluidă. Se mişca ca o panteră, numai graţie încolăcită şi intensitate de laser. Dacă ar fi vrut, ar fi putut face o avere ca model de podium, deşi mă îndoiesc că ar fi făcut vreodată ceva atât de „stângaci”.

S-a întors mai puţin de cinci minute mai târziu, cu cutia de prăjituri roz şi verde-minte cu semnătura Crumble & Bake ascunsă sub un braţ. A aruncat-o în poala mea, şi-a închis umbrela şi a ieşit din parcare fără să clipească.

„Zâmbeşti vreodată?” Am întrebat, aruncând o privire în interiorul cutiei pentru a mă asigura că nu au încurcat comanda. Nu. Un Death by Chocolate, care vine imediat. „S-ar putea să te ajute cu starea ta.”

„în ce stare?” Alex părea plictisit.

„Stickuptheassitis.” îl făcusem deja pe om „dobitoc”, aşa că ce mai era încă o insultă?

S-ar putea să-mi fi imaginat, dar mi s-a părut că i-am văzut gura tremurândă înainte de a răspunde cu un fad: „Nu. Boala este cronică”.

Mâinile mi-au îngheţat, în timp ce maxilarul mi s-a dezlegat. „Aţi făcut o glumă?”

„Explică-mi de ce ai fost acolo de la bun început.” Alex a evitat întrebarea mea şi a schimbat subiectul atât de repede încât am avut o lovitură de bici.

A făcut o glumă. N-aş fi crezut dacă n-aş fi văzut cu ochii mei. „Am avut o şedinţă foto cu nişte clienţi. E un lac frumos...”

„Scuteşte-mă de detalii. Nu-mi pasă.”

Un mârâit scăzut mi-a scăpat din gât. „Ce *cauţi* aici? Nu credeam că eşti genul de şofer.”

„Am fost în zonă, iar tu eşti sora

mai mică a lui Josh. Dacă ai fi murit, ar fi fost plictisitor să stea cu el.” Alex a oprit în faţa casei mele. Alături, adică la casa lui Josh, luminile străluceau, iar eu puteam vedea oameni dansând şi râzând prin ferestre.

„Josh are cele mai proaste gusturi în materie de prieteni”, am spus. „Nu ştiu ce vede la tine. Sper ca băţul ăla din fundul tău să îţi înţepe un organ vital.” Apoi, pentru că fusesem crescută cu bune maniere, am adăugat: „Mulţumesc pentru drum.”

Am ieşit din maşină. Ploaia încetase până la un firicel de ploaie, iar eu am simţit mirosul pământului umed şi al hortensiilor grupate într-un ghiveci lângă uşa din faţă. Făceam un duş, mă schimbam, apoi prindeam ultima jumătate a petrecerii lui Josh. Să sperăm că nu mă va lua peste picior că am rămas blocată sau că am întârziat pentru că
nu aveam chef.

Niciodată nu stau supărat prea mult timp, dar în acel moment, sângele meu fierbea şi îmi venea să-l lovesc pe Alex Volkov în faţă.

Era atât de rece şi arogant şi... şi... *el.* A fost infu- riător.

Cel puţin nu a trebuit să am de-a face cu el prea des. Josh ieşea de obicei cu el în oraş, iar Alex nu-l vizita pe Thayer, chiar dacă era un fost elev.

Slavă Domnului. Dacă ar fi trebuit să-l văd pe Alex mai mult de câteva ori pe an, aş fi înnebunit.

Look out for the new King of Sin . . .

KI
NG
OF